

Akif Pirinççi _ Cave Canem
Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.
UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...
Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görmeengelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbirşekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz. Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.
www.kitapsevenler.com
web sitesinin amacıgörme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.
Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.
Bilgi paylaşmakla çoğalır.
Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa hiçbir ticarî amaçgüdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, brail alfabeti ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi
bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu ki, bir görme engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp, kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz. Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz. Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz... Teşekkürler.
Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.
Not sitemizin birde haber gurubu vardır.
Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı kitapsevenler@gmail.com Adresine göndermeniz gerekmektedir.
Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.
Grubumuzdan memnun kalmazsanız,
kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com
adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.
Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını
<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>
Burada ziyaret edebilirsiniz.
saygılarımla.
Akif Pirinççi _ Cave Canem
AKİF PİRİNÇÇİ

CAVE CANEM

Bu Kitap www.kitapsevenler.com web sitesi için
Görme Engelliler için Taranmış ve Düzenlenmiştir.
BİR FELIDAE ROMANI

GÜNCEL YAYINCILIK: 136

ISBN 975-8621-203
Cave Canem
Akif Pirinççi

Kitabın orijinal adı: Cave Canem

Kapak: Talip Aktaş

Birinci Basım: Ekim 2002

Ofset Hazırlık
Güncel Yayıncılık Ltd.

Baskı:
Kitap Matbaacılık
Cilt:
Fatih Mücellit

© 1999 by Wilhelm Goldmann Veriag, München
© Güncel Yayıncılık Ltd.Şti.
Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

GÜNCEL YAYINCILIK LTD. ŞTİ.
ÇatalçeşmeSok.No:19 Kat, 3
Cağaloğlu-İstanbul
Tel: 0 212 511 22 37, Fax: 0 212 522 86 68
e mail: kontiki@turk.net

AKİF PİRİNÇÇİ

CAVE CANEM

BİR FELIDAE ROMANI

Türkçesi: Nazlı Cihan Uz

GÜNCEL YAYINCILIK

Cujo ile Lolita'nın
anısına

«Kıra çıkıp üç yüz çakal yakaladı, sonra çakalları çiftler çiftler kuyruk kuyruğa bağladı. Kuyruklarının arasına da birer çıra sıkıştırdı. Çıraları tutuşturup çakalları Filistinlilerin ekinlerinin arasına salıverdi. Böylece demetleri, ekinleri, bağları, zeytinlikleri yaktı.»

Şimşon Öç Alıyor, Yargıçlar 15, 4-5

Birinci Bölüm

Savaşta ve aşkta her şey mubahtır derler. O zaman savaşta aşk da öyledir. İşte, önümüzdeki günlerde böylesi bir olay yaşayacaktım ben de. Ama hayatta sıklıkla olduğu gibi, bu aşkın varlığı da ancak yitip gittikten sonra anlaşılacaktı. Gelin beni izleyin; sizlere savaş hakkındaki bir öyküyü ve sevmeye değer düşmanları ve düşmanlarımıza neden havayla su kadar ihtiyacımız olduğunu anlatayım.

Tehlike, tıpkı uzaktan duyulan gök gürültüsü gibi, önceleri dolaylı bir şekilde kendini belli etmişti -bu savaşta yedisinin öbür dünyayı boyladığını, davetsiz misafirlerden öğrenmiştim. Ölenlerin üçü bizden, dördü karşı taraftanmış. Öyle bir savaştı ki bu, ne henüz ilan edilmişti, ne de bu savaşa katılanlar o an bu savaşın nedenini biliyorlardı; ancak bu savaş, giderek yayılan bir grip salgını gibi bulaşıcı bir özellik taşıyordu. Benim bu olaya iradem dışı katılmam, geçtiğimiz mayıs ayında Gustav'ın o kocaman yatağında gerçekleşti. Fevkalade dağınık haldeki yatak, sanki bir gece önce üzerinde bir düzine televizyondaki güreşçilere benzeyen birileri, unutulmaz bir gösteri sergilemiş benziyordu. Buna ek olarak yatakta ağır bir ter, peynirimsi ayak ve elli beş yaşında, yüz otuz kilo ağırlığında, insan şekline girmiş bir köfteden yayılan büyüleyici vücut kokulan sarmıştı her tarafı. Sadık hayat arkadaşımın gelen şu bildik pis kokular nedeniyle mi, yoksa uykuya cümbüşvari bir hava katan yataktan yükselen ve narkoz etkisi bırakan gazlar nedeniyle mi bilmem ama, küçük ölümü doyasıya yaşamak için buradan daha rahat bir yer yoktu.

Buraya, tıpkı on memeli şişko bir ananın, kendisine uzanan bütün ağızları doyurduğu yerde olduğu gibi, mayhoş bir huzur egemendi.

Gözkapaklarımı bir milim kadar araladım, uykulu bakışlarla bütün odayı tarayarak beni neyin uyandırdığını anlamaya çalıştım. İlkbaharın okşayan ışıkları bahçe kapısının camlarından dalarak içersini taşkın bir parlaklığa boğuyordu. Burası tuhaf bir mağaraydı sanki: ahşap dolap, komodin ve yatak öylesine şirin duruyordu ki, sanki bunları bizzat yaşlı Gepetto kendi elleriyle yapmıştı; bunlara bir de rengi belirsiz, oval, büyük olasılıkla da uyuz böceklerinin metropoliti olan bir yolluk ekleniyordu ve ayrıca her yerden, kurtların kemirdiği, güneşten sararmış arkeoloji kitaplarından oluşan kuleler yükseliyordu. Yatağın hemen yanındaki kömür karası metal taşlı orijinal bir polis sorgu lambası, entelektüel görüntüyü tamamlayan son noktaydı. Ağzımdan "entelektüel" sözcüğü mü çıktı? Eh, ne de olsa Gustav hayatını spor karşılaşmalarında dekatlon yaparak kazanmıyor ki. Onun asıl çalışma alanı arkeoloji, özellikle de Mısır tanrıları onun uzmanlık alanıdır, hatta bu sayede oldukça seçkin bir enstitünün yöneticisi bile olmayı başardı. Ancak, onu müthiş bir düşünür olarak tanımlamak, yalnızca, başını aya doğru çevirip anırdığı için bir eşeğin astronomiden anladığını iddia etmek gibi bir şey olur. Bu adam benim üzerimde daha çok, beyin travması geçirmiş ve şans eseri beyninin (pek de gerekli olmayan) birkaç bölgesi hasar görmemiş olan kafadan darbe yemiş biri izlenimini uyandırıyor. Kanıt mı? Bakın, en büyük boy aynası bile bedenimin ancak küçük bir bölümünü gösterdiği için her gün kızarıp bozarmak zorunda kalsaydım, sayısı iki yüzü bulan bir yemek kitabı koleksiyonuna sahip olmayı ve içlerindeki bilgileri, dürtülerimin saldırısına uğramışçasına gece gündüz demeden üzerimde denemeyi istemezdim doğrusu. Kadınlar üzerinde ancak gübre kadar bir elektriklenme yaratıyor olsaydım, meyhane köşelerinde kurulan kuşku dolu tanışmalara itibar etmez, birlikte geçirilen gecenin sabahında da

aşk objesinin paha biçilmez, orijinal bir hiyeroglif tabletiyle birlikte ortadan neden kaybolduğu sorusunu sormazdım. Ve yine ben her seferinde, içinden kocaman yazılarla "Tebrikler, bir milyon Mark kazandınız!" yazan mektuplar aldığımda, alt tarafta küçük puntolarla basılmış olan, "ancak daha önce kum saatimizi ısmarlar ve çekilişe katılırsanız" yazısını okumadan sevinç çığlıkları da atmazdım. Yani, insan bir ahmak olabilir, ancak bu ahmaklığı sergileyerek, başkalarını fitik etmekten de kaçınmalıdır.

Bütün bunlara rağmen bedeni fil, aklı da bir fare kadar olan bu adamla neden hâlâ birlikte yaşadığımı sorarsanız, ben de size, bana başka bir soru sorun derim! Ben bu korkunç ve güzel dünyanın içine doğdum ve önce yaratılmış olmanın güzelliği yerine, burnumun dibine bir çanak sütü itekleyen sosis benzeri parmaklarla karşılaştım. Doğar doğmaz palyaçonunki gibi rengarenk çorapları, ön tarafları patlamış ve itici bir tatlılıkla kokan keçe terlikleri ve neredeyse fabrika bacası kadar hacimli pantolon paçalarını gördüm. Balkabağı benzeri ve iyilik fişkırان bir surat bana doğru eğildi, ben de yetim bir oğlan olarak yapayalnız olduğumdan ve gözlerimi dünyaya daha yeni açtığımdan o sonsuz masumiyetimle, balkabağı suratlı sevecen birinin yanında olmanın, dünyevi zevklerin en büyüğü olduğunu sanmıştım. Hatırlayabildiğim en eski hatıralarım bunlardı; karşı koyamamıştım işte!

Bunca zamandan sonra Gustav ile aramızdaki ilişkinin yalnızca bu anılara dayandığını söylemek elbette haksızlık olurdu. Hayır, bizi de tıpkı gün boyunca yapacak başka şeyleri olmayan çoğu insanı birbirine bağlayan, biçimsiz ve kuşku dolu bir amaç bir arada tutuyor: İşte bu da kültüdü! Gustav şu partallaşmış koltuğunda, ben de onun omzunda otururken mum ışığı altında ilahi Callas'a kulak kesilmek ya da saatlerce ama saatlerce iyi bir kitabı okumaktır kültür. Evet, Gustav ve ben, Tanrının, tadını çıkarmamıza izin verdiği ilahi güzelliklerin varolduğu konusunda hemfikiriz.

Yoksa birileri -söz meclisten dışarı- benim, sırf Gustav'ı sevdiğimi itiraf etmek zorunda kalmamam için "bilinçsizce" sözde nedenler ileri sürdüğümü filan mı söyledi? Peki ama, yatarken karaya vurmuş bir balınaya benzeyen, yürürken de yürümeye çalışan karaya vurmuş bir balınayı andıran biri nasıl sevilir ki? Nasıl? Çok basit, avantaj sayılabilecek şeyleri dikkate almak yeterli. Yemek yerken masanın altına benim için attığı küçük artıklar, tüylerimin çok ihtiyaç duyduğu beni sıvazlaması ve İncil'de emredilen paylaşımcı bir ruhla bana bir yuva sunması filan. Kendini filozof sananların da dediği gibi, her şeyin bir iyi bir de kötü yanı vardır. Ya da bu türün çok daha büyük ustalarından biri olan şu bizim yaşlı Schopenhauer'in sözleriyle anlatırsak: "Oklu kırımler sürüşü soğuk kış günlerinde soğuktan korunmak için iyice birbirlerine sokulurlar. Ancak bir süre sonra dikenleri birbirlerine batar; böylece yine birbirlerinden ayrılırlar."

Kentin, eski binalarla dolu olan şahane bir bölgesinde oturuyorduk, ancak oturduğumuz eski bina, sözcüğün tam anlamıyla "eski" sıfatını hak ediyordu. Gustav ile onun şu bizim bir kat üzerimizde oturan buruşuk suratlı arkadaşı Archie, bir yıl önce kalkınma yıllarında yapılmış olan bu binayı, adamakıllı elden geçirdi. Ancak acımasız yıpranma etkileri ve parasızlık nedeniyle, muhteşem çıkmaları ve klasik cumbalı pencereleri bulunan bu harikulade yapı, bir zamanlar sergilediği çekicilikten eser bile kalmamış olan asık suratlı bir film yıldızını andırıyordu. Binanın içi de pek farklı değildi. Bizim evimizin, "Atrium" dergisindeki fotoğraflar arasında keşfedilmemiş bir cennet olarak gösterilmemesine kimsenin pek şaşırarak hali yoktu. Tam tersine, eğer "Kötü zevkleri nedeniyle öldürülecek insanlar" diye bir yarışma olsaydı, birinciliği Gustav parmağının ucuyla alırdı. Sonuçta adamın tuvalet kapağının üzeri ihlamur yaprağı yeşili, adı bir kumaşla kaplı -anlıyorsunuz, değil mi? Diğer yerler de pek farklı değildi.

Evin ahşap merdivenleri tıpkı korku filmlerindeki sahneleri andırıyordu. Kasvetli, eskimiş, her tarafı örümcek ağları kaplamış ve her santimetrekaresi çürümüş, üstüne üstlük de, benim gibi hafif patili birinin bile attığı her adımda basamaklar gacur gacur sesler çıkarıyordu. Sanki reklam ajansları beynini yıkamış gibi moda olan her şeyin arkasına takılan ve ahmaklığı Tanrı'nın bir lütfü olan Archie bile evin iç düzenlemesi konusunda bir umut ışığı sayılabiliirdi. Ama bu kadar parayı nereden kazandıkları belli olmayan ve bunu kendileri de bilmeyen bütün insanlar gibi Archie'nin de, dekorasyon dergilerine tutkuyla bakmaktan ve kendini bu huzurlu yok oluşa teslim etmekten başka çaresi yoktu.

Ayrıca Archie'nin, daha çok hayatlarında hiç mi hiç çalışmayan insanların yaptığı cinsten pahalı bir de hobisi vardı -tabii eğer çalışmayan insanlar için hobiden söz edilebilirse. Snowboard yaparken defalarca buzullara çarptığından, pahalıya patlayan kurtarma çalışmaları yüzünden, sayısız kayak merkezini iflasa götüren bu adam, kay kay ile kayarken de iki kolunu ve bacağı kırmasına karşın ne yazık ki hiçbir zaman boynunu kırmayı başaramamış, aşın derecede piercing yaptırmaktan kık kaslarında onarılmaz hasarlar edindikten sonra kendini İnternet'te sörf yapmaya adanmıştı. Dediğine göre tümüyle iletişime dayanıyormuş, yani bilginin genelevine ulaşmıştı işte. Ancak ben bu gelişmeyi, insanoğlunun uğraştığı en gereksiz şeylerden birisi olarak görmekteyim. Çeşitli bilgiler ve örneğin doğum günü kutlama mesajları gibi önemli bilgiler mail'lenerek bütün dünyayı öylesine turluyor ki, sonunda ekranın karşısında oturan budalalar gerçek amaçlarını unutuveriyorlar. Örneğin ender rastlanan bir maden filizi hakkında bilgi edinmek isterken, beş saat kadar sonra birdenbire kendini bir domuzbalığının genital organlarının kesitini izlerken ya da Sao Paulo'lu tek bacaklı bir samba dansçısıyla müstehcen sohbetler yaparken buluyor. Tamamen zaman kaybı! Allahtan şu bizim virane Villa Alacabulaca hakkında söylenecek iyi şeyler de vardı. Gustav'ın tanıdığı Profesör Amöbius kışın bizim çatı katına taşındı. Aslını söylememem gerekirse bu adam, Gustav'ın Enstitü Müdürlüğüne torpille alınmasını sağlayan öğretim üyesiydi. Çünkü bu iyi yürekli adamı, devletin çeşitli

kültür işleriyle ilgilenen resmi koordinatörüydü ve bu nedenle eski eserleri de araştırıyordu. Kendisi, Brezilya'daki orman insanların topladıkları meyveleri tıpkı Manhattan'daki türdeşleri gibi komşularıyla paylaşmak yerine kendi başlarına yediklerini kanıtlamak konusunda sağlam bilgilere ulaşabilmek için kişisel olarak etnolojiyle ilgileniyordu. Bu adam, taca benzeyen kar gibi beyaz saçları ve altın çerçeveli gözlüğüyle çileli yaşam biçiminin en güzel örneğini oluşturunuyordu. Üzerindeki elbisesi henüz terziden alınmış gibi duran ve sanki kilisede büyük bir ayine katılacakmış gibi özenli giyinen böyle birini hayatımda hiç görmemiştım ve yine onunki gibi Ispartalı birinin evini andıran bir evi de hiç görmemiştım. Sanki bütünüyle kitap raflarından oluşan bu ev, barındırdığı altından yapılmış aslan pençeli erken dönem özellikleri gösteren banyo küveti ya da Kaptan Cook zamanından kalma, gemilerin burnuna yerleştirilen ağaçtan oyma gerçek bir kadın figürü gibi müzelik parçalarla ve iletişim teknolojilerine dair hiçbir şeyin göze çarpmayışla tam anlamıyla çevreden soyutlanmış izlenimi uyandırıyor. Evet, dahası insan bu evin bütünüyle balyalarca birikmiş gazetelerden beslendiğine bile inanabilirdi. Mutfakta bile tam bir simetri çılgınlığı egemendi, çünkü yalnızca kullanımı amaçlan göz önüne alındığında yerleri kaplayan kapkara granit döşeme ile krom aksesuarlar, buranın yiyecek içeren bir mekandan çok yüksek güvenlik laboratuvarı olduğu izlenimi veriyordu. Ancak evde, Stalin tarzı döşenmiş bir sandık odasının tersine nefes alınabilir ve güneşli günlerde yerleri kaplayan bal rengi ahşap döşemelerin üzerinde huzur içinde yuvarlanılabildi.

Üzülerek belirtmek gerekir ki, bu pek olanaklı değildi, çünkü şu bizim Bay Mars'ın yazık ki, ama gerçekten çok yazık ki, türdeşlerimin harekete geçirdiği bir hastalıkla başı dertteydi (1). Bu nedenle benim açımdan bakıldığında giriş katıyla çatı katı arasında hiçbir iletişim yoktu, çünkü tersi bir durum onun ölümüne bile neden olabilirdi.

Buna karşı bu adamın benim türüme karşı en küçük bir kin bile beslemiyordu, tam tersine evde hayvan besleyememenin derin üzüntüsünü yaşıyordu.

Bu altın yürekli adamı kim bilir kaç kez metal bir tırmıkla silahlanmış olarak evimizin arkasındaki minik bahçede bulunan ve homo sapiens türünün botanik zevkinden çok benim ırkıma bir nirengi noktası olarak hizmet veren yeşil süs bitkilerinin bakımını yaparken görmüşümdür. Ortasında kocaman bir palamut meşesi bulunan bu bir avuç toprak bizim balkondan görülemiyordu, çünkü hemen bu toprağın altından uzayan ve kilerin tavanı olarak devam eden dev gibi beton bir teras bulunuyordu. Bu gizli yeşilliği ancak iki buçuk metre kadar ötede görmek mümkündü.

Ben kendim de uzun zamandan beri doğa ile tam bir uyum içinde bulunmaktaydım. Bunun nedeni de Roxy'di ve o bir Vanlıydı. Roxy zarif görünümlü ve ipeksi, kar gibi bembeyaz tüyleri olan, uzun tüylü türdeşlerimizi Avrupa'da ilk kez tanıtan bir Türk ırkı olan Ankara cinsinden geliyordu. Ankara cinsi adını Türkiye'deki Ankara kentinden alırken, "Van" deyimini de, Roxy gibilerin saf bir ırk olarak geliştikleri yerden, yani Van Gölü'nden almaktadır. Sevgilim aydınlıkta tıpkı gümüş gibi parlıyordu, ayrıca kulaklarının ve kuyruğunun çevresinde kahverengi benekler vardı. Böylesi özelliklere nadiren rastlanır ve bunlar bu yüzden Van adını alırlar. Van'lar yalnızca nefes kesen güzellikleriyle değil, aynı zamanda sığ sulara yüzebilme özellikleriyle de tanınırlar.

Benim yaşımda birinin -yaşım hakkında bir rakam söylemektense bir fareyi öperim daha iyi- bir bayana kör kütük aşık olma olasılığı, arktik bir bölgede dalından sarkan bir hindistancevizinin tepenize düşüp ölmenize neden olması olasılığından daha düşüktür. Ama o gözler var ya! Biri deniz mavisini, diğeri bakır kızılı. Biri mükemmelliğe ulaşmış bir ahengin okyanustaki batışını, diğeri de cehennemim şehvet ateşini haykırmıyordu. Benim gibi yaşlı bir hovarda, güneşli bir havada bir duvarın üzerine yatıp etraftakilerin testosteron düzeylerini nasıl etkilediğini öğrenmek için alev alev parlayan kabarık kuyruğunu baştan çıkartıcı hareketlerle sallayan bir bayana nasıl karşı koyabilir ki? Roxy'nin mehtaplı gecelerde söylediği aşk şarkıları bahçelerin içinde duvarlara çarparak Odessa'daki gibi yankılanırken benim gözlerime nasıl uyku girebilirdi ki? Hayır, bunu yapamazdım. Ben yaşlanmışım belki, ama henüz ölmemiştım.

Böylece kısa zaman önce, Roxy için ağızlarının suyu akan rakiplerimin tümüyle alçakça, ne yazık ki kaçınılmaz olan horoz dövüşünü yaptım ve hepsini edikten sonra da onunla pazarlığa başladım. İşte o gün öğleyin onunla ilk kez buluşacaktık ve herhalde böylece günlerce sürecektir bir düğün de başlayacaktı, bu arada uzun zamandır hiç yanılmayan öngörüm onun bugün kızışacağını söylüyordu. Gençlere özgü şu gülünç 'alana atlama hareketi', alan yeterince ıslak olduğunda, yaşlı delikanlıların işi nasıl da kolaylaşıyordu! Ama öte yandan benim tatlı Roxy'in için gülünç duruma düşmeye değirdi doğrusu. Belki de on binlerce kez. Benim yaşımdaki birinin daha genç görünmesini sağlayan güzellik uykusunu, daha doğrusu koma benzeri bilinç yitiminde bulunduğum bir anı tam ortasında bozmaya kim cüret edebilirdi ki? Görüntüyü netleştirelim...

Mavi Sakal! Elbette. Bunu akli etmeliydim. O, keyiflerin celladı, her güneşli günün Azrail idi. Tam da dün midenizin kötü olmasının yeni başlayan bir mide kanseri belirtisi olmadığı düşüncesine yavaş yavaş kendinizi alıştırdığınız ya da yaşamın gerçekten bir anlamı olduğuna kendinizi inandırmaya başladığınız gibi olumlu anlarda hep şu bizim Mavi Sakal ortaya çıkarak dünyanın sonunun geldiğini müjdelere ve keyfinizin içine ederdi. Maine-Coon cinsinden olan dağınık tüylü ihtiyarın bu özelliğinin, çocukken maruz kaldığı ve karanlık bir Karma gibi tüm yaşamının üzerine çöken iğrenç laboratuvar deneylerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını söylemek zordu. Dikişleri patlamış bir çöp çuvalına benzeyen görüntüsü, türümüzün

bütün renklerini içeren siyah ağırlıklı tüyleri, dik dik bakan tek gözü -diğeri çoktan buruşuk bir yara izine dönüşmüştü çünkü- sakat sağ patisi ve sinirli bir balta sonucu kuyruksuz kalmış bedeniyle öylece karşımda duruyordu Mavi Sakal ve sanki vejetaryen bir yaşam tarzına sempati duyduğumu bildirmişim gibi, sarsılmış bir surat ifadesiyle bana bakıyordu. Hafifçe kulağımı okşayan bir hava akımı sonucu onun, Gustav'ın sabah ihtiyacını giderdikten sonra, her zamanki gibi bir süreliğine açık bıraktığı tuvalet penceresinden atlayarak evin içine girdiği sonucuna vardım. Gustav bu pencereyi asla yeterince uzun süre açık bırakmazdı.

"Dışarıda büyük katliam neşeyle sürüp giderken, bazılarının nasıl da osurarak uyku alemine daldığını görmek ne kadar göz kamaştırıcı! Lanet olsun, evet!"

Ahhh, ona ne diyebilirdim ki? Her gece dünya barışı için dua ettiğimi filan mı söyleseydim?

Mavi Sakal, yakından bakıldığında patlamış ve içinden rengarenk tüyleri sarkan bir yastığı andıran başını öne eğdi ve sayısız kavgalar sonucu kırışmış patlıcan burnunu iğrenerek küf kokan şiltenin üzerinde gezdirdi.

"Büyük katliam mı?" yorgun kemiklerimden oluşan koleksiyonumu yarım daire şeklinde büküm ve sol arka patimle kulağımı kaşımaya başladım. "Sendeki iştahla, mezbahaların ateşli bir taraftan olman gerekir, Mavi Sakal. Hatta tutarlı bir şekilde düşünmek gerekirse, senin bir mezbahada yaşamaman gerekir. Yoksa sen metafiziksel anlamıyla mı kullandın bu sözcüğü?"

"Eskiden sana Çokbilmiş Francis derlerdi, uyuşuk dostum," dedi ve somurtarak bana sırtını döndü. Arkadan, işe yaramaz halde tersane havuzunda bekleyen kocaman bir vapurun görüntüsünü veriyordu.

"O zamanlar bu senin için onur verici bir ifadeydi. Ama bugün, sözcüğün başındaki "ç" harfini silip yerine bir "b" koymak daha isabetli olur!"

"O zamanlar birçok Mama firması yetkilisinden, reklam filmlerinde oynamak üzere teklifler de alıyordum. Ama bugün sadece Asyalı aşçılardan teklif alıyorum!"

"Bu neşeli halini, esnek ahlak anlayışının değerini bilenler için sakla. Hayır, arkadaşım, o zamanlar senin bir kalbin vardı ve keskin zekânla bizim saflarımızda barışı savunuyordun. Bugünse sadece sıcak yatağını ve dolu yemek tabağını savunuyorsun. Lanet olsun, evet!"

Sağlam gözüyle omzunun üzerinden bana öyle aşağılayıcı baktı ki, sanki gözünü çıkaran bendim.

"Lanet olsun, evet, ama gerçek barış ancak, herkes güzelce kendi dört duvarı arasında kalıp sadece sıcak yatağı ve dolu yemek tabağıyla ilgilendiği taktirde gerçekleşir. Bu açıdan da herkese örnek olma işlevini yerine getiriyorum işte."

Esprilerimin tükendiğini fark ediyordum yavaş yavaş. Daha doğrusu söylediklerim, benim bile midemi bulandırıyor. Bununla birlikte soğukkanlı tavrımı korudum ve sakince her sabahki tüy temizleme işime giriştim. Önce karın bölgesini ele aldım.

"Demek türdeşlerinin cinayete kurban gitmeleri senin umurunda değil?"

Anlaşılan Mavi Sakal bu sabah aşırı dozda ahlakla yüklüydü; ama yine de yaşamının asıl misyonunu gözden, ya da burnundan kaçınmamıştı. Çekingen tavırlarla havayı koklamaya ve kaçamak bakışlarla kapı aralığından diğer odalara hızla göz atmaya çalıştı. Pencereden içeri girip de aslında her zaman utanılacak derecede dolu olan tabağımı boş bulduğunda, hayal kırıklığından intiharın eşiğine gelmiştir her halde. Ne de olsa iyilik savunucularının da dolu bir mideye gereksinimleri vardı. Gece gezmelerimden sonra sabaha karşı büyük bir açlık hissi duyduysam, bunda benim suçum neydi?

"Ne cinayetleri?" diye gizli yiyecek arayışlarını böldüm. "Ve neden sadece türdeşlerim? Sözde karşı tarafın da yasını tutması gereken birkaç ölü üyesi bulunduğu söylentileri dolaşmıyor mu etrafta?"

"Saçmalık! Onların nasıl olduğunu bilirsin. Birbirlerinin gırtlığına yapışır, sonra da suçu bize atarlar. Hepsi yalancı, lanet olsun, evet!"

"Ama bizim hiç tarzımız değildir bu, değil mi?"

"Aynen öyle!"

Gizli koklamalarına ara verdi ve umut dolu bir ifadeyle gözünü kırpmadan bana baktı.

"Öyle görünüyor ki, olayla az da olsa ilgileniyorsun."

"Yoo," diye karşılık verdim sahte bir umursamazlıkla ve öncelikle kamburumu çıkararak sabah sporuma geçtim.

"Söz konusu olayların cinayet olduğundan şüpheliyim; hem bizim, hem de karşı taraf açısından."

"Tıpkı son anda onunkilere dişlerimi geçirmeyi başardığım şarlatan doktorun istediği gibi, hemen şimdi ayağımı kopsun bu doğruysa. Örneğin bulunduğu, sirkteki bıçak atan sanatçı üzerinde alıştırma yapmışçasına, boğazında kocaman bir delik bulunan Leonardo'ya ne dersin?"

"Bildiğim kadarıyla Leonardo bahçe çitlerinin yanında bulundu. O kendini beğenmiş, etraftakileri eğlendirmek için çitlerin üzerinde sunduğu cambazlık gösterileriyle nam salmıştı. Büyük bir olasılıkla zor bir numara üzerinde çalışırken ayağını yan basıp, boğazıyla çitlere saplanmış, sonra da yere düşmüştür."

"Peki Michi'ye ne oldu? Zavallıyı çöp bidonunun yanında bulduklarında, çiviyle tedavi görmüş bir akupunktur hastasını andırıyordu."

"Bırak şimdi Mavi Sakal! Michi'de davranış bozukluğu vardı, bunu sen de en az benim kadar iyi biliyorsun. Herifin birkaç tahtası eksikti ve durmadan birilerine sataşıyordu. Saldırdığı kurbanlardan birinin ona şiddetle karşılık vermesine ve çaresizlikten doğan cesaretle onu öbür dünyaya göndermesine şaşmamalı. Evet, büyük olasılıkla öldürüldü. Ama bu kesinlikle cinayet değil, daha çok nefsi müdafaa gibi bir şey."

"Tamam. Ama şu..."

Derken birden şu tanıdık sesi duyduk. Daha doğrusu önce Mavi Sakal duydu, çünkü kurtlar tarafından delik deşik edilmiş bir yaprağı andıran kulakları, bu özel sesi algılamak konusunda daha duyarlıydı.

Gustav varlığını belli etmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu: Ayaklarını koridordaki parkelere sürüyerek ağır ağır mutfığa doğru gitti, dolapta zahmetli bir şekilde bir şeyler karıştırdı, sonra metal bir şeyin kazınarak açıldığı duyuldu, son olarak da tanımlanamayan bir şey bir kabın içine düştü şaplayarak. Kuşku yoktu, sadık konserve açacağı her sabahki gibi, benim için bir konserve açmıştı!

Benim için mi? Mavi Sakal, evet daha az önce Felidae türünün soy kırma uğrayacağı endişelerine kapılan Mavi Sakal, sanki biri, olmayan kuyruğuna basmışçasına ateşli bir şekilde topallamaya başladı. Dünyevi keyifler göz kırpınca, dünyanın sonu ne kadar da çabuk unutuluyordu. Ben de peşinden gittim, ama elbette onunki gibi ağgözlü bir biçimde değil, sadece biraz hızlı. Ta ki çenelerimizi, yumuşak tavuklu et yemeği dolusu tabağın içinde gömülü bulana kadar. Konserve yemeğini huşu içinde yememiz tam on beş dakika sürdü, gerçekten de kutsal bir meseleydi bu. Gustav, bu süre içinde bir yandan kendine, kalori değeri bakımından bütün bir ordunun gereksinimini giderebilecek çapta bir kahvaltı hazırlarken, bir yandan da aptalca bir baba gülümseyişiyle gözlerini kırptırarak bize bakıyordu.

Mavi Sakal kahvaltısını, kemikleri sızlatan bir geçirmeyle noktaladı, ben de zorunlu olarak yeme işini bitirdim, çünkü tutkulu yemek arkadaşım sayesinde tabak tümüyle boşalmıştı.

"Ne düşündüğümü biliyor musun, Francis?" diye homurdandı Mavi Sakal anlamlı anlamlı, ağzının ve burnunun etrafında kalan son yiyecek izlerini de zevkle yaladı, banyoya kadar topalladı ve şaşırtıcı bir çeviklikle pencere pervazının üzerine atladı. Yine arkasından gittim, tıpkı cezasını çekmeye giden pişman bir günahkar gibi. Açık söylemek gerekirse, kendimi biraz da öyle hissediyordum. Klozetin yanında durmuş, pişman pişman ona baktım.

"Sanırım, ilgisiz tavırlarının gerçek olmadığını düşünüyorum."

"Ben de, ilk fırsatta hitabet sanatının üzerinde çalışmamız gerektiğini düşünüyorum," diye dik kafalı bir şekilde karşılık verdim.

. "Sen aptalca esprilerine devam et. Ama cennet yuvasının dışındaki cehennemle ilgili hiçbir şey bilmek istemeyen biri için, dışarıdaki sıcaklık dereceleri hakkında oldukça fazla kafa yormuşa benziyorsun. Lanet olsun, evet! Sadece, bu seri cinayetin aydınlatılmasına neden bu kadar karşı geldiğini anlamıyorum bir türlü."

Gerçekten de milli marşı baştan sona osurarak söylemek, Mavi Sakal gibi temiz ruhlu birinden bir şey gizlemekten daha kolaydı.

"Anlamıyorum bir türlü, neden?" diye tekrarladı neredeyse filozofça bir tavırla.

"Kan görmeye dayanamıyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Efendim?"

"Evet, kan görmeye dayanamıyorum. Artık dayanamıyorum."

"Ama eskiden..."

"Eskiden kan, detektiflik işimin dopingiydi, Mavi Sakal. Elbette, acı ve ölümden damıtılmış, tiksindirici bir ilaçtı bu; ama ilaç ne kadar çok akarsa, zihnim de o kadar hızlı ve net çalışıyordu. Olaylar acımasızlaştıkça, cesetler çoğaldıkça ve olayın çözümü benden uzaklaştıkça, gri hücrelerim de bir o kadar kusursuz çalışıyordu, ta ki sonunda ateş kırmızısına dönene kadar."

"Anlıyorum," diye teselli etti beni Mavi Sakal.

"Hayır, sen hiçbir şey anlamıyorsun, sevgili dostum! O zamanlar, bilinçsiz merakımdan ve kendini beğenmişlikten oluşan hastalıklı bir karışım, bulmacayı çözmem için beni itiyordu. Kurbanlara karşı duyduğum samimi acıma duyguları veya yüce adalet duygusu, ikinci derecede önemliydi."

"Bundan emin misin, ufaklık?"

"Bilmiyorum, Mavi Sakal. Ama bugün kandan korkuyorum. Kanları akanlardan ve kan akmasına neden olanlardan da. Her gece kâbuslar görüyorum. Kanayan yaralarını, sonuna kadar açık, boş bakan gözlerini ve katılaşmış bedenlerini görüyorum. Ve çokbilmiş Francis'i görüyorum. Mide bulandıracak kadar zeki ve inatçı bir şekilde kötülüğün peşine düşüyor ve sonunda zaferini kutluyor. Peki kötülük bu iş için ne diyor? Evet, ben kötüydüm ve sen beni ele geçirdin, ama akan kanı geri getiremezsin -nanik! Ne kadar anlamsız, ne kadar yazık. Üzgünüm sadık dostum, artık kan görmeye dayanamıyorum."

"Ama bu olayla ilgilenmezsen, pek yakında görmek istediğinden daha fazla kan görmek zorunda kalacaksın, çokbilmiş," dedi ve sırtını dönerek düşüncelerin arasında kaybolmuş bir şekilde dışarı baktı. Ben de pervazın üzerine sıradım ve tam karşısına oturarak bakışlarını takip ettim. Güneşin altında altın renginde parlayan ve bahçelerle yüksek duvarların oluşturduğu bir labirenti andıran bölgemiz, gözlerimizin önünde, bir dizgi kasası gibi ufuğa doğru uzanıyordu. Bitkiler muhteşem klorofil kutlamaları yapıyorlardı; ağaçlar, çalılıklar ve çiçekler, uyanışlarının sevinciyle birbirlerini kucaklıyorlardı ve dallarla yaprakların oluşturduğu kıvrımların arasından, pastel renkte parlayan ve balkonlarla kışık bahçelerin önünde doğru yayılan, düzgünce restore edilmiş eski yapıların arka cepheleri görünüyordu. Yapıların kucağından bizim yollarımız, duvar pervazları, geçiyordu. Birbirine geçmeli şekillerden oluşan bir deseni andıran bu yollar, gazetelerdeki bulmaca köşesinde yer alan labirent bahçesi çizimine benziyorlardı.

"Buraya geldim, çünkü sana -komik esprilerin karşısında gülmekten ölmeseydim- yeni üzücü bir haber getirecektim," dedi Mavi sakal ve endişeli bakışlarını, hüzünden başka her şeye davet eden manzaraya dikti. "Bu sabah bir ceset daha bulundu. Bizden birine ait. Hiç de muz kabuğuna basıp düşmüş gibi durmuyor. Bedenindeki ısırık izleri o kadar büyük ki, bunlar ancak köpeklerin dişlerine ait olabilir. Francis, anlamıyor musun, bu gidişle savaş çıkacak! Uzun süreden beri bu ayaklı pire torbalarıyla bir arada yaşadık ve en fazla bazılarımız ufak tefek zararsız sıyrıklar aldı. Her ne kadar büyük bir aşkla birbirimizin boğazına atılmasak da, saygı her zaman vardı aramızda. Yaşamak ve yaşatmak, buydu parolamız -hem de birinin kendi dışkısını gömmeye gerek duymayacak kadar değerli saymasını anlamak mümkün olmamasına rağmen. Lanet olsun, evet! En azından hayvanların hatırlayabildiğinden beri birbirimize asayiş gösterdik..."

"Anlayış."

"Fark etmez. Ama şimdi her şey değişti. Ölüler, yaşayanları savaş yapmaları için dürtüklüyorlar. Her iki taraf da birbirinden şüpheleniyor ve her yeni cesetle birlikte diğerine karşı duyulan nefret daha da tırmanıyor."

"Peki ben nasıl yardımcı olacağım? O yobazları bulup, böylece gönül rahatlığıyla karşı tarafın kökünü kurutmak için haklı bir neden yaratarak mı?"

Yavaş yavaş Mavi Sakal'ın asıl ziyaret nedeni içime doğuyordu.

"Bunu ben de tam olarak bilemiyorum. Belki de canavar bizim saflarımızda saklanıyordun Kurul, bu alçaklığın arkasında kimin olduğunu aydınlatmanı istiyor. Yeteneklerin köpeklerin arasında da bulunduğu için. bu çözüm yolunu bir şekilde kabullenmiş gibi görünüyorlar. İki tarafın düzenlediği toplantıya seni de davet etmek için geldim buraya. Kurul gelmeni istiyor hatta."

Kurul -bunu duymam bile yetiyordu! Bir yığın şişirilmiş Männeken Piş, bir yığın ahmağın sözcülüğünü üstlenmişti, üstelik de bunu onlardan hiç kimse istememişti. Kendi kendine ilan edilmiş kabile reisleri, fazlaca gönüllü olarak, enayilik derecesinde saf bir kitlenin yerine düşünüyorlardı. Attıkları her adımda, türlerinin seçkinliği hakkında aptalca konuşmalar yaparak, satır aralarında sürekli "ben"lerin duyulduğu dokunaklı "biz" naraları atarak ve felaketin sorumluluklarını başkalarına yükleyip böylelikle birlik duygusunu sağlamaya çalışarak yapıyorlardı bunu. Din değil, siyasetti halkın uyuşturucusu ve parola da suydı: "Siyasetçiler her şeyi halleder, ben o arada burnumu karıştırıyım."

Durmadan saygıdeğer geleneği sayıklayan seçilmişlerin şefi, Moses'ti. Anlaşılan sahipleri, henüz emdiği dönemlerde, bu koyu kahverengi Burma kedisinin gözünün yükseklerde olduğunu anlamışlardı, Zamanla, en az kendisi kadar güç tutkunu olan yaltakçılardan oluşan ve Pan-Felidaeizm paravanının ardından kendi vazgeçilmezliklerini açığa vuran bir grup oluşturdu etrafında.. Ve günün birinde aniden "bizim davamız" için mücadele eden siyasi temsilcilerimiz oluvermişti. "Bizim davamızın" tam olarak ne olduğu, uzun süre belirsiz kaldı. Ta ki cinayetlerin başlamasıyla birlikte, Moses ve kafadarlarının gösterişçilikleri için iyi bir neden oluşana kadar. Nihayet kumlun eline, müvekkillerinin çıkarlarını koruyabilecekleri gerekçeler geçmişti. Ama daha da kötüsü köpeklerin de yardımcı Moses'ler de dahil olmak üzere bizimki gibi bir Moses'i vardı. Bir kurul diğer kurula karşı- bakalım bu iş nereye gidecekti!

"Dinle Mavi Sakal," dedim sert bir ifadeyle ve güneş ışıkları altında bakır rengi pahalı bir konyak gibi parlayan sağlam gözündeki kızgın bakışıyla karşılaştım. O anda Mavi Sakal'ın bu haline üzüldüm. Bu herifin yapmak istediği tek şey daha fazla kan dökülmesini önlemektir. Bunun yerine benim aptalca espirilerimi dinlemek zorunda kaldı. Evet, doğru söylemek gerekirse temsilcimiz olmayı hak eden biriydi. O, bölgemizin vicdanın sesiydi ve biraz kaba saba da olsa iyi kalpliliği sayesinde, biz dik kulaklılar için neyin iyi olduğuna karar verebilecek tek canlıydı,

"Bu konunun bir daha açılmamak üzere kapanması için: Seninle bu ahmaklar toplantısına geleceğim, ama eminim iki tarafın çıkarlarının uzlaştırmayacağı konusunda fikir birliği sağlamaktan başka bir şey yapamayacaklar. Ama olsun. Yakından bakıldığında, bu sözde cinayetlerin, aslında sıradan kazalardan veya öldürmenin kastedilmediği kavgalardan meydana gelmiş olduklarının anlaşıldığını açıklamak, belki mucizeler yaratabilir. En azından bunların herhangi bir türün, diğerine karşı gerçekleştirdiği planlanmış şiddet eylemleri olmadığını söylemekte de yarar var. Bu açıklamadan sonra Üçüncü Dünya Savaşı çıksa bile, öğlen saatinde benim dönmem gerekiyor, çünkü uğruna savaş çıkartmanın değdiği bir bayan bekleyecek beni. Onunla birlikte Avustralya'ya göç etmeyi ve orada tavşanlara üreme konusunda rakip olmayı düşünüyorum..."

"Toplantıya gitmeden önce cesedi görmek ister misin?" diye sinsice sordu; iflah olmaz merakımın zayıf noktam olduğunu biliyordu.

"Hayır!"

"Emin misin?"

"Hayır!"

"Ama belki de istersin..."

"Tamam, tamam," diye pes ettim sinirli bir şekilde ve gerçek niyetimin ne olduğunu anlamayacağını umdum.

"Cesede bakacağım -diğerlerine, her damdan düşenin suikast sonucu ölmediğini kanıtlamak için."

Aynı anda pervazdan balkona, oradan da terasa atladık. Beton zeminde tıpkı bir ırmağı andıran çatlakların oluşturduğu desenlerin arasından ilkbaharın gereği olarak, zararlı otlar ve yosun bitkileri çıkmıştı. Sonra sağ taraftan ilerleyerek, bizi bahçelerin tanıdık labirentine götürecek olan duvarın üstüne çıktık. Sol taraftan

aşağıya bakarak, kendi evimizin bahçesine kısaca bir göz attık. O da diğerleri gibi süslenmişti. Ama doğa ananın her yılki uyandırma çağrılarında daha çok, Amöbius Mars'ın elinden çıkmıştı. Tıpkı ortadan ayrılmış saçlar gibi duran çiçek yatağının tam ortasında duruyordu ve eliyle kelinin kaşıyordu. Diğer elinde ise bir türlü vazgeçemediği ve zararlı otları yolduğu iki dişli şu tırnığı vardı. Numunelik bahçıvanın yüzünde çaresiz bir ifade vardı. Hiç de şaşılacak bir durum değildi bu; çünkü burada gübrelenmemiş, eşelenmemiş, kesilmemiş, biçilmemiş, yolunmamış ve herhangi bir botanik işlem sonucu bakım görmemiş hiçbir yer kalmamıştı. Her taraf mükemmel bir sadelikte düzenliydi. Kısacası, adamcağızın yapacak bir işi kalmamıştı, çünkü bu toprak parçacığı kendi soyut eseriymiş gibi görünüyordu. Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen, bizi gördüğünde elini başından kısaca kaldırarak selam verdi; bu ani hareketi ve dümdüz gülümseyişi, suçüstü yakalanmışlığını ifade ediyordu. Büyük bir olasılıkla, pek hoş olmayan durumunu anladığımı tahmin etmiştir.

İşte tekrar duvarların üzerindeki zikzak yollarda, iyi kalpli dostum Mavi Sakal'ın peşinden gidiyordum. Yaşlı dostumun dikkatli topallamalarını arkadan izlerken, birazdan göreceğim cesetten dolayı içimde hareketlenmeler başlamasına rağmen, derin düşüncelere dalmıştım. Mavi Sakal'a karşı az önce ön yargısız bilgiyi oynamıştım, köpekleri en az bizimkileri sevdiğim kadar sevdiğim izlenimini yaratmıştım, hatta dolaylı olarak bütün türlerin eşitliği idealine değinmiştim. Bu bir yalandı. Gerçekte köpeklerden nefret ediyordum! Her şeylerinden nefret ediyordum.

Bunun nedeni, benim için de sislerin arasından görünen bir kaya parçası kadar belirsizdi. Nedeni, korkudan bir an için kalbin durmasına neden olan o itici havlama sesleri miydi, yoksa o iğrenç kokulan mı; yoksa köleliğin korunması için gösteri yapan kölelermişçesine, insanlara karşı sergiledikleri onursuz ve yaltakçı davranışları mı? Ya da duyduğum antipatinin asıl nedeni, ilkel rekabet duygularında mı yatıyordu yoksa? Çünkü tıpkı onlar gibi biz de, eski çağlardan beri Homo sapiens'lerle iyi ve kötü günler için bir birlik kurmuştuk ve o günden beri de insanların sevgisini kazanmak için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk. Canidae ailesinden gelen Canide'ler, yaklaşık on dört bin yıl önce, yaratılışın tacı sayılan insanlarla arkadaşlık kurmuşlar ve özellikle de alarm ve av işlevselliğinden dolayı onlar tarafından bu kadar çok sevilmişler. Ne yazık ki, çok utanç verici bir durum, onlarla aynı atalardan geliyoruz. Sadece onlarla değil, ilginç bir şekilde Ursidae'lerle de, halk arasında 'ay' olarak da bilinir, aynı ataları paylaşıyoruz. Üçümüz de küçük, şirin, ağaçlarda yaşayan Miaceis adındaki bir türden geliyoruz. Altmış milyon yıl önce yaşamış olan bu tür, tarihsel gelişimi açısından, günümüzün ilk memeli türünden sonraki ve ilk büyük maymun türünden önceki bir döneme ait. Vizon büyüklüğündeki sevgili Miaceis'in kısa bacakları, uzun bir kuyruğu, uzun bir bedeni, oldukça uzun bir boynu ve dik kulakları vardı (2). Sonra yollarımız ayrıldı. Tarihsel gelişim açısından, bugünkü köpeğe kadar uzanan sınıflama, Cynodictis adındaki bir türle devam ediyor. Onun ardından, büyük hayvanlardan oluşan bir tür olan ve hem sırtlanların, hem de Kap-avcı köpeklerinin türediği Cynodesmus geliyor. İkinci evrim çizgisinin adı Tomarctus'tu. Bu tür; kurtlar, çakallar, tilkiler, dingolar ve yaban köpekleri de dahil olmak üzere, bütün köpeklerin ortak atasıydı. Köpeklerin doğrudan kurtlardan geldiği, artık herkesçe biliniyor. Ama bazılarının isteyeceği gibi, bu bilgi yüzde yüz belgelenemiyor. Birçoğu için kurt, gücün ve başka birçok değerli özelliğin simgesini oluşturuyor. Hatta kurtlar kamu oyununun bilincine, beyaz adamın neslini tükettiği, sadece açken veya yavrularını doyurmak için öldüren, gururlu kızıl derililerin mutasyonu olarak yerleşmiş gibi görünüyorlar. Öyle olsun, ya da olmasın. Bir kurdun gözlerinin içine bakmak, köpeğin sadece evcilleştirilmiş bir kurt olmadığını anlamak için yeterlidir. Köpeğin yusyuvarlak göz bebekleri vardır; oysa birçok kurt türünün göz bebekleri oval ve eğridir.

O halde köpekler gerçekte, sokaklarda gezindiği, her türlü süprüntüyü ve çöprü midesine indirdiği, gerçek yırtıcı hayvanların peşinden gidip onların yemeklerinden arta kalanlarıyla karnını doyurduğu, ve hatta mezarlıklara dadanarak, cesetlerin bacaklarındaki et parçalarını yemek için toprağı eşelemekten bile çekinmediği söylenen şu meslektaşlarından türemiş olabilirler mi?. Gerçekten de birçok olağanüstü bilim adamı, köpeklerin büyük bir bölümünün çakallardan geldiğine dair kanıtlar bulduklarına inanıyorlar. Ama evini ve belki de yatağını paylaştığı dört ayaklı sevgilisinin, çöple beslenen genetik bir mezarlık yağmacısı ve kötü kokulu bir korkak olduğuna kim inanmak ister ki? Psikolojik açıdan, köpeği şövalye ruhlu kurda benzetmek daha kolaydır. Bunların da dışında bütün köpek cinsleri, hatta kurtlarla tilkiler bile, kendi aralarında çiftleşebiliyor; bu da hain köpeğin genetik bakımdan bir "bütünleştirilmiş sanat eseri" olması olasılığını doğuruyor.

Şahsen ben, en çok köpeklerin, her an savaş coşkusuna dönüşebilecek, kör saldırganlıklarından nefret ediyorum. Bugün savaş furyaları olarak bilinen paralı askerlerin yerini daha önceleri, düşman ordusunun en ön cephesine saldırmaları için eğitilen savaş köpekleri alıyordu. Burada Shakespear'den bir alıntı yapmak istiyorum: "Haydi katliama; savaşın köpeklerini uyandırın!" Galyalı'lar köpekleri, boyunlarına uçlarında keskin jiletler bulunan siyah bandanalar takarak savaşa gönderirlerdi. Bu ürkütücü canavarlar Romalı süvarilerin üzerine saldırırlar, atların bacaklarını parçalayarak düşmanı bu şekilde etkisiz hale getirirlerdi. Evet, sahibi emrettiğinde, köpeğin yapamayacağı bir şey yoktur!

Çok geniş bir bilgiye sahip olmadan, herkese hırlayarak dişlerini gösteren şu kongreye detektiflik diplomasisi taslamak için gidiyordum işte. Burada sözde amirlerin akıllıca hamlesini sezmeye başlamıştım yavaş yavaş.

Hangi tarafın işlediği hiç fark etmeyen cinayetlerin aydınlatılmasıyla, savaşın başlayabilmesi için gerekli olan resmi dayanağı nihayet elde etmiş olacaktı. Yüzeysel olarak bakıldığında bütün mesele, kanlı çifteli günah keçisini bulup ortadan kaldırmaktı. Ama bu günah keçisinin iki taraftan birine ait olduğu ortaya çıkar çıkmaz, katille türü arasında bir ayırım yapılmayacaktı ve o türün bütün üyeleri lanetlenenecekti.

Ama benim de bir kozum vardı: Tümünü reddetme! Ne bu olaya karışacaktım, ne yeni bulunan cesedi cinayet kurbanı olarak ilan edecektim, ne de bu entrikacı düzenbazların kuklası olacaktım. Hayır, hiçbir şey karışmayacaktım, tıpkı sonradan görmelerin ortalığı karıştırmaya çalıştıklarında her bilinçli vatandaşın yapması gerektiği gibi. Onun yerine hayatın tatlı yanlarına tutunacaktım, güneşe, Gustav'ın meyveli pastasının üzerinden çaldığım kaymağa, Roxy'nin beyaz ipeksi tüylerine, büyüleyici iki renkli gözlerine ve öğlen havasında uçan seksi kokusuna. Birkaç saat sonra ona kavuşacaktım...

Çiçekli bahçelerden yükselen ilkbahar kokusu Mavi Sakal'ı ve beni hafiften sarhoş etmişti. Ama kızdırmıştı da. Duvarlar bizim için yükseltilmiş bir yol oluşturmalarına rağmen, her taraftan sarkan bitkiler işimizi oldukça zorlaştırıyordu. Orta sınıf memurlarının canı sıkılan eşleri tarafından en iyi topraklarla ve gübrelerle beslenen leylak ve gül ağaçları, her adımda yolumuzu kesiyordu. Dört bir yandan ve her yöne doğru hizmet veren fiskiyeleler, süzgeçli süzgeçsiz sulama kovaları ve lastik hortumlar, zambak ağaçlarının ve Fuchsbaum biçilmiş çimlerin üzerinden o kadar büyük miktarlarda su fışkırtıyordu ki etrafa, Gobi Çölü'nü verimli hale getirme çalışmaları başlatıldığı sanılırdı. Bütün bunlar, kan ve acı dolu düşünceleri unutturan tekno-mavisi rengindeki gökyüzünden parlayan etkili güneş ışıkları eşliğinde, en küçük sinir hücrelerime kadar nüfuz ediyordu. Sonra cesedi gördüm.

Bu bakımsız küçük bahçeyi taniyordum. Sahibinin altı ay önce iflas nedeniyle ailesiyle birlikte Sosyal Yardım Kurumu'nun evlerine taşınmak zorunda kaldığı şu eski binaya aitti. O günden beri, arada bir tuhaf emlakçılar gelip, zevkli müşterilerini boş odalarda gezdiriyorlardı; ama anlaşılan bugüne kadar pek işe yaramamıştı bu gezintiler. Bahçe bu bakımsız halini, kış mevsiminde bembeyaz kar örtüsü sayesinde biraz olsun gizlemeyi başarıyordu, ama şu an burası Albert Einstein'ın saçlarının yeşile boyanmış haline benziyordu. Sayısız köstebek yuvasıyla dolu biçilmemiş çimler, bu düzensiz ve kabarık haliyle, dalgalı bir denizi andırıyordu. Ağaçlar ve çalılıklar, sağa sola yayılmış olan kollarıyla birbirleriyle savaşıyorlardı ve böylece her şey büyüklük budalalığına tutuşmuş bir sarmaşığa benzemişti. Rüzgârdan savrulmuş çiçek yaprakları, rengarenk bir deniz dalgası gibi, bütün bu ihtişamın üzerine yayılmış, hatta küçük gölün içine de uçuşmuştu ve tıpkı Hintlilere ait cenaze ayınlarındaki gibi, cesedin çevresini kaplamıştı.

Mavi Sakal ve ben duvardan atlادık ve ağır adımlarla küçük göle yaklaştık. Suyun içindeki ceset, mürettebatının bilinmeyen nedenlerle terk ettiği ve şimdi kendi aleminde suyun içinde sürüklenen bir hayalet gemisi gibi görünüyordu. Cesedin henüz uzağında bir mesafede durmamıza karşın, Mavi Sakal'ın, ısırtık izlerinin bir köpeğe ait olduğu yönündeki tahminin pek de doğru olmadığını anlayabilmişim. Nihayet, daire şeklindeki ve düz taşlardan oluşan bir yığın oluşturduğu gölün kıyısına vardığımızda, artık hiç kuşku kalmamıştı. Cansız bedeni, sırlıslıkla tüyleri, sonuna kadar açılmış donuk gözleri, sessiz bir çılgın atıyormuş gibi duran açık ağız; kısacası dehşetin görüntüsü sürükleniyordu yanımızda ve ben ölüm izlerini kolayca inceleyebiliyordum. Bu izler...

Katil onu duvarın üzerinde yakalamıştı; belki bu sabah, bakire güneşin ışınlarıyla kendini şımartmak için duvarın üzerine boylu boyunca uzandığında. Duvardan atlamadan önce kiremitlerin üzerinde fark ettiğim birkaç damla kan izi, bu tahminimi doğrular nitelikteydi; ama olayın kendisi çimlerin üzerinde gerçekleşmişti. Çimlerin üzerindeki kan izleri, araba yarışlarının virajlı pistlerini andırıyordu. Bu da, kurbanın katilin elinden kurtulmak için bütün gücüyle mücadele ettiğinin bir göstergesiydi. Görünüşe bakılırsa, katil onu bir şekilde duvardan aşağıya sürüklemeyi başarmıştı ve bahçenin her tarafında süren boğuşmalarına ısırtık darbelerini de eklemişti. En son metresine kadar. Burada yoğun bir şekilde kanayan yara izleri yoktu, onun yerine sadece hüznü birkaç damla kan vardı. Elbette türümün bir temsilcisinin yarı ölü bir halde kendini gölün sularına atarak kurtulmaya çalışması fikri oldukça garipti, çünkü bilindiği gibi su, pek de bizim elemendiniz sayılmazdı. Ama yine de kurbanın, bilincinde mantıklı bir davranış sırası izlediğini seziyordum.

Mavi Sakal'ın gözü, ilerlemiş yaşında görevini tam olarak yerine getiremiyordu anlaşılan. Ya da gördüklerini, kafasındaki ön yargılara göre yorumluyordu. Bu önyargılar da, cinayet sorumluları olarak sadece diğerlerini gerektiriyordu. Ancak yine de, onun yargılarını bir kalemde silip atamazdım, çünkü kendim de incelediğimiz nesne konusunda tümüyle emin olamıyordum. Ceset, tıpkı zıpkınla vurulmuş oldukça küçük bir balina gibi önümde yüzüyordu ve üzerinde işlenen barbarlığı, sadece tanınmayacak haldeki bedenini sergileyerek acımasız bir şekilde ifade edebiliyordu. Tüylerinin kalın olmasına karşın, ilginç ip uçları yakalayabiliyordum: Cesedin üzerindeki sayısız ısırtık yaralan ense bölgesinde yoğunlaşmıştı ve gerek ısırtığın çapı, gerekse bir sonraki ısırtık iziyle arasındaki mesafe bakımından, gerçekten de bu tarz bir ısırtığı, ancak fiziksel olarak bizim türden daha iri birilerinin yapabileceği izlenimi doğuruyordu. Ama 1. mutlaka bir köpeğe işaret edecek kadar olağanüstü büyüklükte değildi bu yara izleri ve 2. isabetli bir seçim ve kusursuz bir beslenme sonucu, bazı türdeşlerimizin de böyle iri bir beden yapısına ulaşmaları böyle ısırtıklara neden olmaları mümkündü. Ayrıca -belki de sadece kuruntuydu- bu ısırtıklarda bir şey dikkatimi çekmişti, nasıl söylesem, kusursuzdu, temizdi bu ısırtıklar. Sanki, cinayetin beraberinde getirdiği strese ve zorluklara karşın, kurbanlarının üzerinde

bıraktığı ısırtık izlerinin tıpkı kalemle çizilmiş gibi kusursuz olmasına büyük önem veren bir sanatçının eseriymi bunlar. Çünkü bizim gibi, her ne kadar evcilleşmiş olsak da yırtıcı hayvanlar ısırmaya başladı mı, sonuç hiç de bir vampirin güzel bir bakirenin boynuna bıraktığı monogramlara benzemiyordu. Isırtık yaralarında çirkin yırtılmalar meydana gelirdi ve hiçbir kurban çizik veya yırtılma almadan kurtulamazdı. Düşünceli bir şekilde, sanki görülmeyen bir yerinden suyuna kırmızı boya karıştırmışçasına, kana bulanmış küçük göle bakıyordum. Bunu yaparken de, kurduğum muhteşem kombinasyonlar karşısında tıpkı bir uzman gibi kendi kendimi övdüğümün ayırımına vardım. Bulanık suya bir iki tane damlanın düştüğünü ve suyun içinde halkalar çizerek büyüdüğünü fark ettiğimde, daha da çok sasındım. Bu damlalar, sıcak gözyaşlarımdan başka bir şey değildi. Bu yüzden başımı bir kez daha kaldırdım ve gözlerimi cesede diktim. O, Roxy idi.

İkinci Bölüm

"Kayıp" sözcüğünün anlamı, kendiliğinden çıkıyor zaten. Ama hayatta her şeyden çok sevdiğiniz bir varlığı kaybettiğiniz zaman, bu sözcük sadece "bir şeyi kaybetmekten daha da öteye gidiyor. İçinizde oluşan bir kara deliğe, ölenle birlikte gelen sonsuz bir ölüme dönüşüyor. Roxy'nin cesedini bulduğumda ben de bunları hissettim. Bir ağırlık çöktü üzerime ve güneşli havaya rağmen kalbimi derin bir karanlığa bürüdü. Yine de, bulduğum şeyin bana yüklediği bin voltluk öfkeyle, toplantıya giden Mavi Sakal'ın peşine takıldım. Nedeni mi? Bu tüyler ürpertici barbarlığı işleyen suçluları bulmak istiyordum. Şüphelerimi bir kenara bırakarak, Mavi Sakal'ın vardığı kaniya katılıyordum artık ve katillerin kimlerin olduğunu biliyordum: Diğerleri! Konferansın gerçekleştiği ortam, duruma uygun seçilmişti. Söz konusu yer, bir tepenin üzerinde duran ve uzun zaman önce korkunç bir yangında kül olan devasa bir yapının kalıntılarıydı. Sadece, çürük dişleri andıran birkaç kömürleşmiş direk ve kiriş, kule yüksekliğinde taştan bir döner merdiven ve çatıdan geriye kalan iskelet şeklindeki parçalar, bu yıkımın bir anıtı gibi göğe yükseliyordu. Yakında bu döküntü yerini, yeni bir yapıya bırakacaktı.

Mavi Sakal ve ben, duvarları aşip tepeyi tırmanmaya başladığımızda, dekorun nasıl da giderek ürkütücü bir görüntüye bulunduğunu ta uzaktan algılayabiliyorduk. Sanki buralara çatlak bir döşemeci uğramış ve yıkıntıyı farklı cins ve renklerdeki kürklerle donatmıştı. Bizim türümüzden ve köpek türünden yüzlercesi, küle dönmüş viraneyi maç izlemeye gelmiş seyirciler gibi doldurmuştu. İsten simsiyah olmuş döner merdiven -yani toprağa saplanmış, dökük ve yıkılacağıнын sinyallerini verircesine eğilmiş spiral- civardaki bütün türdeşlerim tarafından işgal edilmişti. Öfkeli suratlardan bakan nefret dolu gözler, aşağıya, sahne gibi bir yere dikilmişti. Burası ortada yer alan ve üzerine çatı kalıntılarının arabesk gölge motifleri düşen oval bir boşluktu. Merdivenlerin tam karşısında sivri burunlular bir araya tünemişti. Ashında bu küçük bir mucizeydi -hepsi de aynı saatte yürüyüşe çıkabilmek için sahiplerine dilekçeyle başvuruda mı bulunmuştu? Siyam ve Angora'lar; Doberman ve Terrier'lere; bodur Karlin ve Collie'ler; İran kedileri ve Burmalara uzaktan pis pis bakıyorlardı. Düşmanlık ve aptallıktan oluşan bir kalabalıktı bu; öyle ki, hepsi benzin dolu bir küvette yüzüyordu ve üzerlerinde şakacı bir kibrit alevi dolaşıyordu adeta.

Aramızdan ilk olarak Mavi Sakal, sarsılmaz tanrı inancıyla dolu bir rahip gibi mağrur, iki türün bağrıışlarıyla titreyen, nefrete gebe katedrale ayak bastı. Sayısız gırtlaktan yükselen havlama ve miyavlama sesleri, arya volümüne göre ayarlanmış kulaklarımı neredeyse patlatıyordu. Mavi Sakal beni bu arenanın tam ortasına, iki tarafın ortalığı ayağa kaldıran bağrıışlarının havada uçuşup çarpıştığı yere getirdiğinde, bu etki daha da dayanılmaz bir hal aldı. Sol tarafta köpekler, isli duvar boyunca ateşli bir şekilde koşturuyor, küçük gruplar halinde, güvelerin delik deşik ettiği minderlerden oluşan güvenlik barikatını aşma girişimlerinde bulunuyorlardı. Diğer tarafta da bizimkiler. Döner merdivenin üzerinde heyecanla zıplıyor, can düşmanlarının yüzüne karşı tıslayıp saldırıya hazır halde cırtlak sesleriyle çığırıyor ve pençeleriyle gölge oyunları sergiliyorlardı.

"Herkesten susmasını rica ediyorum!" diye Moses dayanılmaz bir ciddiyet havasında çılgına dönmüş sürüye seslendi geldiğimizi görünce. "Susun lütfen, susun!"

O, gerçek bir Birma cinsiydi, yani orijinallerinin Siyamlarla çiftleştirilerek elde edildiği şu ucuz taklitlerden biri değildi. Dipleri açık renkte pırıltılar saçan koyu kahverengi tüyleri, altın rengi gözleri, tıknaz bir bedeni vardı. Ve öyle bir zekâyla kutsanmıştı ki, bu zekâsını yüzde seksen faizli geri ödeme şartıyla şeytana kakalayabilirdi. Ama sahip olduğu zekâ, bende hiçbir etki uyandırmıyordu. Çünkü duygudan yoksun bir zekâ, tıpkı donma noktasındaki suya benzer: soğuk, katı ve ölü.

Muhteşem liderimizin iki yanında da Mäxchen ve Titus duruyordu. İkisi de, çıkarları uğruna bir günde Katolik dininden Şamanizm'e geçebilecek tipte fırsat düşkününü heriflerdi. Maceracı sivri yüzlerinden hem yırtıcı bir kuşun ifadesi, hem de ezilmiş bir mandalınanın görüntüsü yansıyor. Üçü de en ön hizada duruyordu ve en az Sezar'ın muhafızları kadar etkileyici görünmeye çalışıyorlardı. (3)

"Evet, bu zeki arkadaşımız da teşrif ettiğine göre, artık bu barbarlığın faillerinin yakalanacağından emin olabiliriz," diye Moses masumane bir tavırla katılımcıları rahatlatmıştı. Tercüme edersek, bu şu demek oluyordu: Siz ahmaklar göreceksiniz ki, bu çokbilmiş bile olaya aydınlık getiremeyecek ve biz de nihayet

birbirimizi gırtlaklayabileceğiz! Buradaki "nihayet teşrif etmek" ifadesi, aslında bana atılan bir taştı. Yani karşılıklı suçlamalarla dolu bu cadı kazanında kepçelerden biri olmayı ve şovenizm adına sesini yükseltmeyi reddeden bana. Moses görünmez bir kıskırtıcıydı ve onda cemaatini yönlendirmek için her yol vardı. Ama bende mide ağrılarına yol açan asıl etken, Roxy'nin parçalanmış bedenini gördükten sonra Moses'in şüphelerine hak vermeye başlamamdı. Tanrı bilir sonumuz daha nerelere varacaktı!!

Mavi Sakal ve ben Felidae ile Canidae'lerin arasındaki sınırdı durduk.

"Sevgili dostlar ve diğer tarafta yer alan, bazılarımızın bu cinayetlerden sorumlu tuttuğu -ki ben asla buna katılmıyorum- siz sevgili komşular!" diye homurdandı Moses, tıpkı abartılı hareketlerle vaaz veren biri gibi. "Artık açık açık konuşmanın zamanı geldi."

Diğer taraf... Aslında o bizim aynadaki ters yansımamızdı. Hatta belki de aynısıydı. Geride, sönük yaşamları biraz hareketlilik kazanma umuduyla canlanan ve kana susamışlıklarının sonuçlarını ancak kendileri veya çocukları çamura saplandıktan sonra kavrayan kuş beyinli kalabalık. Onları savaşa sürüklemek çok kolaydı, bunu Dal tonların annesi bile başarabilirdi; ama asıl ilginç grup ön sırada duruyordu. Evrendeki bütün köpeklerin sözcülüğünü küstahça üstlenmeye kalkan, ama gerçekte sadece kendi güçlerini arttırmanın ve komşularının sosis stoklarını ele geçirmenin peşinde olan kerameti kendinden sayan bir avuç halk temsilcisi. Buna uygun olarak da temsil edilen cinsler: Doberman'lar, şişmanlamış İngiliz Buldog'ları, Mastino'lar ve son derece tehlikeli Bullterrier'ler.

Ve ortalarında köpek-Moses, yani kral. Ama burada söz konusu bir kraliçeydi. Sissi bir Karlin cinsiydi, Aslında boyut olarak köpek hiyerarşisinde pek de ciddiye alınacak bir büyüklükte değildi; ama klişelerin aksine, devlerin güçlü kahramanlar yerine sönük enkazlar oldukları fikri kendi aralarında da geçerlilik kazanmıştı. İnsanların sadece büyüklük ve dış görünüş gibi varyasyonlara önem vererek bu türe haksızlık ettiklerini benim gibi iflah olmaz bir köpek düşmanı bile kabul etmek zorundaydı. Günümüzde, suratta kırışık enflasyonu, aykırı vücut dolgunluğu, düz bir şekilde arkaya doğru inen bir "kaporta" gibi bunlara benzer daha nice saçmalıklar, arzu nesnesine dönen köpekler için çok büyük biracı oldu. Tanrıya şükür ki, bizim genetik donanımımız sadece sınırlı ölçüde -çoğunlukla tüy ve kafa yapısına yönelik- bu tarz yeni tür denemelere izin veriyor. Yoksa ortalıkta bir hörgüçle ve Susam Sokağı'ndaki Edi'ninki gibi bir suratla dolaşmak zorunda kalacaktım.

Köpekler de bu gerçeği çoktan kabullenmişler ve ortak kaderlerini, binlerce kusuruyla dikkat çekecek olan bir deve teslim etmektense, kurnaz bir Karlin'inin ellerine bırakmayı tercih etmişlerdi. Vadesi dolmak üzere olan, ama sinsiliğinden hiçbir şey kaybetmemiş olan Sissi'nin kulakları ve basık çenesinin etrafı siyahtı. Bej tüylerine renk veren kısımlar sadece bunlardı. Gözleri de, gözbebeği ve iris de buna dahildi, aynı şekilde kömür gibi siyahtı ve bu yüzden hisleriyle ilgili herhangi bir ipucu yakalamak mümkün olmuyordu. Ayrıca, herkesin içini dökebileceği, bilge bir annemiş hissini uyandırıyor. Bu özelliğini doğrusu iyi kullanıyordu. Sissi'yi entrikalarında Hinz ve Kunz adında sessiz ama son derece tehlikeli Greyhound-kardeşler destekliyordu. Sahip oldukları kontrolsüz avcılık içgüdülerinden dolayı, amatör bir detektif bile onları, bu toplu katliamın şüpheliler listesinde en başa yerleştirdi. Greyhound'lar, köpek türünün Formula Heri sayılırdı. Saatte 60 kilometre hıza ulaşabiliyorlardı. Aslında bu canavarlar, kocaman bir göğüs kafesinden ve onlara müthiş bir direnme yeteneği sağlayan sağlam bir ciğerden ibaretti. İnce ve sanki bilgisayar numaralarıyla absürd bir şekilde uzatılmış kafaları, ok gibi havayı deliyordu. Yaşadığımız bu durumun Hinz ve Kunz için hem Noel, hem Paskalya, hem de büyük av partisinin aynı anda başlaması anlamına geldiği sanılırdı. Çünkü onlar için vahşice parçalamak olağan bir şeydi, istisna değil.

Hinz ve Kunz, güneşte donuk parlayan kürkleri ve çinko sarısı dik bakışlı gözleriyle, içlerinde zalimce sırlar saklı olan gaddar Sfenksler gibi Sissi'ye eşlik ediyorlardı ve sadece bana değil etraflarını saran bütün isterik kalabalığa, bir yağlıboya portrenin sükünetiyle bakıyorlardı.

"Saygıdeğer dostlar ve konuklar, hepiniz Francis'i, kriminoloji konusunda uzman arkadaşımızı tanıyorsunuz," diye ikiye bölünmüş sözlerle başladı Moses. Gayet iyi biliyordu ki bu tarz açıklamalar kimsenin umurunda değildi, ama ne de olsa o bir diplomattı değil mi?

Kunz'un yanında bir çöp yığınının bulunduğu daha yeni dikkatimi çekmişti. Ama oldukça ilginç bir çöp yığınıydı bu -ve yaşam belirtileri olan, çünkü yüzeyinde hafif bir soluk alıp veriş fark ediliyordu. Kirli kahverengi-sarı renkte, koyu bir bulut yığının benzeyen, korkunç derecede dağınık, büyük ihtimalle de berbat kokan ve sessiz horultular çıkaran bu şey kıvrılmış; uyku, trans ve ölüm arasındaki bir evrede bulunuyordu. En azından burada olup biten heyecanlı olaylara gereken ilgiyi göstermediği her halinden belli oluyordu. Ama bu beni ne ilgilendirirdi ki! Ne de olsa ortalığı bırakılan çöpler belediyenin ilgi alanına giriyordu, benim değil.

"Hiç de değil!" diye itiraz etti Sissi derin izlenimlerimin tam ortasında. Diliyle buruş buruş olmuş basık burnunu yaladı ve her yanını sümüksü bir parlaklıkla kapladı. Bu artık havaya girmek üzere olduğunun işaretiydi.

"Arkadaşınızın sadece namını duyduk," diye devam etti Karlin bayanı. "Ve detektiflik dehasına dair bu namını nerden aldığını da kesin olarak bilmiyoruz. Umarım fare boku koklamaktan değildir." Köpek seyirciler, sanki yüzyılın esprisini duymuşçasına kahkaha tufanına kapıldı. Bu durum aşağılanmışlık duygusuna kapılan karşı tarafın, öfkeli bağırışlarına ve yuhalamalarına neden olmuştu. Hatta bazı sivri

kulaklılar döner merdivenden arenaya atladılar ve pençelerini düşmanlarına karşı havaya savurdular. Türdeşlerimin bu tepkisi bana göre çok aptalcaydı; çünkü aralarında en sevilen kişi olmadığımı biliyordum. Ve böylece bir kez daha kanıtlanmıştı ki, nefretin öncülük yaptığı durumlarda daima, yaşayanları ölümlerden ayıran ufak bir ayrıntı eksik kalıyordu: beyin faaliyetleri. Moses ve Sissi gibi kurnaz tilkiler de bunun böyle kalması için ellerinden geleni yaparlardı.

Bu kaos ortamına katılmayanlar bir tek: Mäxchen ve Titus ile Hinz ve Kunz idi. Sismografların depremin şiddetini kaydettikleri gibi bu dördü de, donuk bir yüz ifadesiyle karşılıklı düşmanca enerji boşalmasını kaydediyorlardı. Sivri yüzleri ve soğuk bakışlı gözleri kabarmış liderlerinin bu davranışlarına karşılık keskin bir kontrast oluşturunuyordu.

"Biz bu toplantıyla bölgedeki gerilimlere çözümler getirileceğini düşünmüştük," diye soludu Moses ve sinirli bir şekilde oradan oraya yürümeye başladı. "Ama siz pire torbaları, buraya sizlerin hakaretlerini dinlemeye geldiğimizi sanıyorsanız, o zaman biz de bu işi kaba kuvvetle çözeceğiz."

Her taraftan onu onaylayan bağırışlar yükseldi, özellikle de bu tehdidin geldiği taraftan.

"O kadar uzun boylu değil, fare avcısı!" diye böbürlendi Sissi ve aynı şekilde arenanın ortasına geldi. Dört küçük topun üzerinde yuvarlanan küçük bir topa benziyordu. "Birincisi ben sadece süper hafiyenizin yetenekleriyle ilgili şüphelerimi belirttim ve ikincisi sizin amaçlı bir provokasyon düzenlediğiniz kuşkusundan vazgeçmek için bir neden göremiyorum."

"Ama burada barışın konuşulacağı ve gerginliğin daha da tırmandırılmayacağı konusunda anlaşmıştık. Dahası olayların açık açık konuşulması ve acil çözüm için bir uzmana danışılması önerisini kabul etmiştiniz. İşte, sevgili dostumuz Francis burada. O, aranızdaki canavarlardan daha fazlasını yola getirdi."

"Bu canavar kendi safından bir katil, görevi de rasgele cinayetlerle iyi komşuluk ilişkilerini bozarak savaşa yol açmak olsa bile mi?"

Sinsi duygu sömürücüsünün bu sözleriyle Moses'in cephesinde ilk çatlaklar belirdi ve gözlerindeki altın sarısı haklı öfkesinden dolayı aların kırmızısına dönüştü.

"Ne saçmalıyorsun sen? Cinayet şüphesini üzerimizden atmak için soğukkanlılıkla dört türdeşimizi katlettiğimizi düşünüyor olamazsın herhalde!"

"Neden olmasın? Sen de bizi aynı şeyle suçluyorsun," diye karşılık verdi Sissi ve göz ucuyla takdir beklercesine taraftarlarına sırtı.

"Bizim haklı nedenlerimiz var. Sonuncusu da dahil bütün kurbanlarımızın üzerindeki ısırlıklar kesinlikle siz köpekleri işaret ediyor, evet katil olarak siz yalancı köpekleri!"

"Bu oldukça ağır bir itham," diye sesli düşünerek kavgacı horozların arasına girdim. Mavi Sakal her ne kadar huzura erişmiş bir Buda gibi görünmeye çalışsa da, sadece sağlam gözünün değil boş göz yuvasındaki buruşuklukların ve körelmiş kuyruğunun da ani bir korkuyla titrediğini fark ettim. Doğuştan zorunlu olarak ait olduğum cemaatin arasında bir öfke dalgası yayıldı, buna karşılık folklorik zorunluluklardan dolayı düşmanca davranmam gereken diğer cemaatten de ölçüsüz bir rahatlamayla "Eveett!" nidaları yükseldi. Moses yakıcı öğlen güneşi altında donakalmış bir halde inanamayan gözlerle bana baktı ve büyük olasılıkla hayvan dükkânlarının deli gömleği satıp satmadığını düşünüyordu.

"Harika!" diye bağırıldı Sissi ona istediği sihirli formülü sunmuşum gibi. "Sizin çokbilmiş bile bizim bu dört fare avcısının ölümünden sorumlu tutulamayacağımızı doğruluyor."

"Yine yanlış," diye üsteledim, bu düşünmekten aciz silik kişiliklerden çok kendi kendime konuşarak. Her an hızla değişen bu bilgilerden başları dönmüştü. Sissi ve Moses de daha iyi durumda değildi.

"Bundan ne çıkarmalıyım?" diye bilmek istedi kafası karışmış Karlin bayanı. "Cesetlerdeki ısırıkların bize ait olmadığımı daha az önce söyledin, şimdi de tam tersini mi iddia ediyorsun? Sahi sen kimin tarafındasın?"

"Tabii ki iyilerin tarafındayım," diye sinirli bir şekilde inledim ve yüzlerce küçümseyici bakış arasında arka ayaklarımın üzerine çöktüm. Ama başa gelen çekilir, bu deliliğe girdiğimde kimse bana gerçeğe giden yolun kolay olacağı sözünü vermemişti zaten.

"Birincisi ben Canis-dişlerinin olası cinayet aletlerinin dışında tutulabileceğini söylemedim, sadece Moses'in tahminleriyle ilgili kuşkularımı dile getirdim. Benim bakış açıma göre her iki taraf ta fail olarak düşünülebilir, çünkü ölüme neden olan darbeler orta büyüklükte bir köpeğe ait olduğu kadar, fazla gelişmiş bir -demin nasıl demiştin?- fare avcısına da ait olabilir. İkincisi de, diğer yedi cesedi ne kendi gözlerimle gördüm, ne de yaralarının büyüklüğü ve cinsi hakkında güvenilir bilgiler edindim. Hepsinin de aynı katilin kurbanları olduğunu varsayarsak, o zaman karşımızda dişlerini şeytani bir ustalıkla kullanabilen biri var demektir. Böylece cinayet nedeni daha da karmaşık bir hal almış oluyor. Dişlerinin izi dışında geriye başka herhangi bir iz bırakmamaya özen gösterdiği ve böylece cinsini belirleme konusunda işimizi zorlaştırdığı için, bu caninin olası cinayet nedeni şu olabilir: Aramızda ezelden beri varolan nefret duygusunu, birbirimizin kökünü kurutana kadar körüklemek istiyor. Ancak bununla neyi amaçladığı konusu hâlâ aydınlığa kavuşmuyor. Ya da olay son derece basit: O tamamen aklını kaçırmış, çılgına dönmüş, rastgele öldüren ve bizim mantık yürütmelerimizi hiç umursamayan bir psikopat. Ya da daha da basiti: O, ne size, ne de bize ait; sadece bu katliamla nelere neden olduğunu bilmeyen başka bir hayvan."

"Başka bir hayvan mı?" diye alaycı bir şekilde sordu Sissi ve tekrar minnettar seyircilerine baktı. "Ne demek istiyorsun 'başka bir hayvan'la? O yoksa bir yaratık mı? Yoksa Godzilla mı?"

İstisnasız bütün köpekler kendilerini tutamayarak gülmeye başladılar ve gülmeler büyük, aptalca bir kahkahaya dönüştü. Böyle yaparak düşünce oyunlarının açıkça kabul görmesini engellemeye çalışmalarına anlayış gösterebiliyordum. Ama fikirlerimden etkilendiklerini -özellikle de Sissi'nin- biliyordum.

"Bu dokuz kat üstün çözümlemelerinin yanında bir olasılık daha var, çok bilmiş," diyerek taraftarlarını susturdu Sissi. "Gerçek katiller sizsiniz!"

"Aynısı sizin için de geçerli" diye haykırdı Moses ve onay beklercesine tıka basa dolu döner merdivene yöneldi. Beklediği onay da gelmekte gecikmedi. Sözde içe dönük türdeşlerimin bulunduğu yönden, yürekli 'Kesinlikle evet!' bağırışlarından, çılgınca küfürlerden ve en iyisi kan banyosunu hemen burada başlatma taleplerinden oluşan bir gök gürültüsü yükseldi ve yıkıntıyı aşarak köpeklerin tarafına doğru dalgalandı. Bu dalga iliklere işleyen havlama seslerinde geri taşıtı.

Neredeyse etnik savaş patlak vermişti ki, Mavi Sakal söze girdi.

"Yeter artık!" diyerek, dikleşmiş tüylerden ve nefret salyaları saçan ağızlardan oluşan rakip tarafa doğru haykırdı ve öfkeden deliye dönmüş bir halde yanıma geldi. "Yeter artık beyinsizler!"

Doğal otoritesi sürpriz bir şekilde bu keşmekeşin içinde bile, her iki tarafta da etkisini göstermişti. Gürültü seviyesi bir anda azalmaya başladı ve sadece birkaç iflah olmazın tek tük uluma ve havlama sesleri duyuldu. Sonunda bu sesler de kesildi.

"Burada gördüklerim boktan bir gösteri miydi, yoksa Brigitte Bardot'un boktan bir rüyasına mı düştüm? Lanet olsun, evet! Yani demek istiyorum ki siz, ya sonradan barış yolunu da denedik diyebilmek için bu maymun sirkini düzenlediniz ya da gerçekten katilin peşindesiniz. Eğer birincisi söz konusuysa, bu ikiyüzlü saçmalıkları bırakıp hemen konuya girmeyi öneriyorum. Ama cinayetlerin aydınlatılması konusunda ciddiyseniz Mavi Sakal amcanızın size bir tavsiyesi olacak: Bunu unutun! Geriye hiçbir iz bırakmadan sekiz masum hayvanı öldüren ister bir hamster olsun, ister bir düğmeli Afrika domuzu; parlak bir kariyerin onu beklediği kesin. Kahretsin, evet! Bunu önlemek için son bir umut ışığına sarılmalısınız. O da Francis işte. Hoşunuza gitsin ya da gitmesin!"

Sissi'nin sürüsüne döndü.

"Sizden hoşlanmıyorum. Francis de hoşlanmıyor, tabii eğer geçen gece beyni kulaklarından akmadıysa. Sizden kim hoşlanır ki? Liderlik kompleksine sahip efendileri olan, siz kramponlu titrek moruklar! Gerçeği ortaya çıkarma konusunda Francis'den daha tarafsız bir avukat bulamazsınız. Gerektiğinde ben bile, görüş alanımdan kaybolmanız için bir yalanın peşinden giderdim."

Bu kez de bizimkilere döndü.

"Size gelince, yerinizde olsam bir süreliğine tamamen geri çekilirdim. Biz gecelerin haydutlarıyız, herhangi bir liderin komutuyla körü körüne mayın tarlasına koşan kurmalı oyuncak askerler değiliz. Evet lanet olsun! Sizin için de geçerli: Francis'in dediklerini dinleyin!"

"Tamam kulak kesildik," dedi Moses uslu uslu. Ama suratında, sonsuz hoşgörüsüyle yaşlı bir bunağın zıvalıklarına tahammül eden birinin lütfekâr sırtışı vardı. Sissi de aynı duruşu sergiliyor, yaşlılara saygı duyuyormuş gibi, ikiyüzlü bir ifadeyle olanları izliyordu.

"Güleceksin ama, anlattıklarının hepsini hazretleri gelmeden önce biz de düşünmüştük zaten. Acaba yeni fikirleri de var mıydı?"

"Karşılıklı saygımız bu bölgede çok eskilere dayanan bir geleneğe sahip olduğundan dolayı, bizlerden birinin barışı böyle şiddet gösterileriyle tehlikeye atması fikrini bir türlü kabullenemiyorum," diye tekrar söze karıştım. "Katil ister sizin, isterse bizim türden biri olsun, bu bölgeye ait olması ihtimali bence çok az. Burada bir şekilde herkes herkesi denetliyor ve yerli birinin, komşusunun şüphesini üzerine çekmeden sekiz hayatı söndürebilmesi oldukça zor görünüyor. Bana öyle geliyor ki, burada yabancı birinin marifetleriyle karşı karşıyayız."

İşte bu hoşlarına gitmişti! "Bölgemizde bir yabancı" iması bile, birlik duygularını pekiştirmede her zaman işe yarıyordu; birliği oluşturan grupların birbirlerine bu kadar yabancı oldukları durumlarda da. Bu durum bizi, sözde huzurlu yuvayı dış tehlikelere karşı koruması gereken işbirlikçi bir topluluğa dönüştürüyordu. Bunu yüzlerinden okuyabiliyordum. Duyulan öfke belirginsizleşmiş ve bir anda doğrudan karşı tarafa değil de, tehditkar büyüklüğü hayal gücünde abartılan, ürkütücü düşmana yöneltilmişti. Bence bunun bir sakıncası yoktu. Çünkü bu 'yabancıyla' ilgili spekülasyonları, aklıma daha iyi bir şey gelmediği için ortaya atmıştım. Ne de olsa soruşturmanın daha basındaydım. Zaman kazanmak istiyordum.

"Yabancı biri mi?" Sissi'nin aklı bu somya takılmıştı. "Herkesin semt sakinlerince fark edilmeden istediği gibi gelip gidebileceği bir gecekondü mahallesinde yaşamıyoruz ki?" diye sordu.

Evet, bu gerçekten de iyi bir soruydu. Ve bu soruya bir blöfçünün verebileceği tek bir doğru cevap vardı. Cevabı vermeden önce, utancımın yerin dibine geçmiştim bile.

"Yanılmıyorsam, bakım evindeki konuk sayısı son aylarda epeyce arttı. Elbette oradaki kardeşlerimizin hepsini bu ağır suçlamalara maruz bırakmak istemi..."

"Ne bakım evi?" diye Moses ve Sissi aynı ağızdan konuşurcasına sözümü kestiler. Şaşkınlıkları gerçek gibiydi, seyircilerin yüzlerinden de kalın soru işaretleri okunuyordu.

"Hani bölgemizin doğu sınırındaki, sahihsiz kaldığınızda sizlerin de boylayacağı şu hayvan bakım evi işte," diye kenardaki çöp yığınının cılız bir ses çıktı.

Çöp yığını mı? Evet, Kunz'un yanında duran ve kavgalarımız sırasında aslında çoktan son nefesini vermiş olması gereken yarı canlı çöp yığını beklenmedik bir anda dile gelmişti. Başını ağır ağır kaldırdı, böylece onun sefalet içindeki halini inceleme fırsatı buldum. Almanya'yı ve Alman'lığı, VW ve Mercedes ile eşit derecede çağrıştıran köpek cinsinin fazlasıyla yaşlı bir mensubuydu. Kalite ve ihracat devi bir arada yani. Koyunları korumak, evvelden beri onun doğal görevi olduğu söylenir, ama uzmanlar burada genç bir köpek cinsinin söz konusu olduğunu bilirler. Çoban atalarıyla yakınlığı, en fazla Sezar'ı korkuya ve dehşete boğan Cermen'lerle, Wolfgang Joop'un ki kadardı. Klasik kurt köpeği neredeyse kare şeklindeydi ve sırtı, tıpkı kurtta olduğu gibi dümdüzdü. Buna karşılık modern kurt köpeğinin sırtı, köpek desinatörlerinden nasibini almıştı ve dik bir şekilde arkaya doğru iniyordu. Arka bacakları eklem yerlerinden fazlaca eğikti. Bu özelliklerde hayvana tuhaf bir yürüyüş stili kazandırıyor.

Karşımda gördüğüm şey, sürü şöyle dursun, bir misketi bile koruyamayacak haldeydi. Cinsini belirleyen siyah-kahverengi-sarı renkleri hâlâ fark edilmesine rağmen, dağınık tüylerini gri bir tül örtmüştü ve ona depresif bir görüntü vermişti. Normal şartlarda konsantre olmuş bir şekilde dik durması gereken büyük kulakları, kas felcine uğramışçasına aşağıya sarkmıştı. Ferini yitirmiş gözlerinin üzerinde tıpkı bir profesörünki gibi kalın, beyaz kaşları vardı ve kırık dökük sararmış dişleri, yağmalanmış bir taş ocağını andırıyordu. Son derece bitkin ve sayısız savaştan çıkmış gibi görünüyordu, ama yine de bu harabeye dönmüş yüzünde, son kavgasını sabırsızlıkla bekleyen keskin bir ifade gizliydi. Bize göstereceği marifetlerini o kavgaya saklıyor gibiydi.

Sürpriz konuk ağır çekime alınmış gibi doğruldu, yavaşça arka ayaklarının üzerine yerleşerek uykulu gözlerindeki yapış yapış akıntıyı sildi. Heybetli duruşu saygı uyandırıcıydı. O kocamandı, neredeyse bir ayı kadar büyüktü ve bu çökmüş hali bile uyandırdığı bu etkiyi azaltamıyordu.

"Francis'in dedikleri doğru," diye devam etti. "Gerçi bu sığınak her zaman umutsuz bir şekilde kalabalıktı. Ama son aylardaki kadar yoğun olmamıştı hiç. Sorumsuz insanların dört ayaklı can dostlarından kurtulma girişimleri bu tatil döneminde de kendini belli ediyor."

"Bu da kim?" diye sordum, ortaya çıkan bu yeni çokbilmişin yorumlarını mama tabağıma haciz geldiğini iştircesine derin bir konsantrasyonla dinlerken. "Hükümetin hayvan koruma görevlisi mi?"

"Bu," diye söze başladı Sissi keyifli bir zafer edasıyla, "senin ortağın. Bu olayı birlikte çözeceksiniz.

Tanıştırayım: Hektor! Bir zamanlar poliste, uyuşturucu masasında görevliydi, bugünse adı makamının emekliler listesinde. Ve onun yaşındakilerin burnundan kireç dökülürken, o keskin polisiye zekâsıyla herkesi kendinden konuşturuyor. O da bizim türümüzden senin bir eşin." Bütün köpek suratlarında tatminkar ve aynı zamanda biraz da haz dolu bir ifade vardı. Evet, Hinz ve Kunz'un suratlarında bile bir an için neşe pırıltıları dolaştı. Ve dudak kenarları göge doğru kıvrıldı. Gülecek keyfi olmayan tek köpek Hektor'du. Bulanık gözleriyle sadece bana baktı ve bir itfaiye hortumunu andıran dışarı sarkmış uzun diliyle endişe verici sesler çıkardı. Anlaşılan şaka anlayışı çok gelişmişti. Bizimkiler de oldukça şaşırmış görünüyordular - özellikle de bu sürpriz gelişmeyle, tıpkı kafasına bir tava yemişçesine sarsılan Moses. Bana gelince, ben kendimi bir anda üçüncü sınıf bir polisiye filmin içinde bulmuş gibi hissettim. Ve sanırım bu durum yüzümden de okunuyordu.

"Özür dilerim," dedim yaşadığım şoktan biraz olsun sıyrıldıktan sonra. "Geçen yıllar elbette bende de bazı izler bıraktı. Bunlardan birinin sonucu da işitme yeteneğimin eskisi gibi sağlam olmaması. Ara sıra bana çirkin oyunlar yapıyor. Örneğin az önce, günlük işlerinin üstesinden bir doktor heyetinin sayesinde gelebilen zavallı dostunuzun, bu olayı çözerken bana eşlik edeceğini duydum. Kulaklar artık eski formunu yitirince insan en çılgınca şeyleri işitmeye başlıyor."

"Neden bana hakaret ediyorsun?" dedi Hektor ölesiye üzgün bir yüz ifadesiyle ve delici bakışlarında, körlere eşlik eden köpekler hakkında bir fıkra anlatmışım ya da bir bodur Kaniş'i kırpmışım gibi suçlayıcı bir ifade vardı. "Ben sana ne yaptım?"

Tutamadığım rezil çenemi tam açıp, aslında bu haklı soruya daha da küstahça bir cevap verecektim ki hissimla araya Sissi girdi.

"Doğru duydun, çokbilmiş. Siz de, geriye kalan fare avcıları. Yoksa siz gerçekten de sizden birini, yanına bizden bir Holmes, vermeden Sherlock olarak kabul edeceğimizi mi sanmıştınız?"

"Eğer bu sizin Holmes'unuzsa, o zaman Profesör Moriarty'nizi hiç görmeyeyim daha iyi!" diye neşeyle böbürlenmeye devam ettim. "Herhalde o da süper cinayetlerini mahzenindeki lahtinden yönlendiriyordun" Bizim tayfadaki herkes gibi Moses de şaşkınlığından yavaş yavaş sıyrılıp kendine gelmeye ve hızlı bir şekilde durmadan bir bana bir Sissi'ye bir de bu karmaşık durumdan çıkış yolu diliyormuşçasına gökyüzüne bakmaya başladı.

"Böyle konuşmamıştık," diye geveledi. "Bu olayı yalnızca Francis'in araştıracağı konusunda hemfikir olduk."

"Yanlış!" diye itiraz etti Sissi. "Biz, zeki birinin canavarı bulup, bu işi çözümleneceği konusunda hemfikir olduk. Farklı türlerden oluşan zeki bir ikilinin de aynı işi göremeyeceği hiç konuşulmadı. Bizce her iki taraftan da bir temsilcinin katili arama çalışmalarını sürdürmesi gayet centilmence bir tutum. Böylece hiçbir taraf diğerine, seçtiği temsilci yoluyla kendi tarafını kayırdığı suçlamasını yöneltemeyecek. Çünkü açık söylemek gerekirse biz size hâlâ güvenmiyoruz. Bu bizim barış için son önerimiz. Olay kırk sekiz saat içinde çözümlenmezse, savaş tedbirlerine başvuracağız."

Bu su geçirmez derecede sağlam mantık karşısında Moses diyecek hiçbir şey bulamadı ve alttan aldı. "Tamam, bu önlemleri tamamen gereksiz bulmama rağmen, teklifinizi anlayışla karşılıyorum," diye mırladı ve sıkıntıdan arka ayağıyla çenesini kaşımaya başladı. Aslında, bizimkilerin hepsinde bir kaşıntı salgını baş göstermişti -bu, yeni çözüm önerisini gerçekte kabullendiklerinin ama bu önerinin üzerinde enikonu düşünmeleri gerektiği izlenimini yaratmaya çalıştıklarının bir işaretiydi. Bir konu üzerinde kafa patlattıklarını göstermenin en iyi yolu, kendinden geçmişçesine kaşınmaktı hâlâ.

"Elbette bu yeni gelişme hakkında tartışabiliriz," diye sürdürdü konuşmasını Moses deli gibi kaşındıktan sonra. "Tamam, Francis kabul ederse biz de kabul edebiliriz. Ve eminim ki kabul eder. Bu sorunu hallettiğimize göre, Francis'in umut dolu tahminlerine dönebiliriz. Şu uğursuz bakım eviyle ilgili neler anlatıyordun, sevgili dostum?"

Hah, demek olay kapanmıştı. Bana uysa da uymasa da, ölümle gelen huzurun reklamını yapan ayaklı bir reklam panosunu andıran bu kötü kokulu, titrek morukla çalışmak zorundaydım. Kim bilir, belki de bu herif narkotik köpekliği kariyerinde kokuyu fazla kaçıran ve bunun tadına varan bir eroinmandı. Toplantının büyük bölümünü uyuyarak geçirmesi şaşılacak bir şey değildi. Ayıkken bile uykulu bir görüntüsü vardı. Öyle ya da böyle, "şartlar" bu sevimsiz işbirliğini gerektiriyordu bir kere. Ortada yalnızca ufak bir pürüz vardı, o da bendim! Hektor dedeyle birlikte bu olayı çözmektense, bütün gün Gustav'a şaklabanlık yapıp, fırlattığı sopaları geri getirirdim daha iyi. Roxy'nin cesedinin yanında ettiğim intikam yemini bile beni ikna etmekte işe yaramazdı!

Dıştan tepki gösterirken, içimden de birlikte iz sürme fikrinin bende neden panik derecesinde rahatsızlık yarattığını analiz ediyordum. Ne de olsa 'bir elin nesi, iki elin sesi var'dı. Gerçi tek başına yaşayan varlıklar olduğumuz söylentilerinin hepsi klişeydi ama bunun nedeni yine de büyük ölçüde doğamdan kaynaklanıyordu. Bizler, birçok fetişistin zannettiğinden daha dost canlısydık -ben hariç tabii ki. Hayır, bunun nedeni başka bir şey olmalıydı, içimde buna şiddetle karşı çıkan bir şey. Belki de başarıyı paylaşmayı hazmedemeyen kendini beğenmişlikti benimkisi. Veya otistik izler taşıyan ben merkeziliğim. Ya da, geçtiğimiz birkaç saatin bana öğrettiği gibi, benim de nasibimi almış olduğum ilkel ırkçılıktan başka bir şey değildi.

Ama belki de bütün bu düşüncelerim "esaslı, ama yanlış" başlığı altında toplanabilirdi ve böyle bir ihtimalin olumsuz yönleri tarafsız bir şekilde şöyle sıralanabilirdi: 1. "Ortağım" bu denli yorucu bir iş için fazla yaşlıydı. Zaten polis teşkilatı da onu bu yüzden haklı emekliliğine ayırmamış mıydı? 2. Kendi türü için olumsuz bir netice doğacak olursa, suçluyu ele vermekte zorlanacağı için, bir köpekle birlikte bu olayı çözmeye çalışmak anlamsızdı. Ele verse bile ona inanmayacaklardı. Elbette aynısı benim için de öne sürülebilirdi ama karşı tarafın bile benim sağlam kişiliğime güvendiğini biliyordum. Ve 3- önceki çalışmalarında da tek başıma pekâlâ başarıya ulaşmıştım. Kısacası, 'Francis Yöntemi'ni böyle aptalca bir deneye değiştirmek için hiçbir neden yoktu ortada. Ve sonuncusu: Bu koku çuvalını ilk gördüğüm andan itibaren sevmemiştım işte -bu kadar!

Kömürleşmiş yıkıntıdaki, bir katedralin ürkütücü oluklarını andıran katılımcılar nefeslerini tutmuş bana bakıyorlardı. Sanki ben bir peygamberdim ve birazdan ağızımdan vahiyler dökülecekti. Moses'in suratında sayısız spazm belirtileri vardı. Bana bir şey mi anlatmak istediğini, yoksa sadece bu gerginliğe dayanamadığı için mi böyle davrandığını ayırt edemiyordum.

"Hayır," dedim sessizce. "Hayır, ben yokum, sevgili dostlarım ve düşmanlarım. Barış için birçok şeyi feda etmeye değer. Bu bir gerçek. Ama kendi ruhunu asla. Ben kendimi sağlıklı düşünmenin yalnız yollarında, evimde hissediyorum bir kere. Suçlulara karşı organize bir şekilde savaşıldığı şu binalar ve içlerindeki, baş başa veren ve algıladıkları her osuruk kokusunda taktikle birbirlerinin omuzlarını sıvazlayan neşeli partnerler bana çok yabancı. Üzgünüm."

Bir daha arkama dönmeden ve dumura uğrayan suratlara son bir defa bile bakmadan çekip gittim. Göz ucuyla Mavi Sakal'ı fark ettim. Büyük bir hayal kırıklığı içindeydi, bu çökmüş haliyle, yığılmış bir çuval çürük eriği andırıyordu. Ve Hektor. Tıpkı kurşuna dökülmüşçesine, az önceki suçlayıcı pozundan hiçbir şey kaybetmemişti. Hiç kimse arkamdan çağırmadı ve hiç kimse ikna etmeye çalışarak veya ısrarla yalvararak veya her ikisini de yaparak beni durdurmaya çalışmadı. Çünkü herkes, kararımın kesin olduğunu hissetmişti. Tepeden inerek bahçe duvarlarının zikzak yollarına çıktım ve hâlâ bu ilginç konferansı düşünerek 'hiçbir yer' yönüne doğru ilerledim. Açık ilkbahar gökyüzü altın sarısına boyanmıştı, sadece koyunu andıran birkaç bulut parlıyordu portakal rengine ve akşamın kızılığını müjdeliyordu. Parka benzer bir bahçesi bulunan muhteşem bir villa belirdi yolun kenarında. Çimler, bitmek üzere olan günün sıcak bakır rengine için için yanıyordu. Duvardan atladım ve gül ağacının altında kısa ama çok rahatlatıcı bir iş gördüm. Hayat ne kadar da güzeldi! -Roxy'nin son damlasına kadar göle akan kanını ve geçtiğimiz son birkaç saat içinde yaşanan kavgayı saymazsak.

Parkın sonunda bir hamle yaparak tekrar duvarın üzerine zıpladım. Ve kiremit taşlarından oluşan karmaşık patikaların üzerinde, resim konusu olmaya değer yıkıntıların ve rüzgârın hışırdatığı meyve ağaçlarının önünden geçerek, insanların iç güzelliklerini çoktan yitirmiş olmaları nedeniyle artık yapılmayan o güzelim eski evlerden oluşan bir galeri eşliğinde yürümeye devam ettim. Bir süre sonra bu huzur dolu manzara sona erdi. Giderek kararan gökyüzü eflatun bulutlarla dolu alev kızılığında bir renge büründü ve şehrin bu eski

bölgesi yavaş yavaş sona erdi. Onun yerini sıradan evlerin ve mimari kaygıları ikinci plana atılmış, belli amaçlar için dikilen çirkin binaların arka cepheleri almaya başladı -ve elbette bunlara uygun demirbaşlar: bahçe süslerinden oluşan taburlar, paslanmış mangallar, plastikten bahçe mobilyaları, ne olduğu belli olmayan pılı pırtı.

Reklamlardaki süper pilli pembe tavşan gibi durmadan yürürken, birden aklıma bir soru takıldı: Sahi, ben nereye gidiyordum? Eve olmadığı kesindi; çünkü yön hissim beni yanıltmıyorduydu, evim tam tersi yöndeydi. O zaman hiçbir yere gitmiyordum demek ki, bu da fazla dozda Animal-Talkshow yüklemesinden kaynaklanan stresten kurtulmak için yapılan bir yürüyüşü. Bu doğru muydu? Hem evet, hem hayır. Evet, çünkü öncelikle hareket etmem ve bana yapılan uygunsuz tekliflerden sonra tekrar sağlıklı düşünebilmek için kafamı toplamam gerekiyordu. Ve hayır, çünkü, yani... Aklıma daha iyi bir şey gelmediği için yumurtladığım utanç verici ithamlarımla şüphelerin odağı haline gelen şu hayvan sığınağı ilerde bir yerlerde değil miydi? Bastırılmış isteğim beni sezgisel olarak buraya yönlendirmişti, oysa ben doğada bir gezintiye çıktığımı sanmıştım.

Peki gerçekten de bu şüphelerimi tuvalete atıp, üzerine sifon mu çekmeliydim? Bakım evinin alışılmıştan daha kalabalık olduğu ve içeride karanlık birilerinin dört döndüğü hikâyesini ben uydurmamıştım. Elbette bu ipucu, detektiflik dehamı kanıtlamak için mükemmel bir şekilde işe yaramıştı. Ama yalan değildi. Cinayetlere götürmesi gereken alev saçan fitil de değildi. Hayır, son aylarda tesadüfen yaptığım gözlemlerden başka bir şey değildi işte: sadece gözlem.

Hiçbir amaç gütmeyen bakım evinin etrafını koklamak faydalı olabilirdi belki. Bu sırrı çözmek için o palyaçoların en ufak ayrıntısına kadar görüşülen görevlendirmesine ihtiyacım olduğunu da kim söylemişti? Hastalık derecesindeki merakım görev amirim olmaya yetiyordu zaten. Haydi o zaman!

Manzara gittikçe daha da hüznü verici bir hal alıyordu. Duvarlar sona erdi ve yolun kenarında tek tük evler kaldı. Verimsiz inşaat çalışmalarının neden olduğu çıplak tepeleri aştım, birbirine girmiş çalılıkların arasından sokuldum, pastan iskelete dönmüş araba enkazlarına süründüm ve kurumuş otlaklardan geçtim. Uzaktan araba yolunun kıvrımlı üst geçitleri parlıyordu. Sonra nihayet hedefim çıktı karşıma.

Pigme formatındaki bir imha kampına benziyordu burası. Hayvanlardan gına gelmiş birinin gece gizlice sevgili dostunu bu "çevre temizliği deposuna" fırlatmaması için, eski Berlin duvarı kadar büyüleyici beton duvarlarla ve bina yüksekliğinde demir parmaklıklarla çevriliydi. Gözetleme kulesine benzer bir şey bile vardı. Karanlıkta gökyüzüne yükselen bu şey, aslında bakımevinin idare bürosuydu.

Bir zamanlar burası çok farklı görünüyordu, küçük bir çiftliğe benziyordu. O zamanlar bölgede kimin bakım evinden, kimin bizden biri olduğunu güçlüklerle ayırt edebildiğimizi iyi hatırlıyordum, çünkü çürümüş tahta çitler hiç kimseyi dışarı çıkıp özgürlüğü solumak konusunda engellemiyordu. Akşam olunca da herkes tekrar kendi yuvasına dönüyordu, böylece her şey düzen içinde sürüp gidiyordu.

İnsanlar, evlerini paylaştıkları hayvan dostlarına bir yandan ilahlaştırırcasına saygı göstermeye, öte yandan da -anlaşılmaz bir tezatlıkla-sıradan eşyaymış gibi davranmaya başladıklarında, o dertsiz tasasız günler de sona erdi. Dürüstlük gereği bunu yapanın aynı kişi olması gerekmediğini belirtmekte yarar var. Ama yine de kim bilebilir? Seneler geçtikçe daha fazla hayvan çitlerin üzerinden fırlatılmaya başlandı, çoğunlukla yeni doğmuşlar ve özellikle de Noel'den sonra ve tatil sezonlarında. Ayrıca ilgisizlikten bitkisel hayata girmiş veya polis zoruyla sahiplerinin elinden alındıktan sonra darp izleriyle bezenmiş bir halde pek güvenilir olmayan bu sığınağa getirilmiş olanların sayısı da giderek artıyordu. Bir süre sonra bu kutunun içi o kadar kalabalıklaştı, dışarı da başı boş hayvanlarla o kadar doldu ki, civardaki komşular şikâyetçi oldu. Zaten her halükarda bu "hayvan sığınağı" adı verilen yeri genişletmek ve buraya çağdaş bir görünüm kazandırmak gerekiyordu. Sonuç da böyle olmuştu işte.

'Orwell'in Kulesi' kaçaklara ve hırsızlara karşı güvenli olarak biliniyordu. Sadece o dönemlerdeki inşaat çalışmalarını benim gibi sıkı bir şekilde takip edenler, gizli bir geçitten haberdardı. İnşaat işçilerinin dikkatinden kaçan veya kaldırmaya üşendikleri milattan kalma bir gider borusuydu bu. Bakım evinin en dip köşesinden, yer seviyesinin biraz yükseğinden dışarı bakıyordu. Deliğin çıkışı bitki sarmaşıkları gizliyordu. Elbette gider borusu eski işlevini çoktan yitirmişti, ama hatırladığım kadarıyla binanın epeyce içerisine kadar uzanıyordu ve yerdeki bir havalandırma ızgarasıyla son buluyordu. İçeride tek başıma keşifler yapmak aklımın ucundan bile geçmiyordu tabii ki. Hayırsever birinin beni yardım arayan bir zavallıyla karıştırarak hemen misafir etmeye kalkması olasıydı çünkü. Niyetim daha çok, olup bitenleri havalandırma ızgarasının altından rahatça izlemek ve gerekirse ızgarayı biraz kaldırarak en fazla kafamı içeriye geçirip ayrıntılı gözlemler yapmaktı.

Bedenimi yere yapıştırdım ve gözümü etraftan ayırmadan santim santim nerdeyse kapanmış deliğe doğru sürünerek ilerledim. Hedefime yaklaştıkça, toprağın aşınmış olduğunu ve borunun üst tarafının açık olduğunu gördüm. Gizli geçit bundan böyle uzun süre gizli kalmayacaktı anlaşılan. Borunun görünen kısımlarında sayısız çatlaklar ve delikler oluşmuştu, böylece borunun içine girdiğimde tümüyle ışıksız kalmayacaktım. Ama acele etmeliydim. Akşam, batan güneşin son ışıklarını da yutmak üzereydi ve birazdan her taraf kapkaranlık olacaktı.

Sarmaşıkları güçlüklerle kenara ittikten sonra boruya girdim. Çapı, küçük bir motosikletin tekeri kadardı, sürünme numaralarına başvurmama gerek kalmadan ve yara bere almadan içinde rahatlıkla hareket

edebiliyordum. İlk anda neredeyse hiçbir şey göremiyordum, ama ani ışık değişimleri konusunda bizler optik bukalemunlar sayıldığımız için, göz bebeklerim yeni ışık şartlarına çabuk uyum sağlamıştı. Borunun zarar görmüş kısımlarından içeri süzülen kırmızı, tozlu ışık huzmeleri de bana bayağı yardımcı oluyordu. Tam görmeye başlamıştım ki, bu kez başka bir şeyin etkisiyle tokat yemişe döndüm. Boruya tümüyle girdikten sonra tatlımsı, iğrenç bir koku, tıpkı zehirli bir gaz bombası gibi son derece hassas burnumun içinde patlamalara yol açmıştı. Kokuyu, yer altında bulunan havasız ve haşaratların tercih ettiği bu tarz mekânlarda bir doğa yasası kesinliğinde oluşan konu kaynaklarından hiçbirine yerleştiremiyordum. Hayır, bu berbat koku Yunan mitolojisindeki yeraltı tanrısı Hades'in zehirli mutfağından geliyordu adeta ve gergin sinir hücrelerime tıpkı bir yüksek gerilim kablosu gibi dokunmuştu. Ayrıca yolun sonunda, havalandırma ızgarasının bulunması gerektiği yerde hiçbir ışık belirtisinin olmaması da aklımı karıştırmıştı. Binanın en ücra köşesinin orası olduğunu düşünerek kendimi avuttum.

Görünmeyen bir güç tarafından yönetiliyormuşçasına sonsuz gibi görünen boruda mücadele vererek ve işkenceye varan merakımla sürüklenerek, mide bulandırıcı kokuya rağmen ilerledim. Ama bir süre sonra bu da işe yaramadı, çünkü şiddetli bir şekilde kusma ihtiyacı hissettim ve karşımda derin bir karanlıktan başka bir şey göremediğim için de ne havalandırma ızgarasını, ne de herhangi başka bir çıkış yolu bulabileceğim konusunda kesin bir sonuca vardım. Hafiften paniğe kapıldım ve geri dönmek istedim.

Derken birden ona çarptım. Zorla içeri tıklılmışçasına bir araya büzülmüş bedeni boruyu tıkamıştı. Sıkıştırılmış çuvala benzeyen bir köpekti bu, eklem yerleri yuvalarından çıkmıştı ve kocaman kafası bu tuhaf görünümüyle sanki karnından büyümüş gibi duruyordu. Gözleri, şükürler olsun ki, ebedi uykusunu gerçekleştirmek üzere kapalıydı. Karanlıkta cinsini ayırt edemiyordum. Belki bir Bloodhound'du, belki bir Mastino, belki de bir melez. Ceset o kadar ağır kokuyordu ki, bir an için tıpkı bir insan gibi burnumu elimle kapatabileceğim hayaline kapıldım. Boynunu şu tanıdık, alışılmışın dışında mükemmellikteki ısırlıklar süslemişti. Isırık yerlerinden dışa akan ve tüylerinde büyük lekeler bırakıp sonra da yerde küçük bir akarsu oluşturan kanlar, siyah bir kabuk örtüsüne dönüşmüştü. Boruya girdiğimden beri farkında olmadan bu korkunç izi takip etmiş olduğumu şimdi anlamıştım. Büyük olasılıkla dışarıda bir yerlerde katilin pençesine düşmüştü ve sonra son bir çabayla sığınağına kaçmak için kendini içeriye, buraya taşımıştı. Bu da, bu gizli geçidi yalnızca benim bilmediğim anlamına geliyordu açıkça.

Cesedin dış görünüşüne, etrafa yaydığı cehennemlik kokuya ve katılaşmış kana bakılırsa, cinayet bir hafta önce işlenmiş olmalıydı. Bunların dışında katille veya cinayet nedeniyle ilgili başka hiçbir ipucu yoktu. Seri cinayetlerin bakımeviyle bağlantılı olabileceğine dair silik bir ön sezi de ipucu sayılabılırdi belki. Bu umutsuz dünyadan anlamsız bir sır daha yakaladığım teşhisiyle tam dönüp bir an önce buradan tüyecektim ki, borudaki ufak bir çatlaktan içeriye süzülen akşam güneşinin son ışığı, cesedin parçalanmış boynunda bulunan bir şeyi parlattı.

Köpeğin boynundaki tasma -kandan kaskatı kesilmiş tüylerinden söz etmeye bile gerek yok- bu şeyi neredeyse tümüyle örtüyordu ve sadece üst kenarı milim derecede görünüyordu. Dikkatlice patimi tasmaya uzattım ve bir anda tırnağım bir yarığın içine takıldı. Patimi geri çektiğimde başka bir tasma daha belirdi. Ama bir köpek için oldukça tuhaf bir tasmaydı bu. Metal bir zinciri vardı ve lavabonun gider deliklerini tıkamaya yarayan tıpların ucundaki küçük kürelerden oluşan zincirlere benziyordu. Ucundaki takı daha da ilginçti. Oval, orta kısmı uzunlamasına delinmiş olan ve üzerinde bir yazı bulunan çelik bir yapraktı bu. Ve bu yaprağın üzeri işlenmiş yazıyla doluydu. İki kez -yani deliklerin her iki tarafında da- yazılmış olmasının dışında, ilk bakışta bir takı eşyası için oldukça uygunsuz görünüyordu: Uyruğunun kısaltılışı, doğum tarihi, büyük olasılıkla köpeğin adının baş harfi olan bir harf, kan grubu ve beş rakamlı bir sayı., herhalde kayıt numarası.

Bir takı eşyası için, hatta iyi korunmuş bir ev köpeği için bile bu ayrıntılı bilgiler oldukça hayret vericiydi. Ancak bir askerin künyesi olabilirdi bu bilgiler! Evet, bu zincir bir köpek markasıydı, çağımızda askerlerin boyunlarında taşımak zorunda oldukları ve öldüklerinde yarısının delikli kısımdan koparılarak ordunun istatistik bölümüne gönderilen orduya ait bir asker kimliği idi.

Köpek için asker kimliği mi? Söz konusu köpeğin, kalpsiz sahibi tarafından bu bakım evine terk edilen sıradan, zavallı bir köpek olmadığı doğuyordu içime. Caninin yoluna çıkma şanssızlığına uğrayan rasgele kurbanlardan biri olmadığı da. Ancak insan askerlerin künyesinden farklı olarak, bu künyede önemli bir ayrıklık vardı ve bu beni daha da kuşkulandırıyor. Kimlik bilgilerinin altında, karınca duası kadar küçük, Latince sözler kazınmıştı: CAVE CANEM! Dikkat köpek var! Bu sözler neyi ifade ediyordu? Kim içindi? Sadece bilenler için bir parola mıydı? Ama ne tür bir esrarengiz çevre söz konusu olabilirdi ki?

Bir anda düşüncelerim, arkamdan gelen ve zaten gergin olan sinirlerime hiç de olumlu etkilerde bulunmayan seslerle kesintiye uğradı. Hırlamalar ve hızlı ayak sesleri. Henüz uzaktan gelen bu sesler giderek daha da yakınlaşıyor, yani bana doğru geliyordu. Kaçmaya çalışmak anlamsızdı, çünkü kötü kokulu mumya tek çıkış yolumu kapatmıştı. Hırıltılı sesler yaklaşırken, panik halinde bir titreme bütün bedenimi ele geçirmişti. İdrarımı tutmakta ve boğulmamak için düzenli bir şekilde soluk alıp vermekte güçlük çekiyordum. Belki de dönüp misafirleri iyice incelemek yararlı olabilirdi. Ama buna cesaret edemiyordum.

Sonunda döndüm.

Bunu yapmamalıydım, çünkü gördüklerim, en ürkütücü endişelerimi bile aşıyordu. Beş altı tane köpek silüetinden oluşan, dağınık tüyleriyle karşımdaki cesede şok edencesine benzeyen küçük bir hayalet ordusu, karanlık silindirin içinden ölümler kervanı gibi bana doğru sürünerek geliyordu. Arada bir yukardan inen iğne kadar ince ışık huzmeleri onları aydınlatıyordu. Ağır çekimde hareket ediyormuş gibiydiler; ağızlarından saçılan köpüklü salyalar ve gerçekten de ölümler diyarından bakıyormuş gibi duran simsiyah gözleri görülüyordu. Hırlamaları ve soluk alıp verişleri de bu dünyadan değildi. Bu sesleri hastalıklı ve ceset kokan yarı çürümüş organlar çıkarıyormuş gibi geliyordu kulağa. Yıllarca bir "pozitif düşünme" kursuna katılsam da, bu biraderlerin bana cesaret madalyası takmak için yola düştüklerine kimse inandıramazdı beni. Peki ne yapmalıydı? Bu salyalı zombilere işi bırakmadan kendim mi intihar etmeliydim? Ya da aklımı mı kaçırmalıydim? Ama belki karar vermek konusunda eziyet çekmeme hiç gerek kalmayacaktı, çünkü başımın üzerindeki boru yüzeyinde da ayak sesleri geliyordu. Avcılarımdan biri yer üstündeki kestirme yolu seçmişti ve bir şekilde yukarıdan içeri girmeye çalışıyordu. Felakete davetiye çıkarmışım gibi, aynı saniye içinde üzerimde, tam da boru tavanındaki çürük yerlerin en yoğun olduğu noktada ayak seslerinin yoğunlaştığını duydum.

Başımı öne doğru çevirdim ve kana susamış karşılama komitesinin benden iki insan adımı kadar uzaklıkta olduğunu fark ettim. Gölgeyi yüzlerinden bitkinlik, bakışlarından da donukluk okunuyordu ve yürüyüşleri, bir eskort ekibininki gibi gösterişliydi. Kuşku yok ki, bu karanlık cehennem bekçileri ölümden anlıyorlardı. Hatta ölüm onların uzmanlık alanıydı sanki ve bu yüzden de olaya saygıyla yaklaşıyorlardı. Cinayet nedenlerini keşfedememiştik ama katilleri artık bulduğuma inanıyordum. İşin kötüsü: Onlar da beni bulmuştu!

Bir şeyler kırıldı ve başımdan aşağıya cam kırıkları yağmaya başladı. Yukarıya baktım ve yer üstündeki canavarın, ısrarlı tepinmeleri sonucu boruda fincan altlığı büyüklüğünde bir delik açmış olduğunu, kocaman pençesini de bana doğru savurduğunu gördüm. Sonra tekrar hızla karşıya baktım. Katil kanalizasyon işçilerinin en önde duranı bana o kadar yaklaşmıştı ki, nerdeyse öpüşecektik. Her an ağzını açıp ateş püskürecekmiş gibi duran, siyah bir ejderhaya benziyordu. Bir an, onun da boynunda şu askeri kimlik künyesinin parladığını gördüm. Ve gerçekten de ağzını açtı, ama ateş püskürtmek için değil, bendeki yaşam ateşini söndürmek için.

Ama ne yazık ki geç kalmıştı. Yukarıdaki, ağzını delikten geçirmiş ve dişleriyle beni ensemden çoktan yakalamıştı bile. Yıldırım hızıyla yukarı doğru çekti beni ve pis kokulu tünelde gördüğüm son şey, ölüm ejderhasının afallamış suratıydı.

Yukarıya varır varmaz taşıyıcımlı deliler gibi koşmaya başladı ve tıpkı bir mandal torbası gibi ağzında asılı kalan ben, çılgınca sağa sola savruluyordum. Herhalde kimseyle paylaşmasına gerek kalmadan beni rahatça mideye indirebileceği uygun bir yer arıyordu. Bu yüzden, rotayı bizim bölgeye doğru çevirmesi, beni büyük bir hayrete düşürmüştü. Ona, herkesçe tanınan Francis'in yaşlı kemiklerini yerken görülme olasılığının orada, bu sakin yerdekenden daha fazla olduğunu seve seve anlatmak isterdim. Ama bunun için çok fazla sallanıyordum ve Evler-ve-Bahçeler-Filmi fazla hızlı geçiyordu yanımdan.

Birden o ağır kokuyu fark ettim. Hani bana çok tanıdık gelen şu kokuyu. Koku onun ağzından geliyordu, evet, bütün bedeninden tıpkı narkoz gazı gibi yayılıyordu. Aşırı sallantıdan ve ensemdaki çekmelerden, tıpkı bu gazın etkisinin yarattığı duruma düşmeme rağmen, beynimde alarmlar çaldı ve bir anda öfkeyle dolup taşım.

"Dur!" diye bağırdım. "Dur, yoksa adamlarına bir fare avcısının hayatını kurtardığını anlatırım!"

Bu oldukça etkili oldu ve Hektor görev gereğince beni Gustav'ın evinin yakınındaki bir duvarın üzerine bıraktı. İlerlemiş yaşına rağmen cinsinin özelliği gereği hiç azalmayan bir şaşkınlık ifadesi bulunan Kurtköpeği-suratı, yorgunluktan güneşin altında eriyen muma dönmüştü. Dili dışarıdaydı ve neredeyse yere kadar sarkmıştı. Akşam olmuştu ve arka cepheye bakan aydınlatılmış pencerelerle kışkık bahçeler, yaz şenliklerinin vazgeçilmez süsü olan kâğıt fenerleri andırıyorlardı.

"Bu olanların ne anlama geldiğini bana açıklayabilir misin?" diye köpürdüm, cevabı bildiğime inandığım halde.

"Beni senin arkandan gönderdiler," diye cevap verdi Hektor soluk soluğa. "Ben de, düşüncelerinle baş başa kalabilmen için yeterli bir arayla seni takip ettim."

"Ne kadarda ince düşüncelisin. Bunu sana eğitim alanındaki süngerli koluna atladığın polis mi öğretti?"

"Karşı soru: Aşağıdaki beyler beş saniyelerini sana ayırabilselerdi, doğuştan varolan zekâna yine böyle güvenebileceğine inanıyor musun?"

"Tamam, sen kazandın. O delikte türdeşlerinden birinin yolu tıkadığını biliyor muydun? Bir ötzi kadar şirindi. Ona neden öyle bitkin yattığını sorduğumda, bana kırk sekiz saatlik bir Gyros'un kokusuyla karşılık vermeyi tercih etti.."

"Hayır, bunu bilmiyordum. Tam gururumu yenip yanına gelmeye karar vermiştim ki, o haydutların boruya girdiklerini gördüm. Anlaşılan dramatik ayrılışından sonra seni gölge gibi takip eden, sadece ben değildim."

"Onları tanıyor musun?"

"Sadece duydum. Onlar yurtdışından geliyorlar. Daha fazlasını ben de bilmiyorum."

"Asker künyeleri taşıyorlar. Ölü olan da."

"Öyle mi? İlginç."

"Poliste öğrendiklerin bu kadar mı: 'Öyle mi?' ve 'İlginç?' Vergi kaçakçılığını açığa çıkarmak için sizinkilerin sadece birinin tıraş losyonunu koklamalarının yeterli olduğunu gösteren şu olağanüstü televizyon haberini izlemiştim."

"Mesele de bu ya. Bütün cesetleri kokladım ama yaşamları boyunca birlikte yaşadıkları hayvanların kokusundan başka özel bir şeyin kokusunu alamadım. Elbette üzerlerinde insan kokulan da vardı. Ama bu bizi pek aydınlatmıyor."

"İşte bu harika dostum! Dokuz canımdan birini kurtardığın için teşekkürler. Ve diline dikkat et. Bana öyle geliyor ki birazdan ağzından düşecek. Hadi, iyi akşamlar."

Sırtımı ona döndüm ve evimin yolunu tuttum.

"Francis, nereye gidiyorsun?" Hektor arkamdan seslendi.

Şaşkınlıkla başımı çevirdim, çünkü bu soruyu son derece gereksiz buluyordum.

"Duvar da benim bir resmimin asılı olduğu ve altında da "babasının sevgilisi" yazdığı yere. Ne şirin, değil mi?"

"Peki ya rapor?"

Kurtarıcım bu sorusuna cevap alamayınca biraz paniklemiş gibi göründü. Kulakları titiyor, açık kahverengi gözleri büyüyor, siyah burnu ani hareketlerle havaya kalkıyor, ön ayakları sinirli bir şekilde bir sağa, bir sola basıyordu.

"Ne raporu?" diye ciddi bir biçimde bilmek istedim.

"Üstlerimize olup bitenler hakkında rapor vermemiz gerekiyor ya! En iyisi hemen şimdi..."

Şimdi anlıyordum. İki tülün arasındaki esaslı farkı yani. Bir polisle bir detektifin arasındaki farkı. Hektor hiyerarşik bir biçimde düşünüyordu ve onun derecesi ortalarında bir yerde olduğu için de, amirine bildirmeden osuramıyordu bile. Tülünün software bir örneği idi. Bense otoritelere karşı, en fazla saz sanatçılarına karşı duyduğum kadar saygı duyuyordum. Benim tülüm inanılmaz bir tutkuyla sırlara ve esrarlı olaylara bağlıydı ve bu sırları büyük bir gizlilikle çözmek de tam anlamıyla tatmin ediciydi. Olayları kendinize saklıydunuz, fikirlerle cambazlık yapıydunuz, gerçeğe yüzleşmeden önce de olasılıklar üretetek bundan sonsuz bir zevk alıydınız. İşte bu yüzden de, sözde liderlerden oluşan o çeteye attığım her adımla ilgili hesap vermektense, yemeklerimi Garfield resimli bir tabaktan yemeyi tercih ederdim. "Sevgili Hektor, sana bunu, seninle eğlenmeden nasıl kavratabilirim bilmiyorum," diyerek bu olaydan sıvışmaya çalıştım. "Senden farklı olarak, bana sunulan bu ricayı kesinlikle tanrının bir emri olarak görmüyorum. Ayrıca, her çiş molasını özenle görev defterine kaydedip herhangi bir amirle paylaşmamı gerektiren bir memuriyet yemini ettiğimi de hatırlamıyorum. Biraz daha kaba bir ifadeyle: Ben kafama göre takılırım!"

"Ama bölgemize eski huzurun geri dönmesini sen de istiyorsun. Yoksa istemiyor musun, Francis?"

Oyuncak ayıcık rengindeki suratında samimi bir üzüntü belirdi, tıpkı babasının söz verdiği Disneyland gezisini iptal ettiğini duyan küçük bir çocuk gibi. Bu haline gerçekten acıdım. Üstelik de haklıydı.

"Hem evet, hem de hayır. Nasıl söylesem? Tanrım, ben bir emir eri değilim işte ve emirleri sadece kendimden alırım. 'Başına buyruk' sözcüğü sana bir şey ifade ediyor mu? Unut gitsin! Bir şey daha, Hektor: Belki bunu söyleyerek kalbini kıracağım ama, ikimizin bir gün bir çift oluşturacağımız fikri, hayal gücümün tümüyle dışında yer alıyor. Ben bir ortakla birlikte çalışmam. Açıkçası kendimle bile zaman zaman çatışıyorum. Bu anlamda, sana iyi aramalar!"

Bunlar yaratıcı Francis'in, ince bir espri anlayışı olan bir erkeğin yani, yolunda yürümeye devam etmeden önceki son sözleriydi bugünlük. En azından Hektor için öyleydi. Kendini beğenmişlik gösterisinin perde arkasında ise, utanma ve suçluluk duyguları gururumla savaş içindeydi. Hektor'a sırtımı dönüp Gustav'ın mülküne doğru yol almama rağmen, kederli görüntüsü tıpkı bir dikiz aynasındaki gibi, gözlerimin önünde canlanmıştı. Herif ikinci kez davranışlarıyla ve gerekçeleriyle beni bu hayırlı iş için kazanmaya çalışmıştı. Ve hatta, dürist olmak gerekirse, hayatımı kurtarmıştı. Ama ben onu hayal kırıklığına uğratmışım; dahası, ona bir kez daha hakaret etmişim. Neden? Çünkü pis huyumdan vazgeçemiyordum bir türlü. Oldukça kabul edilebilir bir açıklama, değil mi? Bu açıklamayı mermer kazıyıp, önüne de birkaç tane mum dikmeliydi. Hayır, gerçekte ben sadece ve sadece kötüydüm. Kötü, kötü, kötü!

Tuvalet penceresinden karanlık dairenin içine atladığımda, kendimi o kadar bitkin veya belki de o kadar kötü hissediyordum ki, sadık Gustav'ın her zamanki gibi benim için hazırladığı yiyecekleri yemek bile istemiyordu canım. Artık tek bir isteğim vardı sadece, o da uyumaktı. Uyumak ve en iyisi uyurken ölmek. Yatak odasına girdim. Şişko, yorganının altında öyle bir horlama kasırgası estiriyordu ki, dışardan biri bunu duysaydı hemen ambulansı çağırırdı. Kendimi yorganın ayak ucuna bırakıp komalık duruma geçmeden önce, alışılmış uyuma-sahnesinde ufak bir değişikliğin olduğunu fark ettim. Hemen yanı başımda yabancı biri uyuyordu. Bana tıpatıp benziyordu. Tüylerinin renk deseni aynıydı; aynı kurnaz yüz hatları, aynı beden şekli, evet aynı görüntü işte. Benden biraz daha küçüktü sadece ve ilerleyen yaşın beraberinde getirdiği bozulma belirtilerinden yoksundu. Halka şeklini almıştı -benim en sevdiğim uyuma pozisyonu- ve kendini rüyalar alemine teslim etmişti.

Belki de genç bir benzerim beni ziyarete gelmişti, diye aklımdan geçirdim ve bıyık altından biraz gülümsedim. Ama bir sonraki saniyede umurumda bile değildi, tıpkı hepimizi tehdit eden şu lanet olası savaşın umurumda olmadığı gibi. Ben de halka biçiminde kıvrıldım ve rüya alemine daldım.

Üçüncü Bölüm

Rüyamda güneş, geçen günkünden daha parlaktı. Işıldaklarla aydınlatılmış ve sınırsız gibi görünen etkileyici sadelikteki bir bahçeye bakıyordum. İngiliz çimlerinin içinden büyük aralıklarla sıralanmış, fiyonk şeklindeki dallan ve hayal ürünü meyveleriyle sanki bir sahne dekoratörünün elinden çıkmışçasına minyatür ağaçlar büyüyordu. Aralarında, neredeyse ağaç sayısı kadar, yüzlerce bahçıvan vardı. Aslında bunlar daha çok birer karikatüre benziyordu; çünkü, hasır şapkaları, dizlerine kadar uzanan yeşil önlükleri ve lastik çizmeleriyle bahçıvan klişesine tıpatıp uyuyorlardı. Ancak burada beni rahatsız eden ve gerçeküstü bir yerde bulunduğumu hissettiren bir şey vardı. Onca aydınlığa rağmen, bahçıvanların yüzlerini seçmek mümkün değildi; çünkü yüzlerine düşen gölge o kadar karanlıktı ki, onların simsiyah bir boşluk gibi görünmelerine neden oluyordu.

Çimlerin üzerinde yaprak, hatta zararlı otlara dair belirti bile yoktu, ama bahçıvanlar tıpkı vitrin dekorasyonunda kullanılan mekanik mankenler gibi tırmıklarını boşluğa sallıyorlardı. Arka planda, gün içinde konuştuklarımız parça parça yankılanıyordu: "...Başka bir hayvan'la ne demek istiyorsun? O bir yaratık mı? Ya da Godzilla mı?.. Bana öyle geliyor ki, bir yabancıнын şiddet eylemleriyle karşı karşıyayız. Derken, birden Hektor'u gördüm. Son derece konsantre olmuş bir ifadeyle bahçıvanların arasında koşuşturuyor ve tırmıkların etrafını, Lassie'nin imzalı bir resmini görmüş gibi özenle kokluyordu. Bu görüntü beni büyülemişti ve yaptığı işi yakından görebilmek için derhal Hektor'un yanına süzülüdüm. Siyah burnu durmaksızın koklamaktan titriyordu ve elde ettiği sonuçları kendi kendine tartışıyormuşçasına hırılayıp uluyordu. Bir anda aradığı şeyi bulmuş gibi gölündü. Havlamaya başladı ve ön ayaklarıyla çimleri eşeledi.

Yakınındaki bahçıvan Hektor'un derdini anladı ve eşelediği yeri tırmığıyla kazdı. Deri gibi yırtılan çimlerin arasından akıl almaz bir şey çıktı. Yeşilliğin altından cesetler göründü; ama bu cesetler, klinik açıdan temiz ısırlıklar bırakan ense ısırcısının kurbanlarına hiç benzemiyordu. Hayır, burada söz konusu olan insan ölüleri idi. Erkekler ve kadınlar, giysileri hâlâ üzerlerinde ve tuhaf bir şekilde birbirlerine sarılmış halde; onların altında birçok bebek ve çocuk, kafa tasları çürümüş, yarı kurumuş et, yarı kemik ve kafalarında belirgin kurşun yaraları. Vahşete bakıştı bu, insanlığın içine düştüğü derin girdabın tablosuydu.

Hektor, sarsılmış halinden çabuk kurtularak diğer tırmıkçı adamın yanına koştu. Yeniden çimleri koklamalar, hırılayıp ulumalar ve bir şey bulmanın heyecanı ile yeniden toprağı eşelemeler. Ve yeniden bahçıvanın yardımı. Tırmık yeniden çimlerin üzerinde savruldu ve yeni bir toplu mezar çıkardı ortaya. Bu sefer istif edilmiş askerler çıktı içinden. Kana bulanmış, parmakları tetiğı çekiormuş gibi kıvrılmış, başlıkları mermiler tarafından kevgire dönmüş; birbirlerini mi boğazladıkları yoksa düşman tarafından mı katledildikleri belli değildi.

Hektor'un keşif turları böylece sürüp gitti ta ki yeşil, iç açıcı bahçe mezarlık yağmacılarının istilasına uğramış bir mezarlığa dönüşene kadar.

Arkamda ayak sesleri duydum ve döndüm. Başımı kaldırdığımda karşımda siyah yüzü bir bahçıvan bulmam, beni çok fazla şaşırtmamıştı. Pastel renklerde ve rüzgârla savrulmuş bir şekilde, tıpkı Akdeniz kıyısındaki bir fener gibi, parlak gökyüzüne yükseliyordu.

"Görüyorsun, sevgili Francis," dedi bahçıvan ciddi bir ifadeyle "Yaşamın tersine ölüm, niceliğini sayısal büyüklüğünden kazanıyor. Savaşta başka hangi ölüm bize bunu sağlayabilir? Bu yüzden sen de bir avuç cesetle zaman kaybetme, esas olana konsantre ol -mega ölüme!"

Sonra tırmığını hızla havaya kaldırdı ve bütün gücüyle kafamın üzerine indirdi. Kafa tasım yarılmışçasına inanılmaz bir acı hissettim ve...

... gözlerimi açtım. Tuhaf bir şekilde, önüme tutulan bir aynaya bakıyormuş gibi hissettim kendimi. Daha da tuhafı, aynadaki hayal az önce tüyler ürpertici bir kâbustan uyanan korkmuş bir Francis'i değil, tam tersine pervasız bir ifadeyle bakan bir Francis'i yansıtıyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye suçlarcasına sordu aynadaki hayalim.

Rüyanın etkileri silikleşmeye başladığında anladım ki, aynadaki görüntü, kötü bir karikatürümden başka bir şey değildi. Taklidimi en ufak ayrıntısına kadar ayırt edebiliyordum, o bendenizin sadece ufalmış bir versiyonuydu. Küçük ve biraz da sevimliydi, aynı zamanda gençliğe özgü o çocuksu asiliğe sahipti. "Genç Francis" diye bir altıyazı konulabilirdi. Birden kafamda bir şimşek çaktı, ben bu herifi daha önce görmüştüm; hem de dün gece yatmaya gitmeden önce!

Öfkeyle Gustav'a baktım, herkesçe bilinen düşük zekâsının yanında bir de göz bozukluğu çıkmıştı başıma. Şimdi de her önüne gelen Francis-benzerini eve almaya başlamıştı. Ama şişko yataktan kalkalı çok olmuştu. Her sabahki gibi tere yağında beş yumurtasını kızartıyor ve bir yandan da aptal bir bülbül gibi şakıyordu.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye tekrarladı küçük Francis, deminkinden daha ısrarlı ve küstah bir şekilde, herhalde suskun şaşkınlığım sinirine dokunmaya başlamıştı.

"Bilmem gerekir mi, genç dostum?" diye pek de orijinal olmayan bir cevap verdim. Ama aslında sorunun cevabı içime doğmaya başlamıştı. Aman tanrım, böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti!

"Ama görünen o ki, sen beni gayet iyi tanıyorsun. Aksi taktirde alnımdaki etiketten bütün günahlarımı okuyabilen tanrı benzeri bir barkod okuyucusu gibi gözlerini bana dikip bakmazdın."

Yerimden doğruldum ve günlük sabah sporuma başladım Ama bu can sıkıcı herifin beni izlemesi keyfimi kaçırıyordu. Çünkü bu görüntümle, kuğu gölü balesi yapmaya çalışan bir korkuluğa benziyor olmalıydım.

"Günah, doğru kelime moruk. Tam isabet ettirdin," diye günümüz gençliğinin argo deyişleriyle laubali bir şekilde karşılık verdi.

"Sen de bir gün benim gibi doksan yedine geldiğinde, yerden bitme dostum, anlayacaksın ki, hayattayken Papa tarafından kutsanma olasılığı, günahsız bir yaşam sürmekten daha fazladır."

Yüzü birden ciddileşti ve söylediklerimi anlamaya çalıştı. Anlaşılan mizah pek onun tarzı değildi. Çok yazık! Söylediklerimle ilgili yaptığı analizler bir sonuca ulaşmayınca, "Ama kim olduğumu biliyorsun, değil mi babalık?" diye, emin olmak için tekrarladı.

Ah evet, bu babalık karşısında duranın kim olduğunu az çok tahmin edebiliyordu. Bu onun için duygusal anlamda çok ağır bir yükü ve neredeyse gözyaşlarına hâkim olamayacaktı. Sonra birden hatıraları canlandı... Geçen yılın ağustos sonlarıydı, muhteşem bir gündü, güneşli bir gündü, yaşam sevinciyle dolu bir gündü -ve aşk dolu! Aşk, tıpkı bir kelebek sürüsü gibi havada uçuşuyordu, afrodizyak etkisi yaratan bir koku gibi topraktan yükseliyordu, her yerde aşk vardı. Aşkın günüydü ve tabutunda çürümeyen herkes bunu kolaylıkla hissedebilirdi.

Ona bir kiraz ağacının gölgesinde rastladım. Şehvetle sırtının üzerinde yuvarlanarak, çılgına çeviren aşk şarkısını inliyordu ve kabarttığı sık tüylü kuyruğunu, tahrik olan misafirin o büyüleyici kokuyu alabilmesi, daha da önemlisi arzularının hedefi olan parlak pembe noktayı görebilmesi için, bir yelpaze gibi sürekli iki yana sallıyordu. Adımı asla öğrenemedim. Ama onun yerine, içindeki bütün aşkı keşfettim. Gecenin geç saatlerine kadar sürdü çiftleşmemiz ve şahitlerimiz de ılık yaz rüzgârı, ılık saçan çiçek denizi ve bizim onurumuza şarkı söyleyen cırcır böcekleriydi. O günü asla unutmayaacağımı düşünmüştüm -itiraf etmeliyim ki bu gibi bir durumda hep aynı şeyi düşünürdüm.

Sonra yollarımız ayrıldı ve asla bir daha kesişmedi. Bu macerayla ilgili aklımda kalan tek şey, dış görünüş olarak bana çok benzemesiydi. Ama yine de, bu birleşmeden benim birebir bir kopyamın doğacağını rüyamda görsem inanmazdım.

"Evet, senin kim olduğumu biliyorum," diye itiraf ettim nihayet." Ama bu yüzden, sanki hayatını sana vermek yerine onu çalmışım gibi, bana böyle kızgın bakman gerekmez."

"Hayat vermek mi?" Ofkeyle döndü ve mahkeme salonunda idam cezası için son suçlama söylevini yapan havalı bir avukat gibi yatağın üzerinde mağrur bir şekilde sağa sola yürümeye başladı. "Güleyim bari! Annem çöplükleri karıştırarak yaşama konusunda deneyimli olmasaydı, ben ve üç kardeşim kışın neredeyse açlıktan ölüyorduk. Evimiz yoktu ve ayazlarda soğuk bir bodrum deliği bulduğumuzda seviniyorduk. Bazen harika babamızı ve buz gibi günleri nasıl geçirdiğini düşünürdük. Şöyle bir etrafıma bakıyorum da, senin cennette olduğuna inanmakla pek de yanılmamışız. Her şey çok korkunçtu ve kardeşlerimin ikisi, bir süre sonra yaşamanın bu kadar çabaya değmediğine karar verdiler. Biri, kar fırtınasında bizimle bağlantısını yitirince donarak öldü. Diğeri de bir kamyonun tekerleri altında kalarak öteki dünyayı boyladı. Bir süre sonra ben de seni aramak için yola koyuldum. Sorumsuzluğun yüzünden başımıza gelenleri bilmeni istedim. Ama şimdi anladım ki, bunca zahmete boşuna girmişim. Sen yalnızca aptalca espriler yapmaya yaramıyorsun, kendin de aptal bir esprisin, baba."

"Peki annen şimdi nasıl?" diye pişmanlığımı gizlemeden sordum.

"Çok iyi. O şimdi bir bulutun üzerinde oturuyor ve günlük işlerini büyük bir keyifle oradan takip ediyor. Viral bir enfeksiyonun sonucu olarak."

Artık bu kadarı da fazlaydı! Sayın oğlumun Sefiller-geçmiş hakkındaki duygusal konferansı, zaten içimde yeterince suçluluk duygusu yaratmıştı. Ama çocuklarımın isimsiz annelerinin sefil ölümü, kalbime bıçak gibi saplanmıştı. Elim ayağım çözülmüştü, kendimi titreyerek yatak örtüsünün üzerine bıraktım tekrar. Bir kez daha; kaba fırça darbeleriyle siyah beyaza boyanmış yüzü, hafif eğri pırlanta gözleri, daima gülümseyen ağzı ve bir balerininkini andıran bedeni sislerin arasından zihnimde canlandı. Bu görüntü benden giderek uzaklaştı, küçüldü, daha da küçüldü ve nihayet tümüyle gözden kayboldu; geriye sadece sis kaldı, hüznün sisi.

İlişkilerimin bu yönü üzerine daha önce hiç kafa yormamıştım. Açık olmak gerekirse, böyle bir şey aklıma bile gelmemişti. Tamam, leyleklerin sadece leylek yavrusu getirdiklerini biliyordum. Dişi türdeşlerimin yavrulama konusunda çektikleri çileler de dikkatimden kaçmamıştı. Ama düşüncelerimin önündeki lanet olası bir barikat, aşk oyunlarımızın bu ampirik verilerle ilintili olabileceği fikrini hep engellemişti. Suçluluk duygusu beni alev saçan lavlar gibi sardı ve vicdanım cayır cayır yanmaya başladı. Ailemin işkence dolu yok oluş görüntüleri, bizzat tanık olmamış olsam da, hayal gücümün bana özel sinemasında sonsuz bir film şeridi gibi geçiyordu. Onlar için ağlamak istedim, ama içimdeki bir ses beni bunu yapmamam konusunda uyardı.

Kısa bir süre için bunun nedenini düşündüm ve farkına vardım ki, bu durum üstlendiğim yeni kimliğimle ilgiliydi. Tuttuğum yası aleni bir şekilde yaşamak, benim için bir lükstü ve ben bu lüksü, oğlumun karşısında otoritemi sarsmamak için, göze alamazdım. Eyvah -tıpkı bir baba gibi düşünmeye başlamıştım bile!

"Bütün bunlar kulağa çok korkunç geliyor, küçüğüm," diye savunmaya geçtim kendime hâkim olmaya çalışarak. Ve sakın bu konuyu öylece rafa kaldıracığımı da sanma. Ama anlayış göstermelisin ki, babanın bu tarz ailevi şefkat ve bakım fonksiyonları bizim türümüze tümüyle yabancı. Uzun zaman önce, bizler henüz evcilleşmeden vahşi doğada gezinirken, çiftleşmeye hazır dişiler bulma şansı çok azdı. Bu yüzden evrim erkek kedileri, çiftleşmeden hemen sonra yeni bir dişi aramaya yönelterek, onları kayırdı..."

"Tunç devri hikâyelerini, önüne gelen dişiye -kendi kızları olabileceğinden dahi habersiz- hamile bırakmayı marifet sayan arkadaşlarına sakla! Belki sen farkında değilsin moruk, ama Nuh tufanı olalı yıllar oldu. Ve uydurma bilimsel hokus pokusların da bize karşı işlediğin suçtan arındıramaz seni."

Konuya olumlu yaklaşacak olsam, faydalı sonuçlar da çıkarmam mümkündü: Oğlum fazlasıyla zekiydi işte ve kolay ikna edilemiyordu bir kere. Taşan zekâsını güzel ifade edemiyordu yalnızca, hepsi bu.. Özellikle de babasına karşı.

"Tamam öyleyse," diye iç geçirdim. "Suçumu kabul ediyorum. Peki ne istiyorsun benden?"

Kibirli konuşmalarına ara verdi ve büyük ihtimalle sadece ölümümü değil, cehennemini boylamamı da dilemek için ağzını açtı. Ama Gustav son zamanlarda böyle dramatik anlarda müdahale etmeyi ve tam zamanında yetişmeyi alışkanlık haline getirdiği için, oğlumun cevap vermesine gerek kalmamıştı. Mutfakta bir dolap açıldı, konserve açacağı görevini yerine getirdi ve iştah açıcı bir şeyin tabağa düştüğü duyuldu. Bu davetkar sesi duyar duymaz, benim genç versiyonum Kont-Asık-Surat'ın yüz ifadesi anında yumuşayıverdi - ve ben durumu anladım.

"Tamam," dedim. "Önce midene bir şeyler indir bakalım. Bu arada, beni suçluluk duygusundan intihara sürükleyecek başka bir konferans daha düşünme fırsatı da bulursun. Elbette burada yaşayabilirsin de. Şişko... yani Gustav demek istedim, nasıl olsa hangimizin gerçek Francis olduğunu anlamayacak. Ama şimdi ben müsaade isteyeyim. Hemen bir savaşı önlemeliyim de."

İkimiz de koşarak yatak odasından çıktık, o mutfak yönüne gitti, ben de aralanmış duran oturma odasının kapısına yöneldim. Koridorda durdum ve huşu içinde arkasından baktım. Tanrım, o ne kadar da güzeldi! Kadife canlanıp bir hayvanın şeklini almışçasına o yumuşak yürüyüşü, yıldızlar toz olup üzerine yayılmışçasına o sim parlaklığındaki tüyleri ve doğanın milyonlarca yıl süren deneylerden elde ettiği şeylerin zirvesi olan o güçlü bedeni. Kocaman bir mutluluk bulutu beni aldı götürdü, ta ki babalık görevimi yerine getirmemenin utanç duvarına çarpıp dağılana kadar. İnanılmaz bir şey, ama bu duygu gerçekten de varmış: Ben bir babaydım!

"Hey!.." diye seslendim. "Hmm, çocuk!.. Hmm, oğul!"

Durdu ve soran gözlerle bana baktı.

"Sahi, senin adın ne?"

"Hiçbir fikrim yok. Annem bize isim koymayı gerekli görmedi. İstersen bana... Junior de!"

Mahcup bir şekilde gülümsedim ve başımı salladım. Sonra hızla merdiven boşluğuna çıktım, zihnim hâlâ geçmişteki günahlarımla meşguldü. Ama tümüyle sayılmazdı, çünkü beynimin yarısı, giderilmez merakın uyuşturucu etkisine tekrar girmişti. Çünkü keşfimi en iyi şekilde değerlendiremeyecek olursam kendimim affetmezdim.

CAVE CANEM! Bu iki sözcük beni, hem borudaki öldürülmüş köpeğin, hem de peşime düşen hastalıklı topluluğun askeri amblemler taşımaları ayrıntısından daha fazla heyecanlandırıyordu. Bu sözcükler, olayın aydınlatılması için önemli bir ip ucu olabilirdi. Elimde başka herhangi bir ip ucu olmadığından, onların asıl anlamlarını çözebilmek için birinin hızır gibi yetişmesi gerekirdi. "Hızır" da bir üst katta bulunuyordu. Biliyorum, önceleri Archie -yani ahmakların sultanı- ve zaman öldürdüğü binlerce saçma sapan uğraşı için pek hoş olmayan şeyler söylemişim. İnternet'i insanlık için en fazla Akne kadar yararlı bulduğumu söylemişim, bunu da biliyorum. Ona bakılırsa, doktorların da ayaklı para hortumlarından bir farkları olmadığını ve onları Orta Çağdaki büyücülerden ayıran tek şeyin beyaz önlükleri olduğunu düşünüyorum; ama en ufak bir baş ağrısında hemen onlara koşuyorum. Demek istediğim, fikirler değişebilir. Bunu her yarım saatte bir yapmamak gerekir belki, ama diyelim ki, şartlar ne zaman gerektirirse!

Elbette araştırmalarım için Gustav'ın ansiklopedilerini kullanabilirdim. Ama iç güdülerim, ihtiyacım olan bilginin orada bulunmadığını, bunun da nedeninin konunun çok güncel ve özel olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Bunun için aslında hiç yapmadığım, yaptıysam da sinir krizleri geçirerek yaptığım bir şeyi gerçekleştirmek zorundaydım: Archie'nin dairesine girmeliydim.

Karşılaştığım şey, beklentilerimin ve endişelerimin de üstündeydi. Kapıyı ön ayaklarımla açıp (kapının kolu bir zamanlar düşmüştü ve Archie bunun hiç farkına varmamıştı) içeriye girdiğimde, kendimi bir deprem bölgesinde gerçekleşen canlı yayında gibi hissettim. Gerçi duvarlar ve tavan sağlamdı, ama bunların arasındaki bölgede yer alan kaos, gerçek bir doğal afetin sonuçlarından farksızdı. Tanımlanamayan ev eşyaları, buruşmuş giysiler, kitaplar, CD kapakları, hatta plastik çatal-kaşık, yarım yenmiş ve folyoya sarılmış derin dondurucu gıdaları dairenin her tarafına o kadar dağılmıştı ki, elinde arama emri bulunan özel eğitilmiş bir polis komandosu bile bu başarıyı gösteremezdi.

Pis kokulu iç çamaşırlarının üzerinden ve sayısız ödenmemiş faturaların arasından zorlukla geçerek yatak odasına ulaştım -yoksa oturma odası mıydı? Burada, kahpe kaderin sillesini defalarca yemiş varlığımın tanık olduğu en iğrenç görüntüyle karşılaştım: Uyuşturucudan ve alkolden süngere dönmüş yaşlıca bir adam, tanga çamaşırının dışında çıplak ve karın üstü bir şekilde dağınık yatağının üzerinde yatıyordu ve horluyordu -ve osuruyordu! Hepsi bu değil. Vücudu her türlü kutsallığını yitirmişti. Kıcının her iki yanağında da dövme vardı, sırtını da bu çirkin resimler kaplamıştı. Archie aslında şeytana tapan biri olmamasına rağmen, ki buna hep şaşırırmışım, dövmelelerinde tanrıyı alaya alan motifler tercih etmişti. Haçlar ve yılanlar çıplak kadınlarla bir arada, dilini çıkarmış şeytan suratları ve benzeri şeyler. Bunları yapan ergenlik çağındaki biri olsaydı, insan dehşetle ellerini başının üzerine çırpardı, ama bu olgun delikanlıda bu dövmeleler tek kelimeyle komik duruyordu. Ve hüzün verici. Daha da hüzün verici: Tam bir moda esiri olan Gustav, bu da yetmiyormuş gibi, bir de kafasını kazıttırmıştı.

Ama beni buraya getiren şey de bu moda fetişizmi değil miydi zaten? Yaşlı bir palyaçonun, son günlerde moda olan 'özünü arayış' deyimini kendine uyarlamış olması beni ne ilgilendirirdi ki? İnsanları oldukları gibi kabul etmek gerekirdi -burada 'kabul etmek' yerine 'onlardan faydalanmak' de denilebilirdi!

Hemen etrafıma bakındım. Beklediğim gibi, bilgisayar açıktı. Yatağın tam karşısında, küçük bir sehpanın üzerinde duruyordu ve etrafı boş bira kutularıyla, izmaritlerin Himalaya Dağlarına çevirdiği kül tablasıyla ve Archie'nin her nedense olağanüstü değerli saydığı çöplerle kuşatılmıştı. Bir sıçrayışta masanın üzerine atladım ve ekranda görünen menü tablosunu inceledim. Aslında İnternet hakkında sadece teorik bilgilere sahiptim, ama benim gibi bir zekâ küpüyle mantıklı bir sistemin ilişkisi, tıpkı mıknaatısla demir çubuğunkine benzediği için, bir uyur gezer rahatlığıyla bu sonsuz bilgi dünyasının içine daldım (4). Bir elim "farede" (ki hiç de bir fare olduğu hissi vermiyordu -bunu en iyi ben bilebilirdim), diğer elim de klavyede, İnternet bağlantısını kurdum ve ana sayfaya ulaştım. Sonra bir arama motoru üzerinden "CAVE CANEM" ana başlığı altında bir tarama gerçekleştirdim. Bir süre sonra alt başlıklardan oluşan bir liste belirdi. İnternet'ten anlayanlar bilirler, bu alt başlıklara Link de denir ve bunları tıklayarak, ilgili metinlere ulaşmak mümkündür. Neredeyse dört yüze yakın Link vardı! Tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm, çünkü içten içe bu sözcüklerin eşsiz ve yalnızca belli kişilerin anlayabileceği bir tür efsunlu sözcükler olduklarını sanmıştım. Şimdi ise işim zorlaşmıştı, çünkü bütün listeyi tek tek incelemem gerekiyordu. Ve üstelik de bunu, bu yitik varlığın çıkardığı horlama ve osuruk sesleri eşliğinde yapmak zorundaydım.

Kayıtların çoğu, "ürünlerini" tanıtan köpek sahiplerine veya köpek eğiten kuruluşlara aitti. Bu başlık altında, sözde insanca köpek yetiştirme konusu hakkında, yığınla köpek da vardı. Listede bir sürü homoseksüel gruplar da kaydedilmişti, herhalde böyle tehditkar bir adı heyecan verici bulmuşlardı. Ve -başka nasıl olabilirdi ki?- "CAVE CANEM" sayısız özel güvenlik şirketinin de adını oluşturuyordu. Garip, ama UNO'ya ait bir kayıt bile vardı.

Tıklamaya ve sayfalarda göz gezdirmeye devam ettim. Öfkeli tacizcilere karşı birleşerek kendilerini korumak amacıyla bir araya gelmiş kadınlardan oluşan bir kulüp, bilerek veya yanlışlıkla kulübün adını "Dikkat Dışı Köpek!" olarak değiştirmişti. Bunların dışında, birçok büyücü ve falcı da bu isim altında, kendi kredi kartı numaraları karşılığında hizmetlerini...

Bir saniye!

UNO mu?

Bu Linki hemen atlamıştım, ama belki geri dönüp bir göz atsam fena olmayacaktı. UNO, dünya barışını ifade ediyordu ve ne zaman bu güzel 'dünya barışı' sözcüklerinden söz edilse, aslında Batılıların vurgun yapıp zenginleştiği sayısız savaşlar kastediliyordu. En azından bu sözcük, savaş, asker ve askerlerin taşıdığı kimlik markalarını çağırıyordu.

Link sayfasına geri döndüm ve bu başlığı tıkladım. Tam isabet! Aradığım şeyin yörüngesine bile düşeceğimden şüphe duyuyordum. Ama onun gümüş tepside sunulmuşçasına önüme çıkması, mucize sayılabilirdi. Hazineyi bulur bulmaz, metni okumaya başladım. CAVE CANEM, seçilmiş köpeklerden oluşan ve Birleşmiş Milletlerin silahlı barış güçleriyle birlikte, yıllardır iç savaşın pençesinden kurtulamayan eski Yugoslavya'da göreve atanan özel bir birlikti. Mayın aramak, her an ve her yerde mavi berelileri korumak ve özellikle de gizli toplu mezarları bulmak, başlıca görevleri arasında yer alıyordu. Birbirleriyle savaşan halklar, katliamlardan sonra düşmanlarının cesetlerini bu şekilde gizlice gömüyorlardı çünkü. Hayvan olsalar da asker statüsünde sayıldıkları için, köpekler askeri kimlik markaları taşıyordu. Askerlikte böyle rütbe belirtileri her zaman ciddiye alınırdı işte.

Bildiğim kadarıyla, eski uygarlıklardaki savaşlarda da hayvanlar büyük önem taşıyordu. Örneğin silahların ve takı eşyalarının üzerindeki hayvan resimleri, gücü ve iktidarı temsil ediyordu ve onlara büyü, tanrısallıklar yükleniyordu. Veya savaş tanrılarını merhametli kılmak için hayvanlar kurban edilirdi. "Savaş görevinde" en sık kullanılan hayvanlar, atlardı. Tarih boyunca -Asurlulardan tutun da Romalılara, Araplara, Moğollara kadar ve 19. hatta 20. yüzyılda- gerçekleştirilen savaş seferleri onlarsız düşünülemezdi. İkinci Dünya Savaşında Almanlar 2,7 milyondan fazla at kullanmışlardı, Sovyetlilerde bu sayı 3,5 milyonu buluyordu. Güvercinler de, eşsiz yön bulma güdülerini, dayanıklılıkları ve hızları sayesinde önemli savaş mesajlarının taşıyıcıları olarak savaşlarda sıkça tercih edilirdi. Güvercinlere, roketleri havadan hedefe yönlendirebilmeleri için özel çalışmalar bile uygulandı. Soğuk savaş döneminde memeli deniz hayvanları

(foklar, deniz aslanları, yunuslar ve hatta küçük balinalar), mayın yerleştirme konusunda eğitildiler, yunusları canlı torpidolar olarak gemilere karşı kullanma denemeleri bile yapıldı. Dünya tarihindeki hiçbir savaştan eksik olmayan köpeklerden söz etmeye hiç gerek yok. Sınırsız kötülüğüyle insan, masumiyetini artık telafisi mümkün olmayan bir şekilde yitirdiği gerçeğini hazmedemedi ve ilkel bir kıskançlıkla, henüz masum olan herkesi kötülüklerine ortak etti. Evet, hayvanlar bütün savaş sahnelerinde yer aldılar. Ama hiç kimse onlara ahlaki sorumluluk yükleyemezdi. O sorumluluk tümüyle insana aitti, başka hiç kimseye değil (5).

CAVE-CANEM birliği, makalede yaşı altmış olarak verilen August Horche adındaki bir generalin denetimindeydi. Kendisinin halen Balkanlarda görevde olup olmadığı ve şu anki yaşantısı hakkında bir bilgi yer almıyordu İnternet'te. Demek karşımda, ne zaman şiddete daha fazla şiddetle karşılık vermek gerekse öne çıkan barış sever dostlar, insanlar ve hayvanlar bulmuştum. Gustav'ın kucağından günlük televizyon haberlerini takip edebildiğim kadarıyla, görevlerini pek sık başarıyla sonuçlandıramıyorlardı.

Önümde parlayan metin, bana kesin cevaplar vermek yerine, kafamda daha çok soru işareti belirmesine yol açıyordu. Dedğim gibi, İnternet iletişim sorununu hiçbir şekilde çözmiyor; daha da arttırıyor. Soru bir: Bu köpekler bir barış misyonuna mensup olsalardı, neden burada canıma okumak istemişlerdi? İstememişler miydi? Peki ne istemişlerdi o zaman? Benimle havalar hakkında konuşmayı mı? Soru iki: Seçilmiş hayvanlardan özel bir birlik kurmak ve bu birliği bütün dünyada kötülere karşı kullanmak, oldukça yüksek maliyet gerektiren bir yatırım olmalıydı. Peki o zaman bu birliğin üyelerinin, tıpkı sıkı korunan bir terörist hapishanesine benzeyen hayvan bakım evinde ne işleri vardı? Ve neden bu hayvanlar, trajik bir nükleer kaza sonucu erken yaşlanan kurbanlara benziyorlardı? Ve nihayet soru üç: Bu karanlık düğümün, canı ruhlu bir katilin cennet bahçemizdeki pire torbalarını ve fare avcılarını öldürmesiyle ne ilgisi vardı tanrı aşkına?

Başımı ön ayaklarımın arasına koydum, gözlerimi kapadım ve düşünme motorumu çalıştırdım. Bilmecenin cevabıyla ilgili düşünceler, tıpkı bir atom çekirdeğinin etrafındaki elektronlar gibi uçuşuyordu. Ama cevap yoktu. Onun yerine beynimin başka bir yerinde o meşhur jeton düştü. Bu seçkin köpekler bir şekilde buralara düştüklerine göre, onları buraya taşıyan kişinin de yakınlarda bir yerde bulunması gerekirdi, diye mantık yürütmeye çalıştım. Çünkü insan genelde kendine ait olan şeyleri, kendini evinde hissettiği yere birlikte götürürdü. Burada da söz konusu bir insan olmalıydı, çünkü bu hayvanların yürüyerek buralara gelip kendilerini hayvan bakım evine teslim etmiş olmaları fikri biraz komikti doğrusu. Bir avuç subay köpeğinin sağlığı ve rahatı hangi gönüllüyü ilgilendirebilirdi acaba?

Hemen tekrar İnternet'e yöneldim. Ama bu kez sıradan bir adres araştırmak için. Ekranda sayfa belirir belirmez, boş alana gerekli adı ve meslek grubunu yazdım: August Horche / General.

Yine tam isabet! August Horche, General a.D. verilen bilgide böyle yazılmıştı adı, bizden on dört apartman ötede yaşıyordu. Demek moruk görevini bırakmıştı ve emekliye ayrılarak, mayına basarak mahvetme ihtimalinin bulunmadığı sabah yürüyüşlerini gerçekleştirdiği doğaya geri çekilmişti. Ama bu arada beraberinde himayesindeki yavrularını, ölümün gülümsediği ülkeden getirmeyi de ihmal etmemişti, bunu da karanlık güçlerin yardımı olmadan yapmış olamazdı. Bütün CAVE-CANEM ekibini sisli bir gecede gerçekleşen eylemle bir nakliye uçağına bindirerek, onları askeri kamptan kaçırmış olmalıydı. Elbette getirdiği bütün hayvanları -belki bir tanesini bile- evine alması mümkün olmamıştı. Bu yüzden de onları, iyi kalpli birer sahip bulmaları umuduyla, hayvan bakım evine yerleştirmişti..

Ama bunu neden yapmıştı? Bir general, orduya ait değerli "malları" neden çalmıştı, üstelik sonradan hediye etmek için? Köpeklerin eğitimi sırasında korkunç şeylere mi tanık olmuştu? Havlama sesinden sorumlu bu hayvanlara çıkan ikramiyeyle ilgilenmenin dünyanın en büyük zaman kaybı olduğu ne kadar kesinse, benim de, general Horche'yi küçük bir ziyaretle şereflendirmediğim taktirde bu olayı asla çözemeyeceğim o kadar kesindi. Olaya mantıklı yaklaşıldığında, bu izin hiçbir yere götürmediği apaçık görülüyordu. Askeri kimlik markası olan ceset, rastlantısal cinayet kurbanlarından sadece biriydi ve bölgemizdeki diğer kurbanlarla hiçbir bağlantısı yoktu. Ama buna rağmen içimde bir şeyler kıpırdıyordu ve araştırmalarımı bu yönde sürdürmenin, yapacağım herhangi başka bir şeyden daha karlı olacağı hissini uyandırıyor. Savaşın soğuk nefesi bu olayın üzerinde tıpkı küf kokusu gibi dolaşıyordu ve eninde, sonunda beni kötülüğün kaynağına götürecekti. Bundan emindim!

Tam bilgisayarın başından kalkıp bu pislik ve dağınıklık yuvasını terk edecektim ki, birdenbire Arhie'yle göz göze geldik. Doğrulmuş yatağın üzerinde oturuyordu ve sanki kaymış hayatının felaket boyutunu daha yeni fark etmişçesine dehşet dolu bir ifadeyle bana bakıyordu. Görünüşe bakılırsa, bilgisayar başında yaptığım araştırmalar esnasında uyanmıştı ve gördüğü "Brehms'in Hayvan Yaşamı" adlı eserin bir sahnesini andıran manzara karşısında donakalmıştı. Ağzı kıpırdıyordu ama tek kelime çıkmıyordu, gözleri adeta yuvalarından fırlamıştı ve alnından keline doğru sayısız kırışıklar oluşmuştu. Neredeyse çırlıçıplak haldeki bu herif beni yakalayıp, yakama yapışarak benden İnternet'le nasıl daha verimli çalışılacağı hakkında bilgi dilenmeden, masadan atladım ve onu, gördüğü şeyin bir kedi serabı olup olmadığı konusundaki şüpheleriyle baş başa bıraktım.

Merdivenlere çıktığımda, kestirme bir yoldan gitmeye karar verdim. Apartmanı arka kapıdan terk edip bahçe duvarlarının üzerinden generalin evine ulaşmak yerine, hava yolunu tercih ettim. Çatıların üzerinden giderek yolumu kısaltabilirdim. Bir üst kata çıktım ve açık duran küçük bir koridor penceresinden Profesör

Amöbius Mars'ın evine girdim. Vicdan azabıyla kedilere karşı alerjisi olan profesörün evde olmadığını umarak, güneşten ısınmış olan parkelerin üzerinden yürüdüm ve çatıya açılan bir delik aradım. Buradaki genişlik ve boşluk, birkaç saniye önce kaçtığım berbat dağınıklıktan sonra, ayrı bir gezegendeymişim hissini verdi bana. Dünyanın öbür ucundan getirilmiş olan birkaç parça eşya dışında, bu çatı katında birinin yaşadığına dair hiçbir belirti yoktu. Duvarda kurutulmuş bir kılıçbalığı asılıydı, neredeyse boş bir odada çok memeli bereket tanrıçasının tahta heykeli, rafta da ilkel kemik baltalar ve kilden testiler vardı. Olabilecek en az sayıdaki birkaç zorunlu ev aleti dışında, evin hemen hemen bütün dekorunu bu tarz müzelik eşyalar oluştuyordu.

Çatının teras kapısı sonuna kadar açıldı ve tam dışarı çıkacakken bir anda karşıma bay Mars çıktı. Tıpkı Archie'ninki gibi, onun da suratını şaşkınlık ve dehşet belirtileri kapladı. Ama onunkisi, tamamen ayrı bir nedenden kaynaklanıyordu. Üzerine yelek ve keten pantolondan oluşan açık renkte bir yazlık takım giymiş olan bu neredeyse kel, beni gördüğünde telaşa altın çerçeveli gözlüğünü indirdi ve yüzü kızarmaya başladı. Bedeni titriyordu, gözleri yaşardı ve başı şiddetli bir şekilde, sanki görünmeyen bir amirin talimatlarını kendinden geçmişçesine onaylıyormuş gibi sallanmaya başladı. Bu durumun, gerçekten de türümün bir temsilcisine karşı gösterilen alerjik bir reaksiyondan mı, yoksa bu reaksiyonun meydana geleceğini bilmenin yol açtığı ve aynı etkiyi yaratan panikten mi kaynaklandığını ayırt edemedim. Her neyse, birbirimizin yolundan çekilmek, ikimiz için de en hayırlısıymış gibi görünüyordu ve ben tüydüm.

Dışarıda, terasta duran tik ağacından yapılmış bir sandalyeden üzerine atladığım çatı pervazında, birden midem bulandı. Sabah uyandığımdan beri hem özel yaşantımla, hem de detektiflik yaşantımla ilgili gerçekleşen hızlı değişimler beni o denli soluksuz bırakmıştı ki, şu an hangi mevsimi yaşadığımızı bile söyleyecek durumda değildim. Ama şimdi, yüksek çatıda durmuş semtin bütün manzarasını ayaklarımın altından izlerken ve bulutsuz gökyüzünden yansıyan öğlen güneşini ensemde hissederken, dayanılmaz sıcak karşısında güçsüz düşmüştüm. Bütün vücudumu saran kürk mantonun, sıcaklarda havalandırma işlevi gördüğü söylenir. Ama açıkçası böyle anlarda benim bile buna inanasım gelmiyor pek. Yine de böyle sıcak havalarda insanları işkenceye boğan ve berbat görünmelerine neden olan bir özellikten -şükürler olsun ki- yoksundum: terlemekten.

Bir şeyler atıştırmam, daha da önemlisi acilen susuzluğumu gidermem gerektiği halde, bu keşif gezisi gerçekleştirmeye karar verdim. Nasılsa, yeni kazandığım oğlumun bana bırakacağını umduğum kırıntıları daha sonra da süpürebilirdim.

Çatılar bizim imparatorluğumuzdu! Gerçek anlamda da öyleydi. İnsanlar aşağıda son derece önemli işlerinin peşine düşsünlerdi, çözümsüz sorunlarını çözmeye çalışsınlar ve geçici aşk meşk ilişkilerini sürdürsünlerdi; ama bizim, sadece görüntüden ibaret olamayan bu havadar manzaramızı pek nadiren paylaşabilirlerdi. Bu bütüne, ölümlü insanların hareketliliğine bakış, birçok şeyin anlamını değiştiriyordu, onları önemsiz kılıyordu ve sahip olduğumuz her şeyin çaput, yaptığımız her şeyin de anlamsız olduğu gerçeğini tanımamızı sağlıyordu. Öldürülenler önden gitmişti, biz de yarının ölümlerinden başka bir şey değildik. Böyle filozofça bir haletti ruhiye içinde oluklu sacların ve kiremitlerin üzerinde geziniyordum, gevşek bacalardan sıyrılıyordum, çatı pencerelerinden atlıyordum ve beni güçsüz bırakan cehennem sıcaklığına rağmen aşağıdaki garibeler koleksiyonundan gözlerimi ayırmıyordum. Elbette bu defa çıkan sonuç daha iyimserdi, çünkü ilkbaharın sihirli fırçası her tarafı parlak ve alacalı renklere boyamıştı.

Binalar birbirlerine tam anlamıyla yapışık olduğundan, bir çatıdan diğerine atlamak benim için çocuk oyuncu sayılırdı; biraz boşluk olan yerlerde de cesur atlayışlar gerçekleştiriyordum. Nihayet İnternet'ten elde ettiğim adrese ulaşmıştım ve kendimi zahmetli bir şekilde birkaç kat aşağıya inmeye hazırlamıştım. Bu nedenle de çatı oluştundan kafamı uzatıp, aşağıya bakıp bir şey görmediğimde, daha doğrusu sadece devasa bir boşluk, daha doğrusu bir bahçe gördüğümde, az afallamadım. Evet, bir bahçe, ama 14. Louis'in bile taktirini toplayabilecek türden bir bahçeydi bu. Piramit şeklinde kesilmiş ağaçlardan, salkım söğütlerden, bin bir çeşitte çiçeklerden -özellikle de güllerden, nakış gibi işlenmiş- süslü tahta parmaklıklardan, üzerinde nilüferlerin yüzdüğü küçük bir gölden ve çakıl taşlarından yapılmış hoş kıvrımlı patikalardan oluşan bir cennet bahçesi. Gelip geçen yayaların içeriye baktıklarında imrendikleri bu rüya gibi görüntü caddeye doğru, muhteşem bir demir kapıyla son buluyordu.

Bu kadar eski yapının çevrelediği bir caddenin tam ortasında, sonsuz gibi görünen bu yeşillik karşısında içine düştüğüm şaşkınlıkla, asıl önemli ayrıntıyı gözden kaçırmıştım. Arazinin ön kısmında bir barakanın durduğu, daha yeni dikkatimi çekmişti. Baraka belki yanlış sözcüktü, çünkü sürgülü tavan penceresi açık duran bu dikdörtgen, cilalanmış kutu, daha çok bir barakanın lüks versiyonunu oluştuyordu. En iyi ahşaptan yapılmıştı, sanırım kiraz ağacı. Marangozluk sanatının en iyi örnekleriyle işlenmişti ve dış cephesi tahta kabartmalarla bezenmişti. Daha doğrusu, yorucu geçen yaşamının son yıllarında kendini sakın doğanın kollarına bırakan ve varlıklı olmasına rağmen villa veya köşk gibi daha medeni bir yerleşim tarzına değer vermeyen bir emeklinin şık sığınağına benziyordu bu kutu. Demek doğru adresteydim.

Çatısında bulunduğum binanın köşesinde, bahçeye inen bir yangın merdiveni bulunuyordu. Metal basamaklardan hızla indim. Neredeyse aşağıya ulaşım, merdivenlerden bahçeye bitişik olan duvarın üzerine atladığım sırada ikinci şoku yaşadım. O kadar büyük bir şoktu ki bu, nefesim kesilmişti. Uzaktan, salkımların arasından bir adamın belirdiğini gördüm. Ama bu herhangi bir adam değildi. Hatta "adam" sözcüğü bile bu

durumda yanlış bir ifade sayılırdı; çünkü bir hayal canlanmıştı, adeta kâbusumun baş kahramanıydı o: Bir bahçıvan, tıpkı rüyamdaki gibi elinde tırmığıyla gayet rahat bir şekilde çimlerin üzerinde geziniyordu ve son şüpheyerimi de ortadan kaldırmak istercesine, hasır şapka, dizlerine kadar uzanan yeşil bir önlük ve lastik çizme giyinmişti üstelik. Elbette yüzü siyah değildi; ama hasır şapkası, yüzünü gölgede bırakıyordu. Ve tıpkı rüyamdaki gibi, yerlerde kuru yaprak veya ot olmamasına rağmen tırmığını çimlerin üzerinde sallamaya başladı.

Salkımların altında başka bir gölge daha gördüm. Öğlen uykusuna yatmış bir köpeğe benziyordu. Büyük olasılıkla bahçıvanın köpeğiydi bu. Bu hayvanların uykularının bizimki gibi hafif olduğunu ve şimdi zararsızmış gibi görünen bu uykucunun, kuşku uyandıracak herhangi bir seste veya burnuna yabancı gelen herhangi bir kokuda, anında sapandan fırlamışçasına üzerine saldıracağını gayet iyi biliyordum. Buna rağmen, ilk şoku üzerinden attıktan sonra cesaretimi topladım ve sessizce barakanın düz çatısına atladım. Bu kadar zahmete girdikten sonra geri dönmektense, prostat ameliyatına narkozsuz girerdim daha iyi. Henüz yap boz parçalarının nasıl bir araya getirileceğini bilmediğim halde, kendimi içgüdüsel olarak olayın çözümüne çok yaklaşmış gibi hissediyordum.

Çatının üzerinde, bir gözümü ürkütücü bahçıvandan ve pinekleyen gölge köpeğinden ayırmıyordum, diğer gözümle de açık pencereden barakanın içine bakıyordum. Bir sürpriz daha! Belki de daha fazla. Kuş bakışından gördüğüm kadarıyla, yerleşim tarzı ne fazla sınırlı tutulmuş, ne de aşırıya kaçılmıştı. Barkanın ne kadar geniş görüldüğüne ve ne kadar zevkli döşenmiş olduğuna hayret ettim. Tavana kadar kütüphane şeklinde kaplanmış duvar boyunca antika mobilyalar duruyordu, paravanın arkasındaki emaye küvetin yanında geçen yüzyıldan kalma bir şofben vardı, son derece konforlu minik bir mutfak ve üzeri belgelerle dolu, Louis-tarzı bir çalışma masası göze çarpan diğer ayrıntılardı. Sanki bir aristokrat, daha fakir aristokratlar gibi yaşamaya karar vermişti.

Koleksiyonun en ilginç parçası ise odanın tam ortasında yer alıyordu: Kasaplarda duran soğutucu büyüklüğündeki bir akvaryum. Akvaryumun üzerinde, suyun bakımıyla ilgili bir takım aletler vardı, içi ise uzun yapraklı bitkilerle, taş büyüklüğünde kaya parçacıklarıyla ve bolca kumla dekore edilmişti. Bu muhteşem görüntünün ortasında da, varlığını yeşil renkte parıltıyan akvaryumun bir köşesinden diğerine yüzmekle anlamlandıran küçük bir balık sürüsü vardı. Kuşkusuz burada, az sayıdaki aksesuarlardan dünya görgüsü kendini hemen belli eden biri yaşıyordu.

Bir kez daha izlenmediğimden emin olmak için kafamı bahçe yönüne çevirdim. Ürkütücü bahçıvan tırmığını ağır ağır çimlerin üzerinde sallamaya devam ediyordu, ağacın altındaki gölge köpek de, bölgesine girdiğimden bihaber, hayal dünyasındaki cennette uçuyordu. Kendimi pencereden içeriye, üzerinde devir daim aletin monteli olduğu akvaryumun ızgaralarının üzerine bıraktım.

Ve hemen bir sonraki sürprizle karşılaştım. Metal ızgaraların üzerine düşer düşmez gözlerim, akımdaki sevimli balıklara takıldı. Su bilimiyle ilgili oldukça kısıtlı bilgilere sahip olmama rağmen, bu balıklar bana çok tanıdık gelmişti. Eğer yanılmıyordusam, yaklaşık otuz kadar sualtı sakini ayaklarımın tam altında birikmişti. Normal şartlarda bu hayvancıklar Amazonların derinliklerinde yaşamlarını sürdürüyorlardı. Gümüş renginde patlıyorlardı, altın gibi pulları vardı ve karın kısımları kırmızıydı. Ama en çok, üçgen şeklindeki aynı hizaya dizilmiş, keskin dişleri göze çarpıyordu. İster inanın ister inanmayın, gizli görevdeki bu çokbilmiş ile avlarını birkaç saniye içerisinde iskelete dönüştürebilecek kabiliyetteki bu sevimli balıkçıklar arasında sadece birkaç santim mesafe vardı. Bir bu eksikti, piranalar!

İnsanların "altına sıçmak" diye tabir ettikleri fiziksel olguya yaklaşmış bir halde, doğuştan var olan ellerimle balık avlama yeteneğimi burada ve şimdi denememeye karar verdim ve evcil hayvan besleme konusundaki düşüncelerimi bir kez daha kısaca gözden geçirdim. Atlayışım sırasında bir aksilik meydana gelseydi, bu canavarlar beni anında anatomi müzesine uygun bir şekle sokarlardı. Bazılarının da ne hobileri vardı! Bakışlarım, kitaplıklardan nasibini almamış duvarlarda gezindiğinde, piranaların emekli bir dünya gezgincisinin saçmaklarından biri olmadığını anladım. Duvarda tahta çerçeveli birçok fotoğraf vardı ve bu fotoğraflar, her şeyin birbiriyle bağlantı içinde olduğunu kanıtlıyordu.

Gerekli dikkati göstererek, üzerinde fotoğrafların asılı durduğu bir komodinin üzerine atladım. Hepsinde de general Horche görülüyordu; yaşantısının farklı dönemlerinde, farklı giysilerle ve yanında farklı kişilerle. Yapılı biriydi, tam bir erkekti ve uzak ülkelerde macera dolu bir yaşantı sürmek için yaratılmıştı sanki. Bakışları içten ve dostçaydı, ama yine de yüzünden doğal bir otorite okunuyordu, yüz hatları keskin ve ciddiydi ama asla kaba değildi. Teni daima hafif bronzdu, bu da onun çoğunlukla güneşli yerlerde bulunduğunu gösteriyordu. Bu yanık ten rengi erkekliğini bir kat daha vurguluyordu. Çoğunlukla üzerinde üniforma vardı ve her fotoğrafta ayrı bir rütbenin üniformasını taşıması, terfilerini belgeler nitelikteydi. Horche tankların önünde poz veriyordu, kalabalığın önünde konuşma yapıyordu, askerlerle birlikte bir şeyleri kutluyordu, dik bir duruşla madalyaları ve rütbeleri kabul ediyordu ve elinde işaret değneğiyle haritaların önünde emirler veriyordu.

Buraya kadar her şey beklediğim gibiydi. Komodinden, kenarda duran büfenin üzerine zıpladım ve fotoğraf galerisini izlemeye devam ettim. Giderek Horche'nin özel görüntüleri de yer almaya başlamıştı resimlerin arasında. Bu görüntüler dalgıçlık hobisine sahip olan Horche'yi farklı okyanuslarda, yırtıcı balık sürülerinin arkasından yüzerken ve egzotik kulislerde dalgıç arkadaşlarıyla objektife sırtırken gösteriyordu. Bu

arkadaşlarından bir tanesi neredeyse bütün fotoğraflarda yer alıyordu, herhalde yakın bir dostlukları vardı ve bu yan çıplak haldeki atletik yapılı arkadaşı bana bir yerlerden tanıdık geliyordu; ama nereden? Elbette bu görüntüler geçmişe ait belgelerdi ve Horche'nin beceriksizce kameralara sırtan ve hippie modeli uzun saçları olan bu arkadaşı, geçen zaman içinde mutlaka dış görünüşünü büyük ölçüde değiştirmiş olmalıydı. Ama bu soğuk bakışlı gözler, bu esrarengiz gülümseme, bu tanımlanamayan tuhaf ifade... Hayır, bu herifi nereden tanıdığımı bir türlü hatırlayamıyordum. Belki de onu hiç tanıımıyordum bile.

Sonra CAVE CANEM! Generalin koruyucu gözetimi altında yavru köpeklerin, toprağın altındaki organik ve inorganik maddeleri bulabilmeleri için eğitildikleri antrenmanlara dair şipşak fotoğraflar vardı. Yavru köpekler çok hevesli görünüyorlardı. Bu nedenle şeflerinin yüzü de parlıyordu. Uluslararası politikaların kendine kazandırdığı saygınlığın bir ifadesi olarak, üzerinde ulusal askeri üniforma yerine, Birleşmiş Milletlerin tarafsız üniforması vardı. Diğer fotoğraflarda da köpeklerden oluşan neşeli ekibin ve yüksek motivasyonlu liderlerinin değişik barış hareketlerinde, eski Yugoslavya'da da, çekilmiş görüntüleri yer alıyordu. Hepsi de işlerini büyük bir coşkuyla yapıyormuş gibi görünüyorlardı.

Bu köpeklerde bir tuhaflık olduğuna dair tahminlerimin doğruluğunu ispatlamak için kanıt gerekiyor olsaydı, Horche'nin bu güzel evindeki fotoğraflar, bunun için yeterli olurdu. Bu hatıra görüntüleri dipdiri, son derece sağlıklı, az sayıdaki mimiklerinden anlaşıldığı kadarıyla hayat dolu ve masum hayvanlar sergiliyordu; ama burada salyalarını akıtarak peşimden sürünerek gelen boş bakışlı arkadaşlar, daha çok tıpkı ölüm döşegindeki büyük büyük dedelerine benziyorlardı. Sanki onları alıp yerlerine birer zombi koymuşlardı. Peki orada başlarına gelen o korkunç şey neydi? Ve bölgemizdeki seri cinayetlerle ne ilgileri vardı -tabii eğer kendileri katil değilse, ki bu yönde bende bazı şüpheler uyanmıştı.

Büfenin üzerinde ilerlemeyi ve bana bir IQ-testindeki karmaşık mantık soruları gibi gelen generalin fotoğraf galerisini hayretle izlemeyi sürdürdüm. Ta ki önüme bir engel çıkıp yolumu kesene kadar. Küçük, parlatılmış sarı bakırdan bir gemi çanıydı bu. Daire şeklindeki bir ayaklığa oturtulmuş ve özenle oyulmuş bir tahta yayın ucunda sallanıyordu. Üzerinde kıvrımlı bir yazıyla "Gloria" yazıyordu ve büyük olasılıkla aynı adı taşıyan ve son sığınağı Karaiblerdeki bir liman olan yelkenliye aitti. Mutlu dalgalılık maceralarının anısı demek bu hatıra eşyasında yaşamaya devam ediyordu.

Önce, duvar boyunca incelemelerimi sürdürebilmek için, çanın üzerinden atlamak istedim. Sonra, mantıklı kombinasyonlar kurmanın verdiği yorgunluktan olsa gerek, mantıklı hareket edememeye başladım. Şeytana uydum ve duvarla çanın arasında kalan dar boşluktan geçmeye karar verdim. Kafamı geçirmekte güçlük çekmedim, hatta omuzlarımı ve bedenimin neredeyse yarısını da boşluktan sorunsuz geçirmeyi başarmıştım. Ama sıra zenginlik belirtisi göbeğime gelince, yapacak hiçbir şey kalmamıştı ve çanın ayaklığı büfenin kenarına kaymıştı. Ve yeniden büyük bir hata yaptım. Kendimi olabildiğince inceltmek için göbeğimi içime çekmek ve ağır çekimde yoluma ilerlemek yerine, ani bir hareketle ileri atıldım. Sonra da meydana gelen felaketi izlemekten başka yapacak bir şeyim kalmadı.

"Gloria" büfenin kenarından büyük bir gürültüyle masanın üzerine devrildi -ding! Sonra oradan yuvarlanarak, yanda duran bir sandalyenin oturağına düştü -dindong! Ama orada da fazla dayanamadı ve yere indi - dingdong-dingdong-dingdong! Barakanın önüne hoparlörler yerleştirip Metalicca'nın en iyi parçalarını söyleseydim, bundan farkı olmazdı.

Hemen camdan dışarı baktım. Bahçıvan durdu ve merakla gözlerini bana doğru dikti. Ve gölge köpek -o salkımın altında yatmıyordu artık! Bir şeyin uçuşarak ve boğuk bir şekilde havlayarak barakaya doğru dört nala koştuğunu gördüm ve dehşete kapıldım. Yolum yarısını geride bırakmıştı bile. Sakin ol, diye içimden bir ses beni sakinleştirmeye çalıştı. Ama bu ses de oldukça paniğe kapılmış gibiydi. Cama sırtımı döndüm. Şimşek hızıyla tekrar akvaryumun üzerindeki demir ızgaralara zıpladım ve oradan tavan penceresine atlamaya hazırladım kendimi. Yaklaşan havlama sesine bakılırsa, avcım neredeyse bahçeyi geçmişti ve beni kollarının arasına almak için sabırsızlanıyordu. Karşılama töreninden vazgeçebildim, çünkü Horche gibi bir köpek uzmanından, futbol sahası büyüklüğündeki bahçesini koruması için bodur bir pinşer cinsi köpeği beslemesini bekleyemezsiniz. Öldürmek için eğitilmiş olmasa da, karşılaştığımızda -ne pahasına olursa olsun- beni parçalayıp lime lime etmekten onu kimse alıkoyamazdı.

Tavan penceresi yaklaşık iki metre yükseklikteydi. Bu benim için kolay bir mesafeydi, ne de olsa ben bundan daha yüksek yerlere kolaylıkla atlamış biriydim. Elbette, o zamanlar daha gençtim -diyelim ki epeyce genç. Ve elbette her yanımda zangır zangır titremiyor, kafamdan da sürekli, kurda benzer bir köpeğin kopuk başıyla "Topu tut!" oyununu oynadığı o harika belgesel film geçmiyordu. Ama bu atlayışı gerçekleştirmek, türümün sportif gururunu korumak için boyun borcumdu. Biraz da sağlığımı korumak için tabii.

Canavarın koşarken çıkardığı gürültü iliklerimi dondurmıştı ve neredeyse kulak zarımın patlamasına neden oluyordu. Bu lanet olası hayvan her an kapıdan içeri dalıp beni ağzıyla kapacaktı. Ya şimdi, ya da hiç! diye içimden seslendim ve eğer arka bacaklarım olaya müdahale edip beni tavan penceresine fırlatmasaydı, içimdeki istavroz çıkarma arzusuna yenik düşecektim.

Sonuç gayet memnuniyet vericiydi. Evet, evet, harika bir atlayıştı, nasıl da hafif -ve estetik, tıpkı ders kitaplarındaki gibi. Ancak ödül jürisi üyeleri, hareketin son bölümünü biraz eleştirebilirlerdi, çünkü atlayış asıl amacına kıl payı ulaşamamıştı. Sadece yeterince yüksek atlayamamıştım; gerçi çaresizliğin verdiği beceriyle son anda tırnaklarımı pencerenin kenar lastiğine geçirmeyi başarmıştım, ama havada bir komedi

aktörü gibi debelenmekten başka bir halt yapamamıştım. Hemen ardından fazla zorlanan tırnaklarımdan bütün bedenime doğru dayanılmaz bir acı yayıldı, gücüm azaldı ve düştüm, düştüm, ah hem de nasıl düştüm!

Ama ne yazık ki yere değil; güçlü bir "şap!" sesiyle doğrudan süslü akvaryumun içine. Dalışından hemen önce avcımın karaltılı görüntüsünün içeriye saldırdığını görmek ve en azından bu dalış pozisyonunda ona karşı güvende olduğumu bilmek, benim için küçük bir teselliydi. Daha boğulmaya konsantre bile olamadan, karasularına girdiğini pirana sürüsü bir ordu ok gibi üzerime hücum etti. Suyun yüzüne çıkmak için deliler gibi tepinmeye başladım, ama bütün çabam boşunaydı çünkü haydutlardan bir kaç keskin dişlerini kürküne geçirmişti bile. Umudumu yitirdim, gözlerimi kapattım, kendimi kaderime teslim ettim -çünkü ciğerlerim çok seri bir şekilde suyla doluyordu. Camların dışında kalan dünya sadece anlamsız bir griden ibaretti ve hızlı bilinç kaybı sayesinde acılarım biraz olsun hafifliyordu.

Ama birden güçlü bir acı hissettim. Gözlerimi açtım ve bütün bedenime sülük gibi yapışmış olan pirana tayfasıyla karşılaştım. Ama hissettiğim acının nedeni onlar değildi. Bir ısırik da değildi bu, daha çok güçlü bir çekip çekiştirmeydi, hem de tam ense bölgesinde. Evet, ensemden hızla yukarı çekiliyordum, hem de büyük bir hızla. Bu bana bir şeyi hatırlatıyordu, buna benzer bir olayı. Ölümüne bu kadar yaklaşan birinin hafızası Nobel ödülünü hak etmiyordur belki, ama ıslak bir çorap gibi nihayet sudan çıkarıldığımda ve öksürüp tükürerek nefes almaya çalıştığımda, o tanıdık kokuyu algıladım ve anladım ki: Şu lanet olası Hektor'dan asla kurtulamayacaktım!

Dördüncü Bölüm

Bir saniye sonra tanrıyla karşılaşacakken, bir sonraki saniyede de onun, yüce bilgeliği sayesinde bu ölüm kararını geri çektiğini bilmek, hiç de fena bir duygu değildi. Ve bir anda yarıda kesilen cennet yolculuğunun ardından, en iyi yiyecek ve içeceklerle karşılaşmak daha da iyi bir duyguydu. İnanılmaz ama doğru, minyatür deniz canavarlarından kurtarıldıktan sonra bu yaşlı ukalanın başına gelen de buydu, hatta daha da fazlası. İlgiye boğuldu, yumuşak örtülere sarıldı, ona sevgi dolu şeyler söylendi ve okşandı. Evet, bu kadar içten davranmışlardı Hektor ve sahibi bana ve ben neredeyse Gustav'a bir istifa mektubu gönderecektim -artı geçmiş yıllarda yoksun bırakıldığım mutluluklardan dolayı bir de manevi tazminat davası açacaktım ona. Hektor beni akvaryumdan tutup çıkardıktan hemen sonra bahçıvan general koşarak barakaya girdi, dehşet içinde başını ellerinin arasına aldı ve zaman kaybetmeden yukarıda anlattığım iyileştirme önlemlerini aldı. Bu iki hasta bakıcısının bana gösterdikleri yoğun ilgiden sonra, artık cinayet olaylarında parmaklarının olduğundan şüphelenemezdim. Ayrıca hemen konuya girip, Cave Canem ip uçlarıyla ilgili bir şey bilmiyormuş gibi davranmasından dolayı Hektor'a hesap sormaktan da çekmiyordum. Ama midem bu harika mamalarla doyma hissine ulaştıktan ve ev sahibi, sevgilisiyle benim iyi anlaştığımızdan emin olup ortalık sakinleştikten sonra, içimden köpürmeye başladım.

Horche öğleden sonra nihayet barakayı terk edip, bu kusursuz bahçeyi elde etmek için ürettiği çeşitli botanik uğraşlarına döndüğünde, artık sabrım iyice tükenmişti.

"Bana anlatacak uzun bir hikâyen yok mu ortak?" diye Hektor'a davet çıkardım. Kabul ediyorum, belki hayatımı ikinci kez kurtardığı için ona sade bir teşekkürle başlamalıydım sözlerime. Ama çelişkili bir şekilde, bu yaşlı kıl çuvalının aşırı sevimliliği beni haylazca davranmaya kıskırtıyordu. Belki de kötü gen dedikleri şey gerçekten vardı; her fare avcısının içinde olan ve taşıyıcısını, pire torbalarına karşı düşmanca duygularla besleyen o gen. İkinci tür, birinci türü yoğun hoşlanma duyguları içinde evlatlık edinse bile, nefret-geni bir türlü devre dışı bırakılamıyordu.

"Ortak mı? Bizim ortak olmadığımızı sanmıştım. Ve asla da olmayacağımızı."

Şimdi bana günümü göstermişti işte! Çökmüş, göz altından burnuna doğru yayılan gri benekleri olan bej-kahverengi yüzünde hiçbir alay ifadesi yoktu. Yalnızca benimünkü sözlerimi tekrarlamıştı.

"Fikrimi değiştirdim," dedim her zamanki şakacılığım. "Sanırım enseden çekip kurtarma numarasını uyguladığın sürece, ortaklığın vazgeçemem. Gerçi benzer bir durumda, geçerli nedenlerden ötürü benim sana çekici aracı olarak hizmet etmem mümkün değil."

Bu aptalca espriyle, üstü kapalı bir şekilde gecikmiş teşekkür borcumu ödemeye çalıştığımı anladığını umuyordum. Tabii ki içten söylenen bir "Allah razı olsun!" da aynı işlevi görürdü. Ama ne de olsa köpek-nefreti-genime saygı göstermem gerekiyordu. Hektor'un yorgun gözlerinde anlamlı bir gülümseme belirdi bir an için, ama hemen sonra o eski ciddi ifade yerleşmişti yüzüne.

"Sorumu hâlâ cevaplamadın," diye ısrar ettim. "Şöyle..." diyerek başladı sözlerine.

"Şöyle: Öncelikle sen aslında emekli bir polis köpeği değilsin!"

"Hayır."

"Sen arkadaşlarına, bana, hepimize yalan söyledin ve..."

"Kısa bir yürüyüşe ne dersin?" diye böldü beni ve sırtını dönerek yürümeye başladı.

Barakadan çıktık ve üzerine akşam güneşinin bakır rengindeki tülünün yayıldığı hoş kıvrımları olan taş yolda gezindik. Şimdi, karnım tokken ve ben bütün tehlikelerden sıyrılmışken, bu yerler hiç de kâbuslarımda

gördüklerime benzemiyordu. Bakımlı çimlerin altında cesetlerin olabileceği fikrinden çok uzaklarda, yolun iki kenarında uzanan gül ağaçlarına bakarak, koyu pembe ve yakut kırmızısı renklerinde oluşturdukları muhteşem mozağin keyfini çıkarıyordum. Gözlerimi, küçük gölün üzerinde oluşan yumuşak parıltılarla dinlendiriyordum, çiçeklerin ilkbahar parfümünü içime çekiyordum ve öğlenki cehennem sıcaklığına karşılık şimdi beni okşayan güneş ışınlarıyla kendimi şımartıyordum. Hektor'a bir göz attığımda, onun hiç de doğa keyfi yapacak durumda olmadığını gördüm. Yüzünde karamsar ve yitlik bir ifade vardı.

"Ben bir yalancı olarak dünyaya gelmedim, Francis," diye anlatmaya başladı, bir yandan amaçsızca bahçenin içinde dolanırken. Geri planda Horche küçük bir ayçiçeği tarlasını suluyordu.

"Bir yıl önceye kadar, yalanın ne anlama geldiğini bile bilmiyordum. O zamanlar arkadaşlarım ve ben buralara yeni gelmiştik. General, bütün birliğin gizli bir hareketle Balkanlardan uçakla çıkarılmasını sağlamıştı."

"Oralarda ters giden bir şeyler mi oldu?"

"Olmadı. Olay da buydu zaten. Her şey sorunsuz bir şekilde işliyordu, biz görevlerimizi büyük bir başarıyla yerine getiriyorduk, eğitmenlerimizi bile hayrete düşölüyorduk. Önceleri görevimiz, mayın bulmaktı. İmzalanan barış antlaşmasına göre, savaşa katılan her ülke kendi mayınlarını bulmakla yükümlüydü. Ama hiç kimse bununla gerçekten ilgilenmedi, ya da o lanet olası şeyleri nereye gömdüklerini hatırlayamadı sadece. Mayın pulluklarından sonra biz geçiyorduk tehlikeli tarlalardan ve mayın patlayıcısının kokusunu alır almaz havlayarak bakıcılarımızı uyarıyorduk. Toprağın altında üç milyon mayın ve kırk bin bomba olduğu düşünülürse, bu yaptığımız hiç de pazar pikniği sayılmazdı. Sonra sıra, tarafların imza attıkları barış anlaşmalarına rağmen gizlice yedekte tuttıkları silah ve patlayıcı depolarına gelmişti. Ama general Horche ve biz bu dalaverenin farkına vardık ve bütün zulaları bir bir açığa çıkardık."

Bir an durdum ve batan güneşin kızılığına baktım. Hektor da durdu ama, hâlâ geçmişinde yaşadığı heyecanlı olayların içinde gezindiği ve onları bugünde canlandırmaya çalıştığı, yüzünden okunuyordu. "Anlattıklarının neresinde dramatik bir yan olduğunu anlamakta zorlanıyorum, Hektor. Demek istiyorum ki, yapmanız gereken bir işiniz vardı ve siz bunun üstesinden en iyi şekilde geldiniz. Peki bu gizliliğin nedeni ne -özellikle de senin yalan söylemeyi öğrenmeni gerektirecek kadar?"

"Bunun gerçek nedeni bizim yaradılışımızda yatıyor, Francis. Biz meraklıyız ve çabuk coşkuya kapılıyoruz, özellikle de çalışmayı çok seviyoruz. İnsanların, av ve oyun güdülerimizden yararlanarak bize verdikleri görevleri, tıpkı kokain bağımlıların tutkusuyla gerçekleştiririz. Önemli olan yapılan işin lider insanın hoşuna gitmesidir. Ancak bu askeri başarı öyküsünün tek kusuru, yapılan işin normal bir iş olmamasıydı. Çünkü gerçekte asıl işveren Azrail'di. Ölüm, tıpkı bir siyah kefen gibi bütün ülkenin üzerine örtülmüştü, tomurcuklar yeşermeye ve kuşlar ötmeye hiçbir şey olmamışçasına devam etse de, ölümün soğuk yüzünü görüyorduk. Ve onun birçok yüzü vardı, Francis. Temeline kadar yanmış köyler, soğuktan ve hastalıktan ölen çocuklar, tecavüze uğrayan ve katledilen kadınlar, bombalar yüzünden kasap artığına dönmüş insan bedenleri ve vurulmuş, yanmış, delik deşik olmuş, ölesiye dövülmüş askerler. Ölüm, sanki bu insanlara bir virüs bulaştırmıştı ama onları öldürmek yerine, birbirlerini katletmelerini sağlamıştı."

Ama belki de bu insanlar sadece komşu-nefreti-genine sahiplerdi, diye komik bir şekilde tamamlamak istemiştin; ama Hektor'un gözlerine dolan yaşlan fark edince bundan vazgeçtim. Yeniden o yaşlı ve yıkılmış haline dönmüştü, tıpkı bir mutsuzluk yığınına büzülmüş, kül renginde kürkü olan bir devdi. Yürümeye devam ettim, o da beni takip etti. Hareket etme, sarsılan sinirlerine iyi gelecekti.

"Sizi, yerine getirmeniz gereken görevler için eğittiler ama psikolojik yönden, sizi bekleyen somut şeylere karşı hazırlamadılar. Siz sadece hayvandınız işte ve karmaşık bir duygu dünyası sizlere tanınmadı."

"Psikolojik yönden hazırlık bir işe yaramayacaktı bence. Hangi terapi programı bizi dağılmış bebek suratlarına hazırlayabilirdi ki? Veya yol kenarlarındaki içine sığınanların yerleştiği insan cesetlerine? Veya bu hazırlık, mayın aramalarından sonra devam eden kâbusu nasıl hafifletecekti acaba?"

"Toplu mezarlar," diye sesli bir tahminde bulundum.

"Onlardan haberin var demek?"

"Neredeyse her şeyi biliyorum."

"Hayır ortak, hayır. Her şeyi bilemezsin. Belki gözünde canlandırabilirsin, entelektüel yönden kavramaya çalışabilirsin, ama dehşetin nasıl yavaşça gözlerinden geçip içine süzülerek sonsuza kadar orada yuvalandığını gerçekten bilemezsin. Birliklerimizi, kovulanların köylerine saldırdılar. UNO'dakiler yerlilerin -açlıktan kurumuş çocuklar, hastalıklı yaşlılar ve ırzlarına geçilmiş kadınlardan oluşan sefalet yığınına zorbalar bu adı vermişlerdi- kaçtıkları haberini aldılar. Ama bazı söylentiler dolaşıyordu etrafta. İşgalden sonra askerler tarafından sokak aralarında sürgün avlarının uygulandığı ve insanların hayvan gibi toplandığı söylentileriydi bunlar. Şu da unutulmasın, bu askerler çoğu zaman civardaki köylerden gelen ve yıllarca komşularıyla barış içinde yaşamış olan adamlardan oluşuyordu. Ve idam söylentileri de vardı. Sadece ceset yoktu ortada. En azından görünürde yoktu. Bu yüzden bizi devreye soktular."

"Daha fazlasını anlatmana gerek yok, Hektor. Orada bulunmuş olmasam bile, böyle deneyimlerin sende ne kadar derin izler bıraktığını anlayacak kadar gelişmiş bir hayal gücüm var."

Hektor dalmış gibi, Horche'nin cennet bahçesinden çıkıp, alçak bir duvarın üzerinden atladı ve üzgün yürüyüşünü bitişik bahçelerden geçerek sürdürdü, sanki sezgisel bir şekilde belli bir hedefe doğru

yürüyordu. Peşine takılmada önce, ayçiçeği tarlasındaki örnek bahçivana bir göz attım: Süzgeç başlıklı sulama kovaşından çıkan serpinti dumanında duran pastel bir gölge, başındaki hasır şapkayı çıkararak alnını sildi ve küçük çocuğunun başka bir ufaklığa yanaşma girişimlerinin başarıyla sonuçlanmasından dolayı koltukları kabaran bir babanın aptalca gülümseyişini sundu bana. Ona, bir araya gelip minik sevgilileri hakkındaki anekdotlarla keyiflenmeleri için, Gustav'ın bir kartvizitini vermeyi çok isterdim.

"Yanılyorsun Francis," diye devam etti Hektor, karamsar bir bakışla gözlerini tam karşıya dikti; ama geçmişinin karanlık gölgesinden bir türlü kurtulamadığı her halinden anlaşılıyordu. "İçimde hiç yara yok. Hatta içimde bir damla kan bile yok gibi geliyor. Evet içim ölmüş ve gördüğün gibi dışım da. Biz, yani Cave Canem birliği, hepimiz orada gördüklerimizden sonra böyle yarı ölü hale geldik. Cesetler düşünüldüğünden daha yavaş çürürler Francis, bunu biliyor muydun? Bunu biz de sözde barışın sağladığı savaş sahnelerinde yaptığımız gezintiler sırasında öğrendik! Her gittiğimiz yerde, ölüm tehlikesine rağmen ağzını tutamayıp köylülerin nerede bulunduklarına dair imalarda bulunan bir yarı deliye rastlıyorduk. Bunun üzerine tasmalarımız çözülüyordu. Çoğu kez katillerin hayal güçlerinin ne kadar kıt olduğuna şahit oluyorduk. Dehşet manzaralarına hep aynı yerlerde rastlıyorduk: Ya ormanın yakınındaki ağaçsız alanda, ya köyün arkasındaki çöplükte, ya da o herkesin bildiği meçhule giden yolun sonunda. Cesetlerin ağır kokusunu, daha yanlarına yaklaşmadan bile alabiliyorduk. Çünkü onlar aslında yağmur, sıcaklık farkları ve mikroorganizmalar tarafından sürekli hareket halinde tutulan ve böylece bir bakıma nefes alan birer canlı organizmaydı. Çukurlar kazıldığında karşımıza, çürüme sürecinin bütün kurallarına karşı gelen bir görüntüyle karşılaşıyorduk. Katliamın üzerinden aylar geçmesine rağmen, cesetler gömüldükleri ilk günkü gibi görünüyorlardı. Elbette solgunlardı, hatta neredeyse beyaz ve şeffaf folyoya sarılmış gibi biraz buruşmuşlardı. Ama onun dışında, her an kalkıp giysilerinin üzerindeki tozu toprağı silkeledikten sonra, onları tekrar hayata döndürdüğümüz için bize teşekkür ederek, günlük işlerine geri döneceklermiş gibi duruyorlardı."

"Bitir artık, Hektor!" diye yalvarmaya başladım, çünkü bu travmaların yavaş yavaş beni de sardığı hissine kapılıyordum. "Bitir artık ve tekrar bugünde yaşamaya başla!"

"Bugün mü?" diye tekrarladı kendinden geçmiş bir halde, sanki yabancı bir sözcük söylemiş gibi. "Bizim için artık bugün diye bir şey yok, Francis. O görüntülerle karşılaştığımız andan itibaren taşlaştık biz. Melekler kadar güzel çocuklar, kendilerini savunmak için açılıp kalmış elleri ve başlarında bir kuşun deliği. Uyuyormuş gibi duran ama bütün kemikleri kırılmış olan kadınlar. Ölüm korkusuyla idrarlarını kaçırmış ve elbiselerinin üzerine kusmuş olan erkekler. Hepsisi de vurulmuş, ölesiye dövülmüş, katledilmiş. Büyük olasılıkla zavallılar kendi mezarlarını kendileri kazımak zorunda bırakılmışlardı. İnsanın hayvana yaptıklarını anlamak mümkün değil. Ama insanın insana yaptıkları, akla hayale sığacak türden değil."

"Sizdeki psikolojik arızalar ne zaman baş gösterdi?"

"Depresif enkazlara döndük. Bedensel ve ruhsal olarak ve de iz sürme becerisi yönünden gerilemeye başladık. Nihayet işe yaramaz hale geldik. Bunun ilk önce Horche farkına vardı. Bitmeyen çöküntümüzün nedenleri, onun için bir muamma olmasına rağmen, artık Cave Canem'in sonunun geldiğini anlamıştı. Bir toplu mezar daha görecektik olursak çıldıracağımız endişesiyle, sonunda görevimizi reddettiğimizde, Horche ani bir kararla, kendi ülkesine kaçmamızı sağladı."

"Ama ne yazık ki düşündüğünün aksine hepimiz için kalacak bir yer bulamadı," diye sanki çoktandır biliyormuş gibi, onun yerine hikâyeyi sonlandırdım. "Seni de, büyük olasılıkla en sağlam olan olduğun için, yanına aldı ve kalanları hayvan bakım evine teslim etti."

"Evet, gerçekten de öyle oldu. O zamandan beri arkadaşlarım tıpkı, cennet ve cehennem arasındaki arafta gezinen huzursuz ruhlar gibi, buralarda gezinip duruyorlar. Geçmiş tüyler ürpertici hatıralarla anarak ve geleceğe dair hiçbir umut taşımadan. Onlar, düşünceleri uzak bir ülkede çoktan yok olan bedenler etrafında dönen zararsız birer kaçık. Ve kim evinde bir kaçığı beslemek ister ki, zararsız bile olsa?"

Hektor tahta çitlerin yanında durdu ve o zaman iki bahçe arasında kalan bir patikaya ulaşmış olduğumuzu fark ettim. O ana kadarki gezi rotamızı, ancak binlerce mıknaşın ortasındaki bir pusula ibresi kadar net algılamıştım. Etrafımızdaki ilkbahar harikası, Hektor'un anlattıklarıyla çoktan karanlığa bürünmüştü, tıpkı ruhum gibi. Şimdi nihayet, komadan çıkan bir hasta gibi gerçeğe dönmüştüm ve aslında hep sağlıklı çalışan beynimin atar damarları tekrar kanla dolmaya başladı.

"Yani arkadaşlarının, bölgedeki uğursuz seri cinayetlerle alakaları yok, öyle mi?" diye son olarak öğrenmek istedim depresif yol arkadaşımından.

"Elbette yok, Francis! Başkalarının cinayet tutkuları yüzünden kafayı sıyrınlar, nasıl olur da kendileri cinayet işleyebilir ki?"

"O zaman neden burada canıma kast ettiler?"

"Öyle mi yaptılar? Sen, bulunan ceset yüzünden paranoyak bir haldeydin. Gerçekte onlar dertlerini anlatabilecekleri herkesin peşinden koşarlardı. Sana yalan söyledim, çünkü kendimi onlardan sorumlu hissediyordum, hele de bugünlerde, geçmişinde şiddet olaylarının yakınından geçen herkesin şüpheli duruma düşme tehlikesi varken. Sen kendin de yaptın bunu."

"Peki neden arkadaşlarına, eskiden poliste çalıştığını anlatarak böylece kendini benim için ideal bir ortak olarak gösterdin?"

"İster inan, ister inanma Francis, ama bundan böyle savaşların olmaması benim için çok önemli."

"Ne kadar da yazık," diye iç geçirdim ve arka ayaklarımın üzerine oturdum. "Şimdi elimde olan tek ip ucu da suya düştü."

"Öyle görünüyor. Ve işin kötüsü, ben de artık ne yapılması gerektiğini bilmiyorum, öyle ya da böyle."

Evet bir yandan bu polisiye başarısızlığımıza boyun eğiyordum ve yanlış iz peşinde olduğumu kabul ediyordum. Ama öte yandan içimde, beni bu dosyayı kapanmış saymaktan alıkoyan anlaşılmas bir his vardı. Her ne kadar Hektor'un hikâyesi kulağa mantıklı geliyor ve UNO-köpeklerini şüpheliler listesinden siliyorsa da, içgüdülerim bu yündeki olasılıkları tümüyle göz ardı etmemem konusunda beni uyarıyordu. Hektor'un benden önemli birkaç ayrıntıyı gizlediğini düşünmüyordum. Ama bu geçmişte, bugüne uzanan ve barış içindeki bölgemizi etkileyen bir varlık olmalıydı. Hektor ve arkadaşları, bilmeden ONU bize getirmişlerdi! "Kendime söz geçiremiyorum Hektor. İçimdeki bir ses, bu izden tümüyle vazgeçmeyi reddediyor," diye uzunca bir kararsızlığın ardından patladım sonunda.

"Bu vahşet olaylarıyla ilgili bizden hâlâ şüphe mi duyuyorsun?"

Hektor karmakarışık bir içerleme ifadesiyle gözlerini üzerime dikti, düşen çenesinin içinden rahatça, yıkıntı alanına dönmüş sarı-kahverengindeki köpek dişlerini görmek mümkündü.

"Elbette duymuyorum, ortak. Sana bunu anlatabilmem çok güç, ama bendeki aslında sadece bir his, akıldışı bir his. Sanırım, sen ve arkadaşların cehennemin içinden bir parça da cehennem buraya taşıdınız."

Hektor kuşkuyla alnını buruşturdu ve gözlerini kırıştırdı.

"Ne demek istiyorsun taşımakla ve özellikle de neyi taşımak?"

Ümitsizce başımı salladım.

"Hiçbir fikrim yok. Zaten bunu bilseydim, böyle gizemli felaket haberleri yaymazdım. Bir ruh belki. Evet, bir ruh geldi sizinle birlikte buraya, savaş canavarı. Bu parlak teoriye ne dersin?"

Yüzündeki kuşklar, farklı bir ruha karşı uyanan keskin bir şüpheye dönüştü, o ruh benim ruhumdu. Bu da şaşılacak bir şey değildi aslında, çünkü ben kendim de ruhumu, gönül rahatlığıyla birinci sınıf ürünler arasına yerleştiremiyordum. Bu şüpheli halini çabuk attı üzerinden Hektor ve gerçekten de daha önce hiç duyulmamış saçmalıklarım hakkında kafa yoruyormuş gibi, tekrar düşünceli ifadesine geri döndü.

"Bir ruh, diyorsun?" Sanki kendi kendiyile konuşuyordu. "Ben senin gerçekçi biri olduğuna sanıyordum, ruhlarla ilgilenen biri olduğuna değil. Öğrenmenin sonu yok işte. Bir şeylerin taşıyıcılığı yaptığının farkında değilim; görevim sırasında da bir ruhla bizzat karşılaşmadım. Ama her neyse. Bu isabet oldu..."

Bu esrarengiz cevaba tepki vermeme fırsat kalmadan, Hektor eğildi ve ön ayaklarıyla deli gibi çitlerin dibini eşelemeye başladı. Topraklar havada uçtu ve saniyeler sonra da ortaya büyük bir çukur çıktı. Bu ilginç davranışını bir süre ilgiyle izledim, ama sonra daha fazla dayanamayarak:

"Hektor, tanrı aşkına ne yapıyorsun sen? Balkanlardan gelen kötü ruh orada mı gömülü sence?" diye sordum.

Hektor'un yanıtı, "Hayır, ama harika bir kemik!" oldu.

Olay buydu demek. Eski terane! İtiraf etmeliyim ki, bu bayat köpek numarasını iğrenç buluyorum. Ve üstelik de gereksiz, çünkü günümüzde yaşayan ve düzenli olarak mamasını yiyen bir kene kilimi için bu amaçlı olay, asıl anlamını çoktan yitirmişti. Ataları olduğu söylenen küçük sürülerde yaşayan kurtlar, açlıklarını giderdikten sonra ara sıra, geriye kalan et ve kemik parçalarını ortaklarından korumak için -ki bunlar leş kargaları ve akbabalardan oluşuyordu- toprağa gömerlerdi. Ayrıca bu ganimetler, sıcak yaz günlerinde can sıkıcı sineklerden ve solucanlardan da korunmuş oluyordu. Anlaşılan bizim "light kurtlar" bu iştah kaçırıcı geleneklerini metanetle sürdürüyorlardı, bizim gibi taze yiyecekler tercih etmek yerine. Ama Hektor'un neden tam da şimdi açlık krizine girdiği, benim için bir sırdı.

"Kusura bakma Hektor," diye kendimi belli etmek için hafifçe öksürdükten sonra söze başladım. "Ama depresyonun iştahı kestiği söylenir. Yanılmıyorsam, daha bir saat önce harika bir ziyafet çektik. Yani şimdi bu, derin kederinden kurtulduğun anlamına mı geliyor?"

"Bu kemik benim için değil, Francis. Falcımız için küçük bir armağan sadece."

Bu arada toprağın içinden sığır kemiğinin ucu görünmüştü bile. Hektor kemiğin ucunu dişlerinin arasına alarak çukurdan çekti ve üzerindeki topraklar düşene kadar salladı. Gerçekten de dediği gibi, otuz santim uzunluğundaki kemik harika görünüyordu, çünkü üzerinde hâlâ taze et parçaları vardı.

"Bir teklifim var," dedim. "Sen bilmece gibi konuşmaktan vazgeçeceksin, ben de ruhlar hakkında tek kelime bile etmeyeceğim."

Hektor ağzındaki kemiği yere düşürdü.

"Tam tersine, Francis. Sen aklma bir fikir getirdin. İtiraf etmeliyim ki, bu fikirle dünden beri ben de boğuşuyorum ama senin gibi bir mantık ustasının karşısında komik duruma düşmemek için bu fikri hep bastırdım. Ama eğer ilerleme kaydedemiyorsak, neden yeni bir yöntem denemeyelim ki? Üstelik de mantık ustası, kendi de ruhlardan konuşmaya başlamışken."

"Konuya gel!" diye emrettim adeta.

"Andromeda çok yaşlı ve zavallı bir karlin bayanıdır. İsterik bir astrolog olan bayanın sahibi uzun süre önce öldü ve hiçbir insan evladı, Andromeda'yı almaya yanaşmadı. Hatta hayvan bakım evine bile yerleştirmediler. Böylece, kısa süre içinde evi haline gelen sokaklara düştü. Şimdi de eski bir bina yıkıntısının bakımsız bahçesinde yer alan bir tahta bölmede yaşıyor ve bizlerin ona götürdüğü yiyeceklerle geçiniyor. Ayrıca çok da hasta..."

"Sen kendini sefalet tasvirlerine daha fazla kaptırmadan önce, ben kısa kesip bir tahminde bulunabilir miyim? O, bu adı boşuna taşıyor. O da rahmetli astrolog sahibiyse aynı frekansları paylaşıyor gibiydi, doğru mu?"

"Tam isabet. Elbette kadıncağızın onu, keşfettiği yeteneği sayesinde mi yanına aldığı, yoksa Andromeda yeteneği nedeniyle mi ona yakınlık duyduğu, hep bir sır olarak kalacak. Her neyse, onun mistik vizyonları var ve sıradan fanilerin göremeyeceği şeyleri görebiliyor."

"Aman tanrım, bu kadar mı alçalacaktım!" diye inledim. "Şimdi de olayları çözmek için bir falcının peşinde koşturmam gerekiyor. Sırada ne var? Lourdes'a bir hac ziyareti mi?"

"Ruhlardan söz açan sendin, ben değil," diye ciddi bir tespitte bulundu Hektor ve kemiği tekrar dişlerinin arasına alarak yürümeye başladı. Tıpkı daha dün omuzlara alınan ama bugün modası geçmiş olan bir kahraman gibi, sarsılmış bir halde arkasından bakakaldım. Acaba engin bilgilerim gerçekten tükenmiş miydi ve acaba başka, daha genç detektifler bu işi taze fikirleriyle, bir zamanlar hayranlık uyandıran bu çok bilmişden daha mı iyi beceriyorlardı?

"Hey, Hektor!" diye arkasından çağırdım, bir yandan kendimi toparlarken ve çölde susuzluktan bitap düşmüş gibi peşinden yorgun bir şekilde yürürken. "Oraya vardığımızda, bana bir iyilik yap ve lütfen lütfen geleceği okuması için büyük ustaya ricada bulunma. Şimdiden aklıma bazı kötü şeyler geliyor da!"

On beş dakika sonra yan duvardaki delikten geçip söylenen bahçeye, daha doğrusu balta girmemiş ormana, ulaştığımızda, her taraf akşam güneşinin sıcaklığında parlıyordu. Zararlı otlar, ağaççıklar ve mutasyona uğrayarak ahtapot kollarına dönüşmüş süs bitkileri, barok stilde tasarlanmış alanı, tıpkı dört bir yana yayılan devasa metastazlar gibi ele geçirmişlerdi. Grileşmiş, megaloman yeşilliklerle bezenmiş çocuk heykellerinin önünden geçtik, bu arada dağılmış ve kurumuş bir fıskiye'nin haline üzüldük ve yüzeyi rüzgârın taşıdığı kuru yapraklarla halı gibi kaplanmış olan bir havuzun içine düşmekten son anda kendimizi kurtardık. Arka planda sarayı andıran eski yapının yıkık, erguvan renklerinde parlayan arka cephesi göğe doğru yükseliyordu.

Hektor, ziyaretçileri labirent gibi koridorlardan geçirecek merak edilen esere doğru götüren bir müze bekçisi gibi önden yürüyordu. Ben de tıpkı bir ilave gibi onun peşinden gidiyordum ve yıkılmışlığın damgasını vurduğu bu senaryoda ürperti romantizminin tadını çıkarmaya çalışıyordum. Detektiflik alanındaki hâkimiyetimi okültizm uzmanlığına bıraktıktan sonra başka ne yapabilirdim ki zaten?

Derken, Hektor aniden bir bodur ağaççığın önünde durdu ve kuşku uyandırıcı bir şey duymuş gibi başını köşeden uzatarak dikkatle dinledi. Hemen yanına gittim ve aynısını yaptım. Biraz ötede, Andromeda'nın son sığınağı olduğunu belirttiği tahta bölme görünüyordu. Söz konusu yer, bahçe araç gereçlerinin saklandığı üstü kapalı, çatısı delinmiş, tahtaları düşmüş, dökük bir bölmeydi. Bir karlin bayanından eser yoktu. Onun yerine beş adet yamuk türdeşim vardı orada. Şanlı silahşörler gibi bölmenin açık kapısının önünde duruyorlardı ve eğer gerçekten de vahşi batı kahramanları olsalardı, sinirli bir şekilde parmaklarıyla silahlarına vuruyor olurlardı. Ama bu görüntü, deli gibi sallanan kuyruklar ve son derece konsantre olmuş bir şekilde havaya dikilen kulaklar tarafından telafi ediliyordu. Atletik kafa yapılarına bakıldığında, henüz çok genç oldukları anlaşıyordu.

"Bugün hiç kimseyi kallesçe geberttin mi bakalım, moruk?" diye konuştu ortadaki, alay edercesine. Anlaşılan elebaşları oydu. Sırtları bize dönük olduğu ve epeyce de uzakta durdukları için, sesleri çok net duyulmuyordu.

"Sizi alçak canavarlar!" diye diğeri ekledi. "Eğer bu bölgeyi size savaşmadan bırakacağımızı düşünüyorsanız, hayal kurmaya devam edebilirsiniz güzelce. Çok yakında her iki ağaçtan birine bıraktığınız pis çiş kokusu tarih olacak. Bunun üzerine bir tane salabilirsin, moruk!"

"Ama sevgili çocuklar, sizin neyiniz var böyle?" diye titrek bir köpek sesi duyuldu bölmenin içinden, o kadar ince ve o kadar güçsüz ki, gerçekten de ruhlar aleminden geliyordu sanki. "Bizler burada hepimiz dostuz. Ben uzun yıllar önce sizin türünüzden biriyle birlikte yaşadım. Adı Tıpsı'ydi ve benim en yakın arkadaşımdı..."

"Kapa çeneni!" diye sıradaki heyecanlı arkadaş bağırdı ve uzun tırnaklı pençesini bölmenin içine doğru savurdu. Koyu kırmızı renkteki kürkü, ne kadar sinirli olduğunu yansıtıyordu adeta. "Liderimiz Moses son derece haklıymış. Siz salak köpekler olmasaydınız, burada hepimiz çok daha rahat ederdik. Biz daha eski olan türüz ama siz peyda olduğunuzdan beri insanoğlu, bizim zararlılara karşı savaşta gerçekten yararlı olan yeteneğimize hayran olacağı yerde, mide bulandıracak kadar çok çeşitlilikteki türlerinize ve sözde zekânıza bayılıyor, üstelik biz çoğunlukla hediye olarak insanların evlerine girmemize karşın, sizin için bir de vergi ödüyorlar, bakımınız ve aptalca oyuncaklarınız için astronomik paralar harcıyorlar. Ama artık yolun sonuna ulaştınız. Pek yakında türünüzün en sonuncusu da toprağın altına girecek ve biz mezarlarınızın üzerine işeyeceğiz!"

"Çocuklar, neden bu kadar sinirlisiniz?" diyen ince ses, vicdanın uyarıcı sesi gibi duyuldu. "Anne babalarınız sizlere, nefretin safradan başka bir şey olmadığını anlatmadılar mı? Özellikle de genç yüreklerinizde, ne

yazık ki hayatınız boyunca zaten yeterince içinizde birikecek olan nefretten çok sevgi olmalıydı. Bana gelince, ben tümüyle nefretten uzağım. Tipsi ve ben en güzel anlarımızı daima birlikte geçirirdik. Onu çok özliyorum, sahibimi özlediğimden daha fazla..."

"Yakında daha fazla şeyleri özleyeceksin, moruk," diye silahşörlerin başı kükredi tekrar. "Örneğin ağrısız sızısız dolaşmayı," dedi ve bir anda içeri dalarak görüş alanımdan kayboldu. Bütün bölgede acı bir çığlık yankılandı ve uluma sesine dönüşen bu çığlığın kime ait olduğunu tahmin etmek hiç de zor değildi. Ama çığlıktan çok, başka bir akustik olgu kulağıma takılmıştı. Isırma eylemini gerçekleştiren elebaşının sesi, bana son derece tanıdık geliyordu, o kadar acı bir şekilde tanıdık ki, resmen midem bulanmıştı. Hektor gördüklerinin karşısında iğrenerek başını salladı ve kızgın bir ifadeyle siperini bir anda terk etti. Ama ben daha hızlıydım.

"Sürpriz, sürpriz!" diye uzaktan bağırardım ve donuk bir palyaço gülümseyişiyle çalılıkların arasından çıkarak, korkunç cesur dostlarımla yanına gittim. Buharlı bir lokomotifin tiz düdüğü sesini duymuşçasına sıçradılar ve ani bir hareketle bize doğru döndüler. Hektor şaşkın bir halde, tıpkı kendine ait olan buluşun patentini başka birine kaptırmış olmanın hayal kırıklığını yaşayan ve daha hızlı davranan kişiyle işbirliği yapmaktan başka çaresi olmayan bir mucit gibi peşime takıldı.

"Günümüz gençliğinin bu kadar çalışkan olduğunu ve biz yaşlıların işlerini bu kadar özveriyle hafiflettiğini bilmiyordum doğrusu."

Sevgili oğlum Junior, elebaşı yani, sanki onu ilk mastürbasyon deneyiminde basmışım gibi, gözlerine inanamaz bir halde bana baktı. Diğer çete üyelerinin de en az onun kadar dilleri tutulmuştu ve hepsi de, söylediklerimde ciddi olup olmadığımı emin olmak için, anında bir köpekle evlenirdi. Ama ben ne yazık ki söylediklerimde ciddi değildim.

"Sizinle gurur duyuyorum!" diye eğlenmeye devam ettim, bir yandan da afallamış kediciklere yaklaşıırken. Devasa görüntüsüyle ve ağzındaki kemikle tıpkı korkunç bir bodyguard gibi arkamdan gelen Hektor'un sunduğu manzara karşısında, az önceki kendinden emin suratları şimdi, elektroşok tedavisi uygulanan bir hastanındaki gibi bembeyaz kesilmişti. "Hep gençlere iyi örnek olman gerektiğini düşünürsün ve tam tersi olduğunu gördüğünde de müthiş şaşırırsın. Başkalarını yok etmek onurlu bir iştir, en iyisi de büsbütün yok etmek. Evet evet, buna ne kadar erken başlarsan o kadar iyidir. Hep söylerim, kendinin en iyisi ve en güçlüsü olduğunu anladığın andan itibaren, öyle olmayanları -yani herkesi- gebertmelisin."

Gençlerin arasından bölmenin içini görebiliyordum artık. Akşam güneşinin kızılığı içeriye tatlı bir aydınlık vermesine rağmen, içeride gördüğüm acınacak haldeki şey, kalbime adeta bıçak gibi saplandı. Eğer mucizeler yaratabilseydim, gördüğüm şeyi anında hiç görülmemiş kılardım ve bu lanet olası umutsuz dünyayı da birlikte. Hektor bana hasta bir karlıdan söz etmişti, ama bu çürümüş sandığın içinde bitkisel hayat süren varlık, çatlamış derisi seyrek tüylerle kaplı bir avuç hastalıklı et ve kemik yığınının başka bir şey değildi. Pirelerin istilasına uğramış, açık yaralarla dolu, arka bacakları bir zamanlar kırılmış ve yamuk bir şekilde tekrar kaynamış, darmadağın ve kötü kokulu. Sivri burnu ve uzun tüylü kulaklarıyla hâlâ bir karlı cinsini andırırsa da, sayısız kusurları nedeniyle Picasso'nun bir eserine benzeyen yüzündeki kör, gözaklı bürümüş gözlerle bakıyordu. Ayrıca burnunun üzerine aldığı ısırık yarası da kanıyordu -Junior'un ezilen halkı uğruna yarattığı kahramanca eser. Gördüğüm şey, ilgisizlikten telef olan bir melekti, taksit taksit gelen ölüm, bu da son taksit idi.

"Biliyor musunuz, çocuklar: Benim de canım bu oyuna katılmak istedi," diye içine düştüğüm dehşeti belli etmeden soğukkanlı bir şekilde devam ettim ve yeni yetişen sadistlerin önünde durdum. Geçen süre içinde yaprak gibi titremeye başlamışlardı. Aniden ortaya çıkışımıza bağladığım bu durumu, büyük bir memnuniyetle karşıladım.

"Bu zekâ küpünün konferansı Nobel ödülünü hak edecek cinstendi doğrusu," diye sürdürdüm sözlerimi ve az önce karşı tülün kökünü kazıma eylemlerini haklı göstermeye çalışan kızıl renkteki ateşli arkadaşı işaret ettim.

"Ama asıl büyük saygıyı, cesur saldırısından dolayı benim her şeyden çok sevdiğim biricik oğlum hak ediyor elbette."

"Şey... bırak da açıklayayım, babacığım," diye sözümü kesti Junior yalvarışa dönüşen sesiyle. Zoraki bir gülümseme eşliğinde suç ortaklarıyla düzenbazca bakıştılar, sonra da sahte bir sırtımayla bana döndü. "Yani -yani, hepsi sadece şakaydı. Ne de olsa çocuğuz, yetişkinleri taklit etmeye yeltendik işte. Değil mi, çocuklar?" Onlar da başarıları görev gereğince 'evet' anlamında salladılar, bakışlarını yerden ayırmadan. Herhalde yerde, onları müthiş saran bir şeyler olup bitiyordu.

"Ben de şakacıyım, aslan oğlum. Bu yüzden de şu tehlikeli düşmanımıza ilk darbeyi benim indirmeme izin verirseniz, çok sevinirim."

Büzülmüş başını duyulmayan bir melodiye eşlik edercesine sağa sola sallayan ve ne olduğunu anlamayan Andromeda'nın üzerine doğru bir adım attım. Acı masumiyetten başka bir şey yansıtmayan, beyazımsı gözleri karşısında, bu zalim dünyanın Apokaliptik atlılarına dönüşebilirdim.

"Ama acele etmeyelim -gücümüzü hemen böyle birinin üzerinde denememiz, eğlenceyi yarıya indirmeyi mi? Yani, şuna bir baksanız ya. O bir köpek ve eminim ki, ara vermeden bizi yok etmek gibi kötü niyetler güdüyordur, şu an kendini hastaymış gibi gösterse de. Diğer yandan, kendi aramızda biraz antrenman

yapsak ve kendini biraz sonra nelerin beklediğini canlı biçimde ona göstersek daha eğlenceli olmaz mı? Ben başlıyorum..."

Bir sıçrayışta Junior'un üzerine atladım ve yüzünün tam ortasına bir tırmık attım. Çılgık atarak başını ön ayaklarının arasına aldı ve yana doğru yatıp, yüzünü tehlike alanından korudu. Diğer miras intikamcıları harekete geçmeden ortalarına atladım ve topaç gibi kendi etrafımda dönerek ön ayaklarımla etrafa tırmık ve yumruk savurdum. Şaşkınlıktan küçük dillerini yutmuşlardı. İkisini anında out çizgisinin dışına gönderdim; tıpkı bir fil tarafından okşanmış gibi dünyaya tersinden bakmaya başladılar. Aralarından korkusuz bir tanesi ise, minik dişlerini enseme geçirerek aptalca sihirbazlık numaraları denemeye kalktı, ama o da arka ayaklarımla yüzünün ortasına yerleştirdiğim tırmıklardan başka bir şey elde edemedi. Sonuncusu da edepsizce tüymeye çalıştı ve bunu başardı da, ama önce kıcına derin bir ısırık almaktan kendini kurtaramamıştı. Fırtına gibi dört bir yanda estiğim gösterinin sonunda, tozlu zemine yıldız şeklinde serilen beş kafadarlar, tıpkı ilk şamarını tadan yaramaz çocuklar gibi ağlamaklı sesler çıkarıyorlardı. Onların da yaramaz çocuklardan farkları yoktu zaten.

"Yaşlı Francis'in size söyleyeceklerini iyi dinleyin, özellikle de sen sevgili oğlum!" dedim ve kuvvetlice silkelendim. Tek tük tüyler, kızıl bir evrende uçuşan ve ancak mikroskopta görünen uzay araçları gibi havada uçuşmaya başladı, bunlardan çok azı benimkilerdi. Hektor büyük bir memnunlukla olup bitenlerin keyfini çıkarıyor ve kemiğini iştahla yalıyordu.

"Siz herhalde 'Ağaca çıkan keçinin dala bakan oğlağı olur' sözünü fazla ciddiye almışsınız. Ama başkalarını katletmek, her yetişkinin özel zevkleri arasında yer almıyor ve hoşgörüsüzlük de hayatının anlamını oluşturmuyor. Böyle tehlikeli sözlerin peşinden gitmemelisiniz. Korku tanımayan ve daima felaketlerle sonuçlanan sözlerdir bunlar. Eğer bir daha bu zavallı yaratığa veya sizden daha güçsüz herhangi birine eziyet ettiğinizi görürsem, derinizi bizzat kendim yüzeceğim. Ve sen babasının inayetinden nasibini almamış acıların çocuğu Junior, utan! Açlık günlerin sana bunu mu öğretti? Savunmasızları hırpalamay, kan akıtmaya teşvik etmeyi ve korkusuzluğun doruğu olarak da hasta birinin burnunu ısırmayı mı?"

Toparlanıp ayağa kalktı ve bana, arabada bir hayat kadınıyla basılan Hugh Grant'ın yüz ifadesinden sonraki en masum yüz ifadesini sergiledi.

"Baba, biz gerçekten çok üzgün..."

"Defolun!" diye bağırdım biraz zorlanarak, çünkü yavaş yavaş kendilerine gelen bu beş kafadarın pişman halleri gerçek gibi duruyordu.

"Defolun ve bir daha da gözüme görünmeyin! Bu senin için de geçerli, ufaklık! Doğru, seni eğitemedim! Ama görgü ve acıma duygusu herkesin içinde vardır, bunlar için eğitim gerekmez. Ve bunlar yoksa, yitiksin demektir bu. Şimdi kaybolun!"

Öyle de yaptılar. Kafaları eğik ve -en azından görünüş itibariyle- doğruyu anlamış bir şekilde. Güneşin son ışıklarıyla alevlenmiş gibi görünen çalılıkların arasında kayboldular. Arkalarından uzun bir süre bakakaldım, düşünceli ve üzgün.

"Bir oğlunun olduğunu bana söylememiştin, Francis," dedi Hektor, kemiği Andromeda'nın önüne bıraktıktan sonra.

"Bu sabaha kadar bunu ben de bilmiyordum, Hektor. Ve en kötüsü de, büyük olasılıkla daha yüzlerce oğlum ve kızım başıboş bir şekilde ve onları ruhsal açıdan yönlendiren kimseleri olmadan dışarıda, sokaklarda geziniyorlar. Ve benim bundan haberim bile yok."

"Hadi yapma, gençler bir şekilde kendilerini bulur," diye söze karıştı Andromeda ve kaygısız bir şekilde, ileri derecede diş dökülmesinden dolayı kemiği yalayarak yemeye başladı. "İnan bana, genç kızken ben de birçok büyüğümü sinir krizinin eşğine getiren, ele avuca sığmayan biriydim. Ve şimdi şu halime bir bakın!"

Karlin bayanı bize dişsiz bir gülümseme hediye etti, buna bir de yüzünün aşınmış hali eklenince; bir hayvan ressamı, Edvard Munch'un "Çılgık" adlı eserini karikatürize etmişçesine bir görüntü çıktı ortaya.

"Sevgili Andromeda, iyi bir dostum olan Francis ve ben buraya, senden küçük bir iyilik istemek için geldik," dedi Hektor ve itfaiye hortumunu andıran diliyle bütün yüzünü yaladı. Anlaşılan Andromeda da bundan çok hoşlanmıştı.

"Biliyorum. Bana kemik getiren herkes istiyor bunu."

"O zaman senden ne tür iyilik isteyeceğimizi de biliyorsundur."

"Auranızdan yayılan titreşimler bana, sizin bir şey aradığınızı söylüyor."

Harika, bu oyun akşama kadar böyle sürerdi artık. Bütün falcılık şarlatanlığının özel üçkağıtçılık numarası olan Trial-and-Error prensibine göre, birbirlerine durmadan pas atacaklardı; biri farkında olmadan diğerine konuyla ilgili ipuçları vererek, diğeri de geneli kapsayan 'kehanetlerle' hayal dünyasını çalıştırmaya ve doğrulamaya teşvik ederek. Burada, depresyondan beynini yiyen bir köpekle ve kendini Delphi'nin kehanet merkezi zanneden tükenmiş bir karlinle ne işim vardı benim? Yapacak daha iyi bir işim yok muydu, örneğin önemli ipuçlarını araştırmak gibi? Ama olay da buydu zaten, elimde hiçbir ipucu yoktu ki.

"Biz bir katilin peşindeyiz, Andromeda, canı ruhlu bir seri katil," diye dikkatlice anlatmaya başladı Hektor.

"En ufak bir bilgi bile bize yeter, en ufak bir iz."

Andromeda'nın yalamaları gittikçe dalgın bir hal almaya başlıyordu; sanki gizli bir güç onu parça parça ele geçiriyor ve içini sihirli bir esansla dolduruyordu, bu esans dış görünüşünü de değiştiriyordu adeta. Yüzüne,

son derece yoğunlaşmış, transa geçmiş olmanın verdiği sert bir ifade yerleşti ve bir anda kamera hilesi uygulanmışçasına sağlığına kavuşmuş bir görünüm kazandı. Bir anda bütün yüz hatları gerildi, gençleşti, beyazımsı gözleri büyüdü, uzun ve kuru burnu doğal ıslaklığını aldı ve siyah ucu tekrar parlamaya başladı. Hâlâ kenara atılmış gri bir bez parçasını andıran haliyle bölmesinde yatsa da, tıpkı gösterişli salonundaki önemli bir büyücü havasına bürünmüştü. Elbette, bu değişimin yalnızca gösteri repertuarının bir parçası olup olmadığına karar verebilmem zordu. Ama yine de büyüleyici ortamdan kendimi uzaklaştıramıyordum. "Bu katil hakkında bir şeyler duydum," dedi Andromeda daha boğuk bir sesle. "Bütün çabalan ve amacı uğursuzluk yaymak, kan onun yaşam iksiri ve en yakın yoldaşı da ölüm!" Havayı ateş renginde ince bir tüle dönüştüren güneşin son ışınları altında, Andromeda bir fırının içinde oturuyormuş ve birazdan sıcaktan patlayacakmış gibi görünüyordu ve içinde biriken enerji adeta içini parlatıyordu.

"Francis bu canavarın dışarıdan bir yerlerden geldiğini düşünüyor, Andromeda," diye cevap verdi Hektor gayet rahat bir şekilde. Anlaşılan o, bu tarz bir metamorfoza daha önce de tanıklık etmişti. "O, bir tür ruhtan, kötü bir ruhtan söz ediyor. Bu kötü ruhun esrarengiz bir yolla tıpkı bir hastalık gibi buraya taşındığına inanıyor. Gözünde bir vizyon canlandırıp, onu görebilir misin?"

"Evet, onun içinden görüyorum."

"Ne, onu görüyor musun yani?" diye isterik bir biçimde kendimi tutamadım, bu da kendimi çoktan bu hokus-pokus hikâyesine kaptırmış olduğumun bir kanıtıydı. Kendimi tanıyamaz olmuştum. Ama diğer yandan, haftalardan beri ahmak Gustav'ımın, insan sohbetleri yerine koyduğu ve tomarlar halinde aldığı o ahmak dergilerdeki bana ait burç yorumlarını incelemiyor muydum büyük bir titizlikle? Elbette onları okuduktan sonra gülme krizlerine girip diğer binlerce burç okurlarına tepeden bakıyordum ve bu kadar çok batıl inanç olduğu için hayretle başımı sallıyordum. Ama sonuç olarak bu saçma kader-kısmet haberlerini yine de hiç kaçırmadan okuyordum, değil mi?

"Hayır, ben onu görmüyorum. Ben onun gözlerinden görüyorum, onun gördüklerini görüyorum," diye karşı geldi Andromeda, artık iyice akşam güneşinin kızıl rengini alan beyaz gözleriyle. "Peki ne görüyorsun?" diye bilmek istedi Hektor.

"Bir orman, balta girmemiş bir orman. Tropik bir iklim var orada, bitki örtüsünün arasından, sabah güneşinin ışınlarını delip geçen buharlar yükseliyor. Ve şimdi de bağrıslar. Yüzlerce gırtlaktan yükselen. Hayır bağrıslar değil, şarkı sesi, bir koro, ritmik ve oldukça saldırgan. Bu savaş şarkısına bir trampet ve ateşleyici haykırımlar eşlik ediyor. Zenci erkekler, yarı çıplak, yan tarafta görünüyorlar, ellerinde ciritler ve delici silahlar tutuyorlar. Karşı taraf da öyle, ama onlar ilklerinden farklılar, ilginç saç modelleri ve vücut boyaları var. Birbirlerinin üzerlerine yürüyorlar ve dövüşüyorlar, karşılıklı gırtlak kesişiyorlar, birbirlerini bıçaklıyorlar ve öyle görünüyor ki, bundan büyük zevk alıyorlar. Açık olan yaralarından kanayan yaralıları bile dövüşçüleri ateşliyorlar ve ölenlerin kalpleri de sanki hâlâ dövüşte yer alıyor. Dövüş gitgide cinnete dönüşüyor. Zenci adamlar çıplak parmaklarıyla birbirlerinin gözlerini çıkartıyor sonra da yiyorlar. Kesilmiş başlar, tıpkı Hindistan cevizi gibi yerlerde yuvarlanıyor. Çakıllarla, et parçalarına benzeyene kadar cesetlere darbeler indiriyorlar. Kısa süre sonra her taraf kan gölüne dönüşüyor..."

"O ne yapıyor, Andromeda, o ne yapıyor?" diye Hektor sabırsızca sözünü böldü. O da tümüyle alt üst olmuştu.

"Hiç. Hiçbir şey yapmıyor. İzliyor sadece."

"İzliyor mu sadece?"

"Bazen daha iyi görüntü alabilmek için durduğu yeri değiştiriyor. Ama rahatsız edilmeden izleyebilmek için çoğunlukla çalılıkların ve ağaçların arkasında gizleniyor."

"Peki bu arada ne hissediyor?"

"Hayret -ve sonsuz bir haz."

"Sonra?"

"Görüntü dağılıyor, tıpkı kirli bir bezle silinmiş gibi bulanıklaşıyor. Başka bir resim görünüyor içimdeki göze. Askeri helikopterler, çiftçilerin ekin biçtikleri bir pirinç tarlasının üzerine doğru uçuyor. Zayıflıktan iskelete dönmüş çiftçilerin giysileri paçavralardan oluşuyor. Helikopterler, kulakları sağır eden gürültüleriyle görününce panik kopuyor. Çiftçiler çığlıklar içinde dört bir yana kaçıyor, ama uçarak gelen ölüm onlardan daha hızlı. Makineli tüfeklerle aşağıdaki savunmasızlara ateş açılıyor, bombalar atılıyor üzerilerine. Vurulanlar suskun ve kuş kadar hafif bir şekilde ıslak tarlaya düşüyorlar, tıpkı uzaktan kumandayla işlevlerine son verilmiş gibi. Veya boğuk bir Paff sesiyle bin parçaya ayrılıyorlar..."

"Vietnam," diye Hektor'a doğru mırıldandım.

"...Tarlanın bitişiğindeki yolda çıplak çocuklar görünüyor birden. Alevler içinde yanan birkaç yüz metre uzaklıktaki ormandan koşarak geliyorlar. Çocuklar da yanıyor, ah, hem de cayıp cayıp yanıyorlar dostlarım! Buna dayanamıyorum, hayır, bu vahşeti daha fazla görmek istemiyorum..."

"Bir saniye, biraz daha dayanmalısın, Andromeda," diye rica etti Hektor. "Gözlerinden gördüğün kişi ne yapıyor?"

"Yine hiçbir şey yapmıyor. Bu canavarca gösteriyi güvenli bir uzaklıktan izliyor. Ve aklından, yüreğinden geçen her şey bir tek duyguda düğümleniyor: Merak, sonsuz bir merak. Bu şey, bir kayıt aletine benziyor.

Ezilenlere karşı son derece kayıtsız. Dur! Şimdi başka bir sahne daha görüyorum. Bu, maziden gelen ve hâlâ süren bir görüntü. Karlarla kaplı ıssız bir yerdeki çiftliği görüyorum. Ev yanıp kül olmuş. Sanki kibritten yapılmış ve sonra tutuşarak eğri büğrü kömür çubuklarına dönüşmüş gibi duruyor. Büyük olasılıkla eskiden ahır olan bir tahta bölmenin önünde askerler kuyruk olmuşlar. Herhalde yiyecek bulmak için bekliyorlar. Ama o da ne, ahırda hiç hayvan kalmamış, askerler başka bir şeyi bekliyorlar! Bütün ahır çıplak kadınlarla tıka basa doldurulmuş. Kadınlardan bazıları akıllarını yitirmişçesine gözlerini tavana dikmişler. Kadınlara tecavüz ediliyor, onlar da deliler gibi bağırıyorlar; onların bu çırpınışları askerleri sanki daha çok ateşliymiş gibi görünüyor! Kötü ruhun gözlerinden yeni, daha başka görüntüler görüyorum. Farklı renklerde, farklı halklara ait, birbirinden çok farklı coğrafi bölgelerde, farklı silahlar tutan insanlar. Taştan baltalar ve roketatarlar, toplar ve düşmanlarının kafalarında parçalanmış kaya parçaları. Herkes kötü, herkes ölüme âşık, herkes yok etmek istiyor. Kanlar fiskiyecek çıkarcasına havaya fışkırıyor, yaşlı ve genç yaşamlar binlerce kez siliniyor. Tıpkı bir nefret potpurisi gibi, artık dayanamıyorum..."

Andromeda bitkin bir halde çöktü ve hıçkırıklara boğuldu. Karanlığın gözünden tekrar sefalet içindeki bölmesinde yaşayan zavallı Karlin bayanına dönmüştü. Buruşmuş yüzünden, ön ayaklarıyla gizlemeye çalıştığı yaşlar oluk gibi akıyordu.

"Buna ne diyorsun?" diye sessizce bilmek istiyordu Hektor benden.

"Bilmiyorum," dedim çaresiz ve şaşkın bir halde. "En azından başta, olayın herhangi bir savaşa ilgisi olduğundan bahsetmemiştik ona. Ya üstün yetenekli bir üçkağıtçı, ya da gerçekten bu işi biliyor."

"İki versiyon da fazla işimize yaramıyor, değil mi?"

"Hayır. Diyelim ki bu gizemli izin peşine düştük; canavarın ne ya da kim olduğuna dair en ufak bir bilginiz yok hâlâ. Ve neden yorulmadan ve hiçbir şekilde katılmadan, sadece izleyici olarak dünyanın bütün savaş alanlarında dolanıyor? En önemli soru da: Neden özellikle fare avcılarıyla pire torbalarına çattı? Bizimle ne yapmaya çalışıyor?"

"Gördün mü, hep hazırda bekleyen savaşın ruhu işte; ne zaman huzur dolu bir yer zehirlenmeye ve kan dökülmeye başlansa..."

"Francis! Francis! Francis!"

Bu sesleniş tıpkı çaresiz, hatta çaresizlikten yorgun düşmüş birinin haykırışına benziyordu. Sesin geldiği yöne doğru döndük ve karışık çalıkların arasından bir şeyin geldiğini gördük. Sadık dostum Mavi Sakal göründü ve aynı anda hem ani bir tansiyon bozukluğu, hem kalp krizi hem de beyin kanaması geçirecekmiş gibi bir hali vardı. İnleyerek yanımıza topallayarak geldi; av köpekleri tarafından kovalanan prangalı mahkûmlar kadar bitkin görünüyordu. Kör gözünün buruşuk, boş yuvası ve ağzının kenarından sarkan yamuk köpek dişi olan ayıcık suratından, büyük bir panik okunuyordu ve sakat olan sağ ayağı onu şu an oldukça zor durumda bırakıyordu.

"Mavi Sakal, ne oldu?" diye sordum, nihayet son gücüyle ve soluk soluğa bize iyice yaklaştığında. "Milli takımdaki eski günlerine dönmüş gibi bir halin var."

"Francis, saatlerdir seni arıyorum," diye soludu. "Başımıza gelebilecek en kötü şey geldi. Lanet olsun! Sissi katledilmiş bir halde bulundu. Enseden ısırılmış, diğerleri gibi. Barış görüşmelerini böylece rafa kaldırabiliriz. Başta Hinz ve Kunz olmak üzere köpekler bu olayla ilgili bizlerden şüpheleniyorlar ve bize kesinkes savaş ilan ettiler. Moses de fazla ısrar etmelerine meydan vermedi ve büyük savaşa hemen davet etti. Bütün bölge ayaklandı ve katliamı başlatmak için eski çöküntüye gitti. Kahretsin, şimdi ne yapacağız?" Hektor ve ben endişeyle birbirimize baktık. Bütün çabalarımız anlamını yitirmiş görünüyordu. Zaten yeterince gergin olan ortam, belki bir cinayeti daha kaldırabilirdi, ama diğer tarafın liderinkini, Sissi'ninkini değil. Hiçbir gerekçe, sağlıklı düşünmek konusunda yapılan hiçbir çağrı onları dizginleyemezdi artık. Bu, her şeyin sonuydu. Her şey bombok olmuştu!

Beşinci Bölüm

Şu eski çöküntü bu bölgenin en uç kısmında bulunuyordu. Burası adeta tektonik bir oluşumdu, aynı zamanda da ürkütücüydü ve bu yüzden bugüne kadar o arazi için tek bir müşteri bile bulunamamıştı. İlk bakışta burası sadece zararlı ve yabani otlar için verimli sayılabilecek, engin ve bakımsızlıktan harap olmuş bir arazi gibi görünüyordu. Oysa ki bu arsanın özelliği, yıldan yıla bitişindeki toprak seviyesinden aşağıya doğru çökmesiydi. Yeraltı dünyasındaki nedeni belirsiz kaymalar bu arazi parçacığının sürekli yerin altına doğru emilmesine neden olduğundan, burası zamanla çukur bir görünüm kazanmıştı. Buranın esrarını bilmeyenler için bu çöküntü, tıpkı İrlanda'yı tanıtan bir seyahat prospektüsünden alınmışçasına doğal yeşillikteki bir çukur vadiyi anımsatıyordu. Oysa ki durmadan daha da çöken bu zemin, dikkatli bir gözlemcinin gözüne dehşetle çarpardı.

Mavi Sakal'ın getirdiği kara haber Hektor'u ve beni tam anlamıyla sarsmıştı. Andromeda ise hâlâ gördüğü korkunç vizyonun etkisinden kurtulmaya çalışıyordu, eğer kendinde hâlâ kurtarılabilecek bir şey kaldıysa tabii. Derken, birdenbire kafamın içinde, kelimenin tam anlamıyla intihan çağrıştıran bir düşünce çıktı ki, bunun gerçekleşmesi de tek bir koşula bağlı olarak, beni öbür dünyaya yollamayacaktı. Buna göre, faili

önümdeki bir saat içinde mutlaka ele geçirmeliydim. Bu planım için fazladan kullanacağım zamanım olmayacaktı. Bu tek şansımı göze almalıyım. Hem zaten bu güzel bölgeyi, çiçekler açan baharın ortasında morga dönüştürdükten sonra, hayata asılıp kalmanın benim için ne anlamı olabilirdi ki?

Eski çöküntünün bulunduğu yöne doğru deli gibi koşmaya başladım. Gözümün ucuyla, Mavi Sakal'ın afallamış suratında, ta ki bir umut ışığı doğana dek arkamdan şaşkınlıkla bakakaldığımı gördüm. Ancak beni ararken bütün gücünü tüketmiş olduğundan, artık beni izleyecek durumda değildi. Onun yerine Hektor peşimden yola koyuldu. Gerçi bana adım uyduramıyordu, çünkü ona karşılık ben, benim için daha rahat bir yol olan yüksek duvarların üzerindeki zikzak yollar rahatça kullanabiliyordum, ama görünüşe bakılırsa o da, eski çöküntüye giden ve kendi hareket tarzına uygun kestirme yollar biliyordu.

Akşam karanlığı bütün bölgeyi ele geçirirken önüm sıra uzayan yol, gözlerimin gece görme yeteneği sayesinde, tıpkı farlarla aydınlatılmış gibi parlarken, ben de tehlikeli niyetim hakkında düşünmeye devam ediyordum. Özellikle de nasıl gerçekleştireceği konusunda düşünüyordum. Asıl önemli olan, bu konunun bütünüyle inandırıcı bir biçimde sunulmuş olmasıydı. Kısacası barışın sağlanması, bu yalanımı yutmalarına bağlıydı -bu da bomba gibi bir yalandı! Hem bana inansalar bile, bu barış hâlâ tehlikede sayılırdı, çünkü katil her an yeniden saldırıya geçebilir, üçkağıdımı ortaya çıkartabilirdi. Bu olumlu varsayımı. Gelelim olumsuz varsayıma: Ben hassas planımı kurgularken, bizim kaçıklar, yani şu aya karışı uluyanlar ve fare işkencecileri, eski çöküntüde çoktan neşe içinde birbirlerini parçalamaktaydı. Eğer gelecek yıllarda vaktimi, Hektor'la değerli ve ahenkli bir beraberlik içinde, birkaç ton anti-depresyon hapı yutmakla geçirmek istemiyorduysam, hızımı arttırmalıyım.

Labirenti andıran duvarlı yollar, tıpkı bir aksiyon video oyunundaki gibi üzerime üzerime gelirken, tepemde gökyüzünde nefesleri kesen bir mehtap doğuyordu ve dolunay bütün ihtişamıyla kabarıyordu. Yanlamasına aşağı doğru baktığımda Hektor'un, bazen bana paralel olarak bahçeleri ve patikaları aştığını, bazen de ansızın önüne çıkan bahçe parmaklıkları veya çıkmaz sokaklar yüzünden dolambaçlı yollara başvurmak zorunda kaldığı için, benden oldukça gerilerde kaldığını görüyordum. Nihayet yeşil parsellerin bulunduğu alan sona erdi ve kurak topraklar göründü. Son duvardan aşağıya doğru koştum ve ok gibi çöküntüye fırladım. Henüz yoldayken bile uzaktan, karşı yönden gelen ve sessizce koşuşan gölgelerden oluşan sonsuz bir kervan gözüme çarptı. Bu sonsuz kervan, vadiyi adeta bir buhar akımı gibi sararak, tütsülemeye çalışıyordu sanki. Yüzlerce gırtlaktan çıkan öfkesi topuğunda havlama ve miyavlama yaygarası, bu şamananın fon müziğini oluşturuyordu, oysa bu sesler bana, kapkara bir son-vakit-senfonisi gibi geliyordu.

Nihayet çöküntünün kenarına varmışım ve ayaklarımın altında beliren manzara, beklenen bütün korku senaryolarından daha da dehşet vericiydi. Klasik bir savaş tablosuydu gözlerime sunulan, sadece önemsiz bir farklılık vardı, o da atın üzerinde kılıcını sallayan bir süvari yoktu ve katliamın kendisi henüz başlamamıştı. Ama bunun dışında bu resim, askeri bir müzenin duvarlarını rahatlıkla süsleyebilirdi. Göz ardı edilemeyecek sayıdaki türdeşlerim, sağ tarafımdaki bayırdan sel gibi iniyorlardı, en başta, her şeye kararlı bir yüz ifadesiyle Moses yer alıyordu. Onun her iki yanında -başka türlü de düşünülemezdi zaten- Mäxchen ve Titus bulunuyordu, ancak bu sefer bölgenin en azılı dövüşçülerinin yüzleri de göze çarpıyordu. Cepheye doğru ilerleyen bu güruh, şuursuzca bir saldırganlık akıntısına kapılmıştı adeta. İzdiham o kadar büyüktü ki, uzaktan bakınca, sanki sihirli bir el, gri bir halıyı ileri doğru itiyormuş izlenimi doğuyordu. Mavi Sakal kesinlikle abartmamıştı: Bütün bölge ayaklanmıştı. Büyük olasılıkla şu an birçok insan, küçük sevgililerinin kaybolduğunu fark edip korkuya kapılmıştı.

Pire torbalarının sahipleri için de aynısı geçerliydi. Çünkü onların sevgilileri de sıvışıp, yaklaşan savaş için bu muazzam seferberliğe katılmışlardı. Kulakları sağır eden havlama seslerinin yükseldiği bu heybetli kürk çığı, sol bayırdan aşağıya, dosdoğru yüzleşme noktasına, iniyordu. En ön hizada Hinz ve Kunz, bu davanın adeta sembolü gibi, Sissi'nin cesedini dişlerinin arasında taşıyorlardı. Bu ikilinin ağzından sarkan ölü diş karlin köpeği, avangart bir bayan çantasına benziyordu -tabii ki ensesindeki yaralardan durmadan akan kan damlaları böyle bir benzetme yapmaya izin verseydi. Ve aynen burada da cephe çizgisinde yine her zamanki zanlılar görülmekteydi: Dobermanlar, Buldoglar, Mastinolar, Bullterrierler ve Bullmastiffler. Bu kasap kardeşler açılışı yaparlardı, diğer sersemeler de robotlaşmışçasına cehenneme kadar peşlerinden giderlerdi. Her iki dalga, çarpışmalarına ramak kala, vadinin dip kısmında duraksadı, öyle ki, bizim düelloocuların neredeyse burunları birbirine değiyordu. Çöküntü artık olduğu gibi köpeklerle ve türdeşlerimle kaplıydı ve hatta yıldızlı gökyüzü bile, bu cadı kazanından yükselen ve kulakları sağır eden savaş ağıtları karşısında adeta titriyordu. Bu arada, aşağıda binden fazla hayvan bir araya toplanmış olmalıydı.

İki Greyhound, cesedi saygıyla yere bıraktıktan sonra nefret dolu bakışlarını Moses'e yönelttiler; onun da bakışları en az onlarınki kadar nefret doluydu. Sissi, diğerlerinin bacaklarının arasında tıpkı kırmızı boyaya batırılmış bir yer bezine benziyordu. Aslında gösteri başlayabilirdi, ama geleneğe göre önce biraz karşılıklı hakaretler ve küfürleşmeler yapılmalıydı, bir bakıma savaşın resmen ilan edilişiydi bu.

"Biz barışa hazırдық," dedi Hinz ciddi bir ifadeyle ve uzun bir sopayı andıran kuyruğunu deliler gibi sağa sola sallamaya başladı. Sesini ilk defa duyuyordum. Kulağa kibar ve aynı zamanda bir Hollywood aktörününki kadar güçlü geliyordu bu ses. "Daha da fazlası, biz ne pahasına olursa olsun barış istiyorduk, barış görüşmeleri süresince size yeni kurbanlar vermek pahasına olsa bile. Bu yüzden de dün Hektor, yurdun lağım borusunda bir kardeşimizin cesedinin bulunduğunu söylediğinde sesimizi çıkarmadık. Ama bugün

görüyoruz ki, zaman kaybetmeden tepki vermeliymişiz. o zaman sevgili ve çok saygı değer Sissi'miz bugün hayatta olurdu."

"Bizim bu olayla hiçbir ilgimiz yok!" diye cevap verdi Moses; bu arada sırtı kamburlaşmış, koyu kahverengi tüyleri de diken diken olmuştu. Ama bu yaptığı, ciddi bir savunma değildi, barış uğruna öne sürülen akıllıca bir gerekçe de değildi, sadece buz gibi bir düzeltmeydi. Herkes o kadar kızgındı ki, hiç kimsenin kafasında korkuya yer kalmamıştı.

"Öyle mi?" Kunz kendini kısa ve öz bir biçimde ifade etmişti. Sesi tıpkı ikiz kardeşinin sesine benziyordu, sanki ikisi de aynı ses cipine sahipti. "Kafayı yemiş bir seri katilin özellikle son derece iyi korunan birini kurban olarak seçmesi, bana biraz mantıksız geliyor doğrusu. Sissi'nin sahibi, villası tıpkı Fort Knox kadar güvenli olan bir sanayi duayeni. Alarm tesisatı, kontrol kameraları ve kapıların önünde güvenlik görevlileri. Buna rağmen gırtlığı kesilmiş bir domuz gibi yüzme havuzunun kenarında yatıyordu onu bulduğumuzda. Sizce de bütün bunlar en ince ayrıntısına kadar hesaplanmış bir eylem gibi görünmüyor mu?"

"Hayır, bizce hiç de öyle değil," diye karşılık verdi Moses. "Hem bizden birinin bu olayla ilgisinin olduğunu kanıtlayamıyorsunuz, hem de sizden birinin bu işin içinde olmadığını kanıtlayamıyorsunuz. İki kez arka arkaya bir köpeğin öldürülmüş olması, daha çok bir tesadüfü çağırıştırıyor. Bunun tam tersi de olabilirdi. Hatta kötü niyetli biri olsam, savaşı nihayet başlatabilmek için ana kraliçenizi kurban ettiğinizi bile düşünebilirdim."

"Böyle rezilce suçlamaları yeterince dinledik, Moses," duyduklarından iğrenmiş gibi görünen Hunz bunu söylerken Amerikan futbolunda kullanılan toplara benzeyen gri başını kusacakmış gibi kenara çevirdi. Kunz da bu utanmaz ithamlar karşısında mide spazmı geçirircesine yüzünü buruşturdu.

"Bence bundan sonra söylenecek her söz, zaman kaybindan başka bir şey değil," diye devam etti Hinz. "Bu barış zırvaları ne kadar uzarsa, o kadar çok kurban verimiz. Başından beri sizleri bu bölgede eşit haklara sahip komşular olarak kabul etmemiz büyük hataydı. Bizim gibi bu kadar farklı iki tür, aynı yeri ne olursa olsun paylaşamazlar işte. Bu yüzden de şimdi, aslında büyük büyük dedelerimizin çoktan halletmiş olmaları gerektiği bir işi bitirmemiz gerekiyor."

Birden onu gördüm! Kimi? Neyi? ONU, hepimizi bu boktan duruma sürükleyen savaşın hayaletini, iğrenç canavarı, katili, o şeytanca varlığı veya her neyse. Gördüğümün, gerginleşen sinirlerimin canlandırdığı bir serap mı olduğunun yoksa gözlerimin gördüğüm sandığım şeyi gerçekten de görüp görmediklerinin ayırımına varmaya çalışıyordum. Çöküntünün diğer tarafında iki büküm olmuş gibi duran gölgeden yaklaşık iki yüz metre uzağındaydım. Tıpkı benim gibi o da kenarda yerini almıştı ve vadide olan biteni izliyordu. En azından öyle duruyordu. Elbette koyu gökyüzüne karşı yükselen bu gölgenin ruh hali veya niyeti ile ilgili herhangi bir tahminde bulunmak imkânsızdı. Özellikle de bu iki büküm haliyle onun bir hayvan mı, bir insan mı yoksa bir gece cini mi olduğu bile ayırt edilemiyordu. Yine de, farkında olmadan yaptığı davranışlarından onun çirkin karakterine dair ip uçları yakalayabiliyordum. Bu korku hayaletinin bütün bedeni, katıla katıla gülüyormuşçasına sarsılıyordu. Hatta bir ara iğrenç kahkahalarını duyar gibi olduğuma dair kuruntuya kapıldım. Arada bir gülmesine ara verip aşağıda neler konuşulduğunu anlamak için konsantre olmuş bir şekilde öne doğru eğiliyordu ve sonra tekrar sarsılarak gülmeye başlıyordu. Aklımı yitirmekten korkuyordum, çünkü bu gördüklerim giderek daha çok bir serap gibi geliyordu bana. Derken gölge birden başını kaldırdı ve bana doğru baktı; bakışlarımız kesişmişti. Ama belki bu da yalnızca kuruntuydu. Çünkü gözlerini görmüyordum, sadece tahmin ediyordum. Yıldızların donuk parlaklığını yansıtan iki solgun nokta. O sanki bana bakıyordu. Kendini suçüstü yakalanmış gibi mi hissediyordu acaba? Veya benim tarafından tehdit edilmiş gibi mi yoksa? İkisi de değil! Tıpkı bir krank koluyla çalıştırılan milattan kalma bir otomobil gibi işkence edercesine yavaş ve duraklayarak, önce hafiften sallanmaya başladı bu karanlık gölge, sonra az önceki ateşli haliyle sarsıla sarsıla güldü. O benim halime gülüyordu.

"Yüce tanrım, bu sandalet filmlerinin furyasının geçtiğini sanıyordum, çünkü artık o kadar çok figüran çalıştırılmıyor." Hektor'un acı bir fren yaparak tam yanımda durup vadide fokurdayan cadı kazanını fark ettikten sonra söylediği ilk şey buydu. Soluk soluğa kalmıştı ve ayakları deliler gibi koşmaktan tıpkı elektiriğe çarpılan çizgi film kahramanları gibi titriyordu. Siyah ve bej rengindeki bu koca kürk hayvanı bu yorgun haliyle acınacak bir durumdaydı ve dili o kadar sarkmıştı ki, kafama değiyordu. Bu izlenimi, karşı taraftaki aslında gerçek olmayan düşmanıma bakmak için başımı kaldırdığımda, ortağıma çabucak attığım bir bakıştan elde etmiştim.

O gitmişti! Kaybolmuştu, sanki hiç yoktu, sanki gökyüzünde geriye bıraktığı boşlukla bana, acilen bir psikiyatri uzmanından yardım almam gerektiğini söylemek istiyordu. Bir an için olayı Hektor'a anlatmayı düşündüm. Ama o bana nasıl yardımcı olacaktı ki? Tımarhaneye yapacağı acil aramayla mı? Zaten şu anda ilgilenmemiz gereken daha farklı sorunlar vardı. Belli ki aşağıda son marifetler sergileniyordu ve birazdan kıyamet kopacaktı.

"Tamam, haydi," diye yapmacık bir soğukkanlılıkla savaşı ilan etti Moses, sonra da dava arkadaşlarına döndü ve onlara göz kırptı; özellikle de, anlaşılan kendilerini bir Rottweiler'in gırtlığında bulmak için sabırsızlanan şu iki sivri surat Mäxchen ve Titus'a, "Biz de, bundan böyle sizinle birlikte yaşamının mümkün olmadığı kanısına vardık. Anlayış göstermek, sadece korkakların işidir. Üstün olan tür, diğerinin terbiyesizliklerine izin vermemelidir, hele de cinayet işlemesine asla. Doğrusunu söylemek gerekirse, bu

kutsal toprağımızda onurlu bir biçimde ölmek, taksit taksit sizin haince saldırılarınızda ölmekten daha iyidir. Al sana ilk aşk öpücüğü, dostum!"

Moses, tıpkı yerinden fırlayan çelik bir ok gibi uçup Hinz'in gri suratına gömüldü ve tırnaklarını ona geçirdi. Bunun üzerine bu Greyhound da hançer gibi pençelerini saygı değer liderimizin karnına geçirdi. Petrol borusundan fışkırcasına kan yükselmeye başladı havaya ve etrafta duranların üzerine yağdı; bu olay adeta bir uyanış vaftizi etkisi yarattı ve en ön sırada duranların çılgınlık atarak çarpışmalarına yol açtı. Şimdi benim saatim gelmişti işte veya duruma göre sonum da gelmiş olabilirdi -bu onlara sunacağım yanıltma manevrasının başarıya ulaşıp ulaşmayacağına bağlıydı.

Gülmeye başladım. Başlarda daha sessiz, neredeyse duyulmuyordu, sonra daha sesli, daha sesli, haince ve müstehcen bir şekilde ve nihayet bağıra bağıra gülmeye başladım, sesim yankılanarak bütün vadiyi kaplıyordu. Bunu yaparken kendimi beni yarı yolda bırakan deminki gece cini gibi hissettim. İlk etkiyi amaçladığım gibi anında elde etmiştim. Kavgacılar bu uygunsuz seslerden kafaları karışmış bir şekilde birbirlerinden sıyrıldılar ve yara bere içindeki kafalarını çevirerek bu gülme sesinin kaynağını aramaya başladılar. Hektor da dehşete düşmüş bir halde, sanki yataklı dolaba dönüşmüşüm gibi, yandan gözlerini bana dikmişti. Sonunda bütün bakışlar azınlık üzerinde, yani benim üzerimde toplanmıştı. Binlerce şaşkın bakışlı göz, çöküntüden yukarı doğru bana bakıyordu.

Kendimi, onuruna verilen davete katılan bir imparator gibi hissediyordum. Kahkahalarımı yırtılan, ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı bu karanlık yeri.

"Francis, sen aklını mı kaybettin?" diye bağırdı Moses öfkeyle. Böyle bir şeyi ondan duymak fazlasıyla absürttü, çünkü kendisi de can düşmanı Hinz'e tırnaklarıyla kenetlenmiş ve tıpkı bir kirpiyle sevmiş gibi her tarafı tırmık ve sıyrıklarla dolu bu haliyle pek de sağlıklı bir ruh halini yansıtmıyordu. "Orada durmuş maskaralık yapacağına in aşağıya ve bizimle mücadele et. İşin ucunda türünün kaderi var!"

"Türümün kaderi, beni en fazla senin bağırsaklarındaki mikropların kaderi kadar ilgilendiriyor, şef," diye karşılık verdim kahkahalarımı bir son vererek. Delirmiş bir ifade takınarak paranoyak sanrılar tarafından kovalanıyormuşçasına sağa sola doğru koşmaya başladım. "Şanlı meydan savaşınızı böldüğüm için üzgünüm. Ama bu aptal görüntünüz o kadar komikti ki, kendimi tutamadım. Siz devam edin. Bana aldırma, burada yokmuşum gibi davranın."

"Aptallık konusunda, sen bizim önderimizsin," diye yanıt verdi ve Hunz ile Moses'i üzerinden silkeledi. Şişko Burma koca kıcının üzerine düştü ve şaşkınlıkla sırayla bir Hunz'a, bir bana bir de bu karışık duruma bir cevap alabilmek için gökyüzündeki tanrıya baktı. "Seni bize, her olayı çözen ve her caniyi yola getiren ağır ceza dahisi bir mucize silah olarak tanıtmışlardı. Ama bugüne kadar ne elde ettin, neyi önledin? Hiçbir şey elde edemedin ve hiçbir şeyi önleyemedin! Duyduğumuza göre bay detektif zamanını, akvaryum sefaları ile ve dişsiz kaniş bayanlara fallar baktırarak değerlendiriyor. Eğer detektiflik sanatının doruğu buysa, cehenneme kadar yolu var! Herhalde hain dostların da "çokbilmiş" unvanını bir yenisiyle değiştirmem konusundaki fikrime katılacaklar, beceriksiz!"

"Hop, hop bunu duymamış olayım, sokak lambası sulayıcısı!" diye onu küstahça kışkırtmaya devam ettim ve aralıksız koşturmamı hızlandırdım. Buraya kadar her şey tasarladığım gibiydi. Ama şimdi sıra her şeyi belirleyecek asıl bombaya gelmişti: "Bu ürkütücü olayın çoktan çözümlenmiş olmadığını da nereden çıkartıyorsunuz, anlamıyorum. Herhalde sizi şu pis kokulu haşere nakliyatçısı, Yahudi kampı bekçi yardımcısı yanıltmış olmalı."

Başımla Hektor'a doğru küçümseyici bir hareket yaptım. Zavalılık birden irkildi ve duyduklarına inanamaz bir şekilde koca diliyle bütün çenesini yalayarak tıpkı Dr. Jekyll'in aynadaki Mr. Hyde'a baktığı gibi şaşkın gözlerle bana baktı.

"Francis, bununla ne demek istiyorsun?" diye bilmek istiyordu Moses. Anlaşılan bu yeni durumu hazmetmiş ve tekrar kendine gelmişti. Hinz ile Kunz'un arasına geçti ve bu üç savaş efendisi böylece yan yana dururken, aynı birliğe aitlermiş gibi bir görüntü çıktı ortaya. Diğerlerinde de bir fark yoktu: İki grubun üyeleri de farkına varmadan bir araya toplanmışlardı, bazıları zırvalarım karşısında heyecanlanmıştı, bazılarınınsa suratlarında soru işaretleri belirmişti. Ne güzel! Bu harika numarayla bunu da başarmıştım. Ama ne yazık ki bu ahenkli birlikteliğin bedelini, yaşımdan dolayı fazlasına sahip olmadığım bir şeyle ödemek zorunda kalacaktım: hayatımla!

"Bu, katili keşfettiğin anlamına mı geliyor yoksa?" diye sordu Moses ve beklenti içinde bir adım öne doğru çıktı. Diğerleri de bunu olasılıkla zihinlerinde yapmışlardı.

"Elbette," diye ilan ettim rahat bir şekilde. Bunu yaparken, küstahça gülümsemeye başladım, artık sanki ben Albert Einstein'dım, diğerleri de görece birer varlıktı.

Bir şaşkınlık dalgasından diğerine sürüklenen Hektor, öncelikle arka ayaklarının üzerine oturdu. Biri ona Saddam Hüseyin'in Amnesty International kuruluşunun başkanlığına seçildiğini söyleseydi bundan daha fazla şaşırılmazdı herhalde. Eski çöküntüden kolektif bir inilti yükseldi. Huşu içinde bir sessizliğe bürünen bu kürk çiftliği dudaklarıma odaklanmıştı. Bütün tayfa neredeyse yırtılacakmış gibi gergin bir halde, onlara süper katil olarak kimi sunacağımı bekliyordu.

"Eee? Katil kim?" Moses heyecandan kalp krizinin eşiğine gelmişti.

Yerimde durdum ve bilinçli olarak bir ara vererek soğuk bir ifadeyle akımdaki yığına baktım.

"Bunu tahmin edemiyor musunuz?"

"Hayır, bok herif, edemiyoruz," dedi Hunz ve kızgın bir şekilde dişlerini gösterdi.

"Ben!"

Başımı ani bir hareketle öne doğru kaldırdım; bunu üzerine herkes, kuvvetli bir yumruk yemiş gibi kafasını arkaya doğru attı.

"Katil benim. Evet, doğru duydunuz sizi ahmaklar, canı karşınızda duruyor işte!"

Şaşkınlıktan düşen sayısız çenelerin tekrar yerine gelip uğultulu konuşmaların başlamasına fırsat bırakmadan Hinz inisiyatifi ele aldı. Kalabalığın arasından kendine bir yol çizerek yokuş yukarı doğru yanıma koşmaya başladı. Kunz ve Moses de kısa bir arayla ve öfkeyle onu takip ediyordu. Artık hiçbir şeyin kendisini sarsamayacağı tek kişi Hektor'du. O, ön ayaklarının üzerine çökmüş, sanki biraz önce bir kutu sakınleştirici içmiş ve Nirvana'ya ulaşmış gibi büyük bir sakinlikle gökyüzündeki havai fişek gösterisinin tadını çıkarıyordu.

"Gırtlığımı bizzat kendim ısırarak delmeden önce, tek bir soru soracağım sana şakacı: Neden?"

Gırtlığımı ısırarak delmek sözü, hiç de mecazi anlamda kullanılmamıştı. Greyhound cinsi köpekler düşmanlarının işini gerçekten de bu şekilde halletmeyi alışkanlık edinmişlerdi. Ancak Hinz, yukarı gelir gelmez bana başka güzel şeyler de yapacakmış gibi bir izlenim veriyordu. "Bu iyi bir soru," diye cevap verdim pervasızca. Açıklamamı mümkün olduğunca kısa tutmam gerektiği gibi bir duygu uyanmıştı içimde. Yukarı doğru tırmanan bu Troyka üçlüsünden ve onlardan sadece bir işaret bekleyen binlerce takipçilerinden yalnızca bir dakika uzaklıktaydım çünkü.

"Bütün bunlar bir deneydi. Daha doğrusu, benim gibi günlük hayatın tekdüzeliğinden çabuk sıkılan üstün bir kişiliğin sıkça ihtiyacı olan bir oyalanma nesnesiydi. Bir savaşın nasıl çıktığını araştırmak istiyordum.

Uzmanların fikrine göre, bir savaşın çıkmasına yol açan şartlar neyse, o şartları hazırladım. Bunu da, hem kurbanlarıma özel bir ısırma tekniği uygulayarak ve böylece kimliğime ilişkin herhangi bir ipucu bırakmadan; hem de sonuçları dramatize ederek cinayetler için her iki türün de zan altında olduğunu size aşılayarak yaptım.

Ama sizin karşılıklı güvensizliğiniz, aptallığınız ve ırkçılığa olan eğiliminiz olmasaydı, bu açık hava deneyi asla başarılı olmazdı. Ben ateşlemeyi başlattım, siz de tıpkı bir sayın barış araştırmacısının doktora çalışmasındaki iradesiz kuklalar gibi davrandınız. Bunun için sizlere teşekkür ederim"

"Bir şey değil," diye karşılık verdi Hinz. Bütün çöküntüyü neredeyse geride bırakmıştı ve bana tehlikeli bir biçimde yaklaşıyordu artık. Onu tebrik etmek, bana da başsağlığı dilemek gerekiyordu. "Bu başarılı deneyinden sonra hayatında başka neler yapmak istediğini de düşündün mü peki? Benim bir önerim var:

Her birimiz iç organlarımızın tadına baktıktan sonra, seni testislerinden bu bölgedeki en yüksek ağaca asalım!"

"Francis, bizi nasıl bu şekilde rezil edebildin?" diye şikâyet etti Moses. Birlikte tırmandığı arkadaşlarına karşılık o nefes nefese kalmıştı ve tıpkı toz krizine yenik düşen bir Hoover gibi öksürüyordu. "Biz seni aramızdaki en bilge, en saygıdeğer ve en zeki kişi sanmıştık. Ama anlaşılan sen çok eskiden beri herkesle alay eden kötü ruhlu bir canıymışsin. Entelektüel bir oyun uğruna bölgedeki barışı feda ettin. İki türün arasındaki ilişkilerin normale dönmesi yıllar sürecek."

"Yüzyıllar!" diye alaylı bir şekilde atıldı Hinz. Artık birkaç metre uzağımdaydı ve sevinçli yüz ifadesinden, sevgili Francis'i büyük bir keyifle gözünde Post-mortem-evresinde canlandırdığı okunuyordu.

"Bu yüzden ben ve hepimiz seni en ağır biçimde cezalandırıyoruz," diye sözlerine devam etti Moses. "Seni cemaatımızdan aforoz ediyoruz."

Bu kulağa oldukça insancıl geliyordu. Testislerimden asma eğlencesini tekrar teklif edeceğini düşünmüştüm ben de. Yine de aklım karışmıştı biraz. Bu tarz bilginler-meclisi-kararı-kanunlarını biz sadece vatandaşlık bilgisi ders kitaplarından biliyorduk. Bizden biri aforoz edilmekten niye korksun ki, biz zaten tek başına dolaşan par excellence hayvanlar olarak tanınıyoruz. Anlaşılan Moses, uydurduğu bu Felidae-cemaati hikâyesine kendini iyice kaptırmıştı -kendi de bu cemaatin imamıydı elbette. Ya da yavaş yavaş gerçeklerden uzaklaşıyordu. Çünkü benim bu olaydan sadece 'cemaatten' aforoz edilmekle sıyrılacağıma bir tek kendisi inanıyordu herhalde.

Ayaklarım çoktan geri vitese geçmişti ve yavaşça geri geri geldiğimi fark ettim. Ne de olsa Moses, Hinz ve Kunz yokuşun sonuna gelmişlerdi ve çöküntünün kenarına gelmek üzereydiler.

"Ama biz ise seni yalnızca cemaatten aforoz etmiyoruz, çokbilmiş," diye tamamladı Hinz muzipçe bir gülümsemeyle. "Seni yaşamdan da aforoz ediyoruz!"

Sonra, türüne çok tanıdık olan o komutu verdi:

"Hektor, tut!"

Hektor, ilginç bir soğukkanlılıkla bana baktı, ama yanakları çökmüş suratında tüylerimi diken diken eden, beni içgüdüsel ve hızlı hareket etmeye iten bir belirsizlik vardı.

"Hayır, Hektor, atla!" diye bağırdım ve sapanla fırlatılmışçasına üzerine atıldım. Fırtınaya bile karşı gelen bir meşe gibi sağlam duramadı ve çarpışmanın etkisiyle dengesini kaybetti. Hafifçe sendeledikten sonra arkaya doğru devrildi ve şaşkın bir ifadeyle tepe taklak yokuştan aşağıya yuvarlandı. İnerken yol arkadaşı da bulmuştu kendine. Önce Hinz'e sonra Moses'e, sonra da Kunz'a çarptı ve bu karambol sonucu dördü de, vidaları gevşeyen araba tekerleri gibi derinlere doğru yuvarlandı.

Bu başarımı havadar yükseklikten memnunlukla izledim. Ama ne yazık ki bunun tadını çıkaracak fazla zamanım yoktu. Çünkü takla ata ata inen kafadarlar aşağıya ulaşır ulaşmaz, aşağıdaki kalabalık harekete geçmişti. Hepsi birden yokuştan yukarı doğru koşmaya başladı. Gri bir dalga göğe yükseliyordu adeta. Yüzlerce fare avcısı ve pire torbası avazları çıktığı kadar havlayıp bağırarak bana doğru koşuyorlardı. Katile karşı duydukları nefret duygusunda ve nihayet aynı orduda birleşmişlerdi.

Bu dramatik manzara karşısında daha fazla keyiflenip zaman kaybetmem, iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Topukları yağladım (6). Ama nereye kaçacaktım? Amaçsız ve bilinçsiz bir şekilde çöküntünün dışındaki çıplak araziden geçerken, harika barış planımın bu son sorunu üzerine kafa patlatıyordum; ama ne yazık ki bir sonuca ulaşamıyordum. Kesin olan bir şey vardı, o da deminki suçu üstüme alma gösterimle kendimi "teşhir etmiş" olmamdı, bu bağlamda bu kavram bile yetersiz kalırdı. Kulağa sanki hastaymışım gibi geliyordu; ama gerçekten de şu andan itibaren bölgedeki geriye kalan dört ayaklılar için ben artık yalnızca hastalık mikrobunu taşıyan bir hayvan değildim, ben bir can düşmanıydım. Herkes, hangi türden olursa olsun, bu geceden itibaren beni avlayacaktı, bana pusu kuracaktı, beni ele verecekti ve tutkulu bir şekilde zalimce sonumun hayalini kuracaktı. Ta ki ben linç edilip, dörde bölünerek küçük lokmalar haline gelene kadar. Bütün olanlardan sonra, artık saf Gustav'ımın yanına da sığamazdım. Birden o kadar da saf görünmüyordu Gustav gözüme, daha çok kızıl haç gibi, Pro Asyl ve Oskar Schindler'in ta kendisi gibi görüyordum onu. Uyanık birkaç avcının gruptan ayrılarak Gustav'ın mülküne doğru yönelip orada benim gelişimi bekleyeceği gerçeği, en az bölgemize heykelimin dikileceği umudumu rafa kaldırabileceğim gerçeği kadar açıktı. Peki nereye gidecektim, lanet olası, nereye?

Yavaş yavaş, bu eski numarayla kendimi bütün hayatımdan dışlamış olduğumu fark ettim. Üstelik gerçek katilin gelecekte de ortaya çıkmaması şanssızlığına uğrayacak olursam, sonsuza kadar yapayalnız ve yitir bir şekilde kozmosta uçup duracaktım. Başka bir bölgede kendimi kabul ettirmek ve yabancı birine bana acıması için kendimi sevdirmek zorunda kalmak fikri bile beni derin bir karamsarlığa düşürmeye yetiyordu. Belki de Mickymouse kılığında Disneyland'a kaçmalıydım, diye kara mizah tadında bir fikir geçti aklımdan. Ama buna gülemiyordum bile.

Aceleyle arkaya doğru bir bakış riske ettim. Her yanımda buz kesti. Arkamdan akan eden gri dalga aralıksız bütün vadiyi kaplamıştı. Atlı bir ordu gibi ve büyük olasılıkla en uzak galakside bile duyulan kendilerine özgü nefret çığlıklarıyla ilerleyen hafiyelerim, aramızdaki mesafeyi her saniye biraz daha azaltıyorlardı. Savaş şimdi başlamıştı asıl. Ne yazık ki (veya Tanrıya şükür mü demeliydim?) tek bir kişiye karşı.

İçinde bulunduğum durumdan dolayı her ne kadar da her işe yarayan doğa dostu ısınlarımı peşimden sürükleyemesem de, biraz sinirlerim gerilmişti. Ya tam şimdi ayağımı burkarsam -hahaha! Gözlerim çoktan tıpkı bir arama programı gibi çalışmaya ve olanaksız bir şeyi aramaya başlamıştı, aradığım şey de yalnızca benim sığabileceğim, arkamdaki ordunun asla girmeye yeltenemeyeceği bir delikti. Tekrar geriye baktım ve tekrar buz kesildim. Benim ile cellatlarımın arasında yaklaşık otuz metre vardı. Eğer ki hemen pratik bir çözüm üretemeseydim ayalarımı en yüksek ağaçta sallandıracaktı, hem de diğer kısımlar olmadan. Birden sağ tarafımda sonsuz gibi görünen ve bölgenin çok uzağına kadar uzanan bir duvar belirdi. Mükemmel bir yön bulma güdüsüne sahip olmama rağmen, duvarın arkasında ne olabileceği bir türlü aklıma gelmiyordu. Bu da mutlaka, seferberlik ilan eden beynimin içinde bulunduğu acı durumdan kaynaklanıyordu. Mekanik bir şekilde duvara doğru yöneldim, ama aslında pek fazla umudum da yoktu. Duvara çıkıp karanlık bir alanda kaybolabilirdim, ama takipçilerimin de aynısını yapmalarını ve peşime takılmalarını ne engelleyecekti? Diğer yandan, daha parlak bir seçenekten de yoksundum. Daha doğrusu: öyle bir seçenek yoktu bile! Önümüzdeki birkaç dakika içinde kendimi bu duvarın üzerine atmasaydım, canlı canlı parçalara ayrılacaktım. Ben bir iki dakika daha yaşamayı tercih ettim.

Duvar, karşıda lanet olası bir engel gibi görünüyordu. Son bir kez daha arkaya bir göz attım. Üzerime doğru yuvarlanan savaş birliği, mesafeyi ciddi bir boyutta azaltmıştı. Kafayı yemiş bu hayvanlar tanı anlamıyla kıcıma yapışmıştı ve nefret dolu yüzleri, beni yakalayamadıkları takdirde birbirlerini yiyeceklermiş gibi duruyordu. Kafamı öne çevirdiğimde duvara ulaşmış olduğumu gördüm. Sonra, başıma tıpkı piranha akvaryumundaki gibi bir aksiliğin gelmemesi için içimden dualar ederek, duvara atladım.

Ölüm korkusu, kaslarımın gençleşmesini sağlamıştı, yani: Başarmıştım! Bir saniye kadar durduğum duvarın üzerinden iki şeyi algılayabildim: Birincisi, avcılarımın bir an bile tereddüt etmeden ve dişlerini göstererek aynen benim gibi duvarın üzerine atladıklarıydı. İkincisi, duvarın ötesindeki alanın hiç de karanlık olmadığı, tam tersine aydınlık ve belirgin bir yer olduğuydu. Söz konusu alan, tıpkı karanlıkta uçan ateş böceklerine benzeyen, yanan farlarıyla sayısız arabanın geçtiği bir otobandı. Yeniden bir karar verme krizine tutuşabilirdim veya takipçilerimi "Sadece şaka yaptım!" diyerek sakinleştirmeye çalışabilirdim. Derken bir anda beynimde bir şimşek çaktı ve yanımdan geçen ilk arabanın üzerine balıklama atladım.

Ve neredeyse, az önce direktten döndüğüm ölüm şeklinden daha acımasız bir şekilde can verecektim. Düşündüğümün aksine, benim seçtiğim değil de beni seçen arabanın üstü düz değildi, lanet olası bir yumurta gibi yuvarlaktı. İtfaiye kırmızısı teneke kabarıktı ve ayaklarım üzerine basar basmaz kaydı. Öyle ki, arabanın arka tarafına uçmaktan ve yola düşüp, bir sonraki araba sayesinde sayısız kaplumbağanın kaderini paylaşmaktan korktum. Kurtuluşum, son anda tutunabildiğim bir radyo anteninin elinden gerçekleşmişti.

İki elimle de sıkıca antene tutunarak, bir sala sığınan zarar görmüş geminin sahibi gibi gecenin içinde savrulup durdum.

Aslında şikâyet edecek durumda değildim. Çünkü durumuma alışıp kafamı duvara doğru çevirdiğimde, ürkütücü bir tabloyla karşılaştım. Bir foto muhabiri bu manzarayı görüntülemeyi başarsaydı, kesin milyarder olmuştu: Yüzlerce sevgili türdeşim ve köpek türünden hayvan, duvar boyunca tünemiş, hareketsiz bir şekilde uçan halının üzerindeki bendenizin ardından bakakalmalardı. Ama nedense hiç de bana sevgiyle el sallayacaklarmış gibi durmuyorlardı.

Biraz sonra duvar ve ödül kokan fotoğraf gözlerden kayboldu, araba otobandan çıktı, bir anda çok farklı sorunlarla karşı karşıya kalmıştım. Tam olarak üç taneyle. Bu araba neden bu kadar tuhaf görünüyordu, nereye gidiyordu ve neden bu kadar tuhaf sürülüyordu? Konsantrasyonumun yüzde beşini, tıpkı uçurumun üzerinde sallanan dal gibi tutduğum şu aptal antenden kurtardıktan sonra, en azından birinci soruya yanıt buldum. Üzerinde boğuştuğum bu araba, eski bir araba modelinin yeniden tasarımıydı, özellikle de bu tarz arabalara eğilimi olanların zaafına sunulmuş bir tasarımıydı: Bir New Beetle. Elbette bu aracı yapanlara, uçan fare avcılarını da düşünerek aracın tavanını inişe daha uygun bir halde tasarlamadıkları için şikâyetle bulunulamazdı. Ama geriye kalan her şey için şikâyet edilebilirdi! Araç o kadar iki büklüm tasarlanmıştı ki, tıpkı efendisinin önünde saygıyla eğilen bir hizmetçiye benziyordu.

İkinci sorunun yanıtını bulmak, elbette olanaksızdı. Bütün bu arabaların nerelere gittiklerini kim bilebilirdi ki? Ama çok uzaklara gitmesini umuyordum. Bunu gerçekten istiyor muydum? Hayır, birden kendimi gerçekten de, büyük bir özlemle tekrar değerli topluluğunun kucağına geri dönmek isteyen dışlanmış bir zavallı gibi hissettim. Eğer yanılmadıysam, sevgili topluluğum da kendince aynı arzuyu paylaşmıştı -ancak onlar beni daha çok boynumu kırarak karşılamak isterlerdi. Her neyse, alt güvertedeki dümenci üzerinde hiçbir etkim yoktu ve bu yüzden de gezintinin Ural Dağlarında sonuçlanmaması için dua etmekten başka bir çarem de yoktu.

Aynı dümencinin ilginç sürüş stili için de sadece tek bir açıklama akla geliyordu. Araba hafiften yılan hareketleri çiziyordu, böylece gezintimiz sağımızdan ve arkamızdan süren diğer araçların verdiği korna konçertosu eşliğinde gerçekleşiyordu. Açılan camlardan, sanatsever sürücümeye doğru kızgın yumruklar ve ayıp el işaretleri savruluyordu, başka bir araca çarpmaktan kıl payı sıyrıldığında da ağır küfürler uçuşuyordu. Kısacası, sanki yeterince sorunum yokmuş gibi, bir de zil zurna sarhoş birinin arabasına denk gelmişim! Araba bir yerleşim yerine doğru saptı ve bizi karşılayan romantik eski yapılar ve ferah alanlar, bilinçaltımda buraları daha önce de gördüğüm sanrısını uyandırdılar. Giderek daha da kesinleşen önsözlerim, New Beetle'in belli bir sokakta yavaşlayarak belli bir evin önünde durmasıyla doğrulanmıştı. İnanmakta zorluk çekiyordum, ama sarhoş tam da Gustav'ın yıkıntı barakasının önünde parke etmişti. Kapının önündeki antika gibi görünmek için işkence çeken sokak lambası, kuruluş dönemine ait bu yapının ön cephesine soluk bir aydınlık veriyordu ve yapıyı bu yıkık ve çürük haliyle, en azından geceleyin, komşularına kıyasla bir kral gibi görünmesini sağlıyordu.

Kapının önünde kutsal ittifaka mensup hiç kimse bulunmadığı için içimden üç istavroz çıkarıyordum ki, birden arabanın sürücü kapısı açıldı ve ayyaş sürücü indi. Üzerinde patates çuvalını andıran bir kumaştan dokunmuş, dizlerine kadar uzanan kapüşonlu bir ceket ve siyah bir deri pantolonu vardı ve tıpkı denizde bir kayık gibi sallanıyordu. Üzerinden etrafa yayılan kötü konyak kokusu burnuma çarptığında, elimde olmadan kamburumu çıkardım ve tüylerimi kabarttım. Bir dalın gölgesi, bowling topuna benzeyen kafasının arka kısmını örtüyordu.

Bir anlığına arabanın içinden dayanılmaz ahmaklıkta bir rap-saçmalığı duyuldu (birtakım boş gezen kalfaları, cinsel dürtülerle ilgili vazgeçilmez fikirlerini beyan ediyorlardı), ta ki içmekten kızarmış burunlu ayyaş, arabanın kapısını hızla çarparak kulaklar için hakaret sayılan bu zırvaları bir anda susturana kadar. Bunu yaparken, içinde bulunduğu hezeyan yüzünden beni fark etmeksizin, bana doğru döndü ve o anda yüzünü görme fırsatı buldum. İçine batmış olduğum bu karmaşıklığın ardında ilahi bir sınama tahmin ettiğimi belirtmişim daha önce. Ama bu sınamanın ciddiyetini, karşımda duran yüzün sevgili dostum Archie'den başkasına ait olmadığını gördüğüm zaman anladım!

Tasasız dostumuz bir disko ziyaretinden dönmüştü, bu en az damarlarında akan kandaki alkol oranı kadar aşıkârdı. Bu adam ne zaman büyüyecekti? Diğer taraftan, renkli gece yaşantısı sayesinde kesin bir şekilde hayatımı kurtarmıştı, her ne kadar birlikte yaptığımız gezintide gemideki üçüncü yolcu Azrail olduysa da. Böyle durmuş, Archie'nin perişan varlığı ve beni ilgilendiren ikinci derecede etkileri hakkında felsefe yaparken, aklıma hiç beklemediğim bir şekilde, şansımı biraz daha zorlayacak bir fikir geldi. Fark edilmeden eve girmenin bir yolunu bulduğuma inanıyordum. Önlemimi almalıydım.

Devasa gözyaşı keseleri olan bulanık gözlü keltoş, dönüp beceriksizce anahtarlarını ceplerinden çıkarmaya çalışırken, sessiz bir hamleyle patates-çuvalı-kapüşonunun içine zıpladım. Archie, bir şeyin olduğunu hissetmişti -ama en fazla ameliyat masasında bir kalp nakli geçiren narkozlu bir hasta kadar. Rahatlama işlemini başının üzerinde gerçekleştiren şakacı güvercini aramak için karanlık gökyüzüne baktı, sonra da kendi etrafında üç kere dönerek ilginç bir dans sahnesi sergiledi; ama çok yakınında hissettiği hayaleti bir türlü bulamadı. Sarhoşlara özgü o komik gülümsemeyle başını salladı ve sendeleyerek kapıya doğru gitti. Kendini beş basamağın üzerinden güçlkle taşıdı ve anahtarını sokak kapısının anahtar deliğine sokmaya

çalıştı. Bunu başarana kadar geçen süre içinde Schiller'in "Çan"ını ve ek olarak da Goethe'nin "Erlkönig"ini ezberden okumak mümkündü.

Merdiven boşluğunda, kapüşondan atlayıp dairemize tüymek için uygun fırsatın geldiğine karar verdim. Ama beynimde çakan fikir şimşekleri bir türlü son bulmak istemiyordu. Bu da, benim formatımda -ki mükemmel dahilerin, ancak her taraf alev içinde kaldıktan sonra işlem derecesine ulaştıkları tezini doğruluyordu. Tek kelimeyle, bu ümitsiz olayın çözümüne bir adım daha yaklaşabilmem konusunda, bana yeni bir ilham gelmişti. Bir bakıma bir deney sayılabilirdi bu -nasıl sonuçlanacağı belli olmayan. Bu deneyin başarıya ulaşması yalnızca bana bağlı değildi. Bunun için belirli bir ortağa ihtiyacım vardı.

Kapüşonun içinde kaldım ve kızgınlıkla, icra ettiği gençlik mesleğinin emeklilik yıllarına yaklaşan birinin, fazlasıyla etkisinde kaldığı meslek alışkanlığından olacak, müstehcen bir şekilde tıpkı batmakta olan Titanic'i andıran merdivenlerle boğuştuğunu izlemek zorunda kaldım. Sallanmalar, kaymalar, tökezleyip patırtıyla düşmeler, merdiven korkuluğunu çekip çekiştirmeler; bu onursuz sahneyi görmek bile mide bulandırıcıydı. Uzun bir süre, herhalde kendine hiç bitmeyecekmiş gibi görünen basamaklarla eşitsiz şartlarda mücadele ettikten sonra, nihayet dağınık mağarasına girdi; aslında girmekten çok içeri daldı. İyileştirilmesi mümkün olmayan bu dağınıklık senaryosu hiçbir şekilde değişmemişti, tam tersine öğlenki haliyle kıyasla, burası adeta bombalanmış gibi görünüyordu.

Archie, karanlıkta bir yığın erkek dergisinin üzerinden sendeledi ve bir ayağıyla, yerde duran büyük bir meyve tabağının içine göçerek tabağın bin parçaya dağılmasına sonra da pahalı ve krom parlaklığındaki müzik setine çarparak setin büyük bir gürültüyle sehpadan düşmesine sebep oldu. Japon filmlerinden tanıdığımız, büyük şehirlerde gökdelenlerin arasında hantalca gezinen sakar canavar bile bundan daha büyük bir zarar veremezdi bu eve. Nihayet, çeşitli ev eşyalarından, uçuşan kâğıt parçalarından, sigara izmaritlerinden, kitaplardan, CD kapaklarından -ve başka tanımlayamadığım birçok nesneden oluşan etkileyici yer döşemesiyle kaplı yatak odasına ulaştık. Işığı yakmadan yatağa doğru sendeleyerek Archie, tıpkı yaralı bir kabadayı gibi, kollarını iki yana açtı ve kendini yatağın üzerine bıraktı. Düşmesine ramak kala kapüşonundan atlamayı becerdim ve yaşlı delikanlının anında derin bir uykuya dalışını ve antik büyüklükte bir horlama operasına başlayışını izledim.

Başımı çalışma masasına çevirdim ve bilgisayarımı umduğum gibi çalışır durumda buldum. Ama kendimi işe vermeden önce, pek de iç açıcı sayılmayan başka bir şeyi halletmem gerekiyordu. Sessizce, arka cepheye ve özellikle de terasımıza ve minik bahçeye manzarası olan pencereye yaklaştım. Aynı sessizlikle ve görülmemeye son derece dikkat ederek pencere pervazının üzerine atladım. Sonra aşağıya doğru baktım. Aslında bakmama hiç gerek yoktu bile. Çünkü aşağıda gördüğüm manzara tam tamına bütün tahminlerime uyuyordu. Yaklaşık yüz türdeşim ve diğer türden dostlarım bahçede ve terasta güzelce tünemiş, Francis adında bir haylaza merhaba diyebilmek için bekliyorlardı. O haylaz, eve gelecek veya evden adımını atacak olursa, ona kanlı bir karşılama hazırlayacaklardı. Tıpkı kutsal bir yerin bekçileri gibi, hareketsizce bekliyorlardı ve karanlıkta parıltıyan gözlerinden, ne kadar gergin oldukları anlaşılıyordu. O andan itibaren ben bu evde bir tutukluydum, bekçilerimin bundan haberi olmasa da.

Neyse, şimdi yapılacak başka şeyler vardı. Hem, karmaşık bir seri cinayetinin rahatça evden çözülemeyeceğini de kim söylemişti? Bana görünen ömür boyu "Francis evde tek başına" durumunda nasılsa yeni bir yaşam tarzı geliştirmeliydim.

Pervazdan çalışma masasına sıçradım ve ekranı tıpkı aydınlatılmış bir buz kütesine benzeyen bilgisayarın önünde buldum kendimi. Patilerim deli gibi klavyenin ve farenin üzerinde gezinmeye başladı. İnternet'e bağlandım ve arama motoru üzerinden Cave-Canem-Birliği hakkındaki makaleyi tekrar indirdim. Bu fikir, ümitsizlikten ve ip ucu eksikliğinin neden olduğu çaresizlikten doğmuştu. Bu yüzden de en küçük umut ışığına bile sıkıca sarılıyordum: Bu makalenin yazarıyla bağlantı kurmak istiyordum. Kullanılan sade anlatım tarzından ve bolca yabancı sözcükten, bu makalenin basın veya başka popüler bir medya aracı- için hazırlanmış olmadığı, daha çok akademik bir okur kitlesine hitap ettiği anlaşılıyordu. Yazar konuyu bilimsel anlamda ele almıştı, büyük ihtimalle de UNO'nun görevlendirmesiyle. Bu nedenle de onun, olaylar hakkında hatırladıkları kendi yaşadıklarıyla sınırlı olan Hektor'dan veya tımarhaneye mi yoksa Nostradamus gibilerle birlikte müzeye mi ait olduğu belli olmayan bir karlin bayanından daha fazla bilgiye sahip olduğunu tahmin ediyordum.

Ama bu zavallıdan öğrenmek istediğim başka bir şey vardı aslında. O da, yaptığı araştırmalar ve incelemeler sırasında savaş canavarı gibi bir şeye rastlayıp rastlamadığı veya böyle bir varlığa inanıp inanmadığı sorusuydu. En geç bunu sorduktan sonra benimle diyalogunu keserdi herhalde, tabii eğer benimle iletişim kurmaya yanaşırsa. Ama denemeye değerdi, intihar eden birinin prize içine işmeden önce söylediği gibi. Makaleyi defalarca gözden geçirmeme rağmen, yazarının kim olabileceğine dair hiçbir ip ucuna rastlayamadım. Sonra www.neptun.org adlı e-mail adresiyle aramalarımı devam ettirdim. İlginçti doğrusu, UNO'ya ait bir metnin tanıtımının doğrudan New York'taki UNO veya ona yakın bir kuruluş tarafından gerçekleştirileceğini düşünmüştüm. Ama Neptün adında bir kişi ya da kuruluş daha önce hiç duymamıştım. Oldukça kötü bir başlangıç sayılabilirdi bu. Anonim bir adres üzerinden, kime ait olduğu belirtilmeyen bir makalenin yazarına ulaşabilmem, imkânsız görünüyordu. Bütün tereddütlerimi bir kenara iterek farenin okuyla e-mail programını tıkladım. Neptün'ün e-mail adresini gereken boşluğa yazdım; benimki -daha

doğrusu Archie'ninki- otomatik olarak yazılmıştı zaten. Ama göndereceğim mesajda da kimliğimi gizli tutmayı düşünüyordum; çünkü konuşma arkadaşım mesajın bir hayvana ait olduğunu duysaydı, ya kahkahalara boğulup bana cevap vermekten kaçınırdı, ya da anında tımarhanelik olurdu. Ve derdimi yazmaya başladım.

Sevgili Neptün,

Ne yazık ki sizin ne ya da kim olduğunuz konusunda hiçbir fikrim yok. Bu yüzden de size karşı bu tuhaf hitap şeklini kullanmak zorunda kaldım. Umarım, kusura bakmazsınız. Size yazıyorum; çünkü sizden Balkan Savaşı'ndaki Cave-Canem-Birliği hakkında yazdığınız UNO-makalenizle ilgili bir fikir alışverişinde bulunmayı rica ediyorum. Bu ricamı kabul ederseniz size minnettar kalacağım. Bu arada: Konu ölüm kalını meselesi! Yakında cevabınızı almak dileğiyle... selamlar,

Sadık dostunuz

Archibald Philip Purpur

Oku, "Gönder" alanına doğru hareket ettirdim, farenin sol tuşunu bir kere tıkladım ve e-mail böylece gitti. Artık gözümü mail kutusundan ayırmadan beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu. Gerçekçi düşündüğümde bunun aslında saçmalık olduğunu biliyordum. Neptün'ün, Pawlow'un köpeği gibi, her aldığı mesaja anında tepki göstermekten başka işi yok muydu? Farklı bir saat diliminde bulunduğunu ve çoktan rüyalara daldığını var saymasak bile, bu çok küçük bir olasılıktı. Herif beni ciddiye alır mıydı bakalım? Ve neden 'herif? Söz konusu kişi, eserinin isimsiz bir bilgi bankası tarafından yayınlandığı herhangi bir makalenin, herhangi isimsiz bir bayan yazarı da olabilirdi pekâlâ. Ben cevabı daha çok beklerdim -belki de sefil hayatımın sonuna kadar.

Bir çıkmaza girmişti her şey ve işim bittikten sonra gelecek yaşantımı düşündüğümde, hava ılık olmasına rağmen beni hafif bir üşüme sarmıştı. Çünkü camdan bakıldığında, gelecek için hiçbir umut olmadığı görülmüyordu. Archie'ye baktım. Bu x-pozisyonunda, tıpkı bir paraşüt atlayışı sırasında açma ipini bulamayıp, çatıyı ve tavanı delerek yatağın üzerine çakılmış gibi duruyordu. Sunmuş olduğu bu onursuz görüntüye rağmen, benden daha iyi durumdaydı. Dünyanın yarısı onun. peşinde değildi.

Ekrandaki mail kutusuna yöneldim tekrar. Hiçbir hareket belirtisi yoktu. Bir anda yaptığım şeyin aslında ne kadar saçma olduğunu bütün çıplaklığıyla fark ettim. Belki de yüksek dehamı, anarşist bir bilgi ağında bilinmeyen kimseleri arama numaralan yerine iltica planları yapmak için kullanmalıydım. Numara demişken: Klavyenin hemen yanında, İnternet kullanımıyla ilgili bir yığın püf noktası ve somut işlem komutu içeren açık bir kitap duruyordu. Sırf can sıkıntısından sayfaları çevirmeye başladım. Gerçekten de, eğer uğraşacak düzenli bir işiniz yoksa veya en fazla Dr. Hannibal Lecter kadar arkadaş canlısıysanız, bu ben merkezli iletişim tarzı, eğlenceli vakit geçirmenizi sağlayabilirdi. En olağan dışı şeyleri bile yapmak mümkündü. Örneğin "tracruot" komutuyla, örümcek ağını andıran bir grafik üzerinden, gönderilen haberin çizdiği yollar ve ulaştığı şebekeleri görüntüleyebilirdiniz. Veya "talk" sohbet yöntemiyle, iki kullanıcı aynı anda birbirleriyle, tıpkı telefondaki gibi -ama yazarak- doğrudan sohbet edebilirdi. Hatta "finger" komutuyla, kullanıcının e-mail adresi üzerinden, onun ev adresini bulmak bile olasıydı. Ama bunun için kullanıcının önceden onay vermesi...

Yapay bir zil sesi duyuldu. Ekranı baktığımda, kırmızı bir sinyal bayrağının dalgalandığını gördüm. Bir e-mail almıştım! Ekranın sol üst köşesinde gönderici adı olarak Neptün'ün adı belirdi. Söz konusu alanı tıklayarak mesajın ekranda görünmesini sağladım. Ve ilk cümleyi okuduğum anda kalp atışlarım değişti.

Merhaba, sevgili Francis!

Beni hiç aramayacağımı düşünmeye başlamıştım...

Altıncı Bölüm

Neptün ancak bir köpekbalığı kadar sevimli ve ağındaki bir örümcek kadar içtendi. Akla hayale sığmayan bir karmaşıklıkta elektronik ağ santralinin içinde, vücudu olmayan bir yaratıktı adeta. Bu hayaletin bana ulaştırdığı haber kendi kimliği, bulunduğu mekân ve hatta biyolojik türü hakkında hiçbir bilgi vermiyordu aslında. Ama belki zamanla bu da olurdu. Sırrımı bu kadar ani ve hızlı bir biçimde ortaya çıkarıp beni eski bir dostuymuşum gibi selamladığında -ki onun, Romalı deniz tanrısı Neptün'ün cinsiyetini göz önünde bulundurarak bir erkek olduğunu varsayıyorum- nasıl bir korkuya kapıldığımı bir düşünün lütfen.

Haberin geri kalan kısmı daha fazla heyecanlı değildi. Benimle görüşebilmek için yanıp tutuşuyormuş ama yine de e-mail ile haberleşmeyi, zaman kaybettirdiği için iletişim yolu olarak tercih etmiyormuş.

Sohbetlerimizi yine yazılı olarak ama doğrudan doğruya ve her an sürdürebilmemiz için bana bu yolla nasıl sohbet edebileceğimizi ayrıntısıyla anlattı.

Ne yapacağımı bilmez bir halde ekranın önünde oturuyordum ve şiddetli felç belirtilerine karşı savaş veriyordum. O kadar çok som geçiyordu ki kafamdan, bana teklif edilen bu davete karşılık verecek veya

herhangi bir davranışta bulunacak güçte değildim. Neptün diye biriyle aynı kum havuzuna fazlalıklarımızı gömdüğümüzü hiç hatırlamıyordum. Peki o zaman bu yaratık beni nereden tanıyordu? Aslında yem olduğu ortaya çıkan UNO makalesini kullanarak ona ulaşacağımı nereden bilebilirdi? Özellikle de bu konuya değineceğimi nereden bilebilirdi? Hattın diğer ucunda kim vardı? Yoksa tıpkı benim gibi, insanların kutsal saydığı İnternet'i nihayet doğru dürüst bir amaç için kullanan başka bir çokbilmiş hayvan mı? Her şeyden önce, neden Neptün kronik uykusuzluk çekiyormuş da her türlü gece eğlencesine minnettarmış gibi bu saatte benimle sohbet etmeye bu kadar hevesliydi?

Bütün bu sorulardan kafam uğulduyordu. Cevapları almak anlaşılan benim elimdeydi. Ama ben bir türlü bu düello davetini kabul etmeye ve böylece amaçlanan ilişkiyi kurmaya cesaret edemiyordum; çünkü bu yolla dönüşü olmayan, ölümcül bir girdabın içine sürükleneceğimi biliyordum. Öte yandan, başka çarem var mıydı? Neptün, bu karanlığı biraz olsun aydınlatabilecek tek varlıkmiş gibi görünüyordu. Peki bu doğru muydu? Kim söylemişti bunu? Sadece durum bunu gösteriyordu -daha doğrusu bu polisiye yumağın bir tek düğümünü bile çözemeyen ve detektif dahilerinin yardımına muhtaç olan zavallı, yaşlanmış beyin hücrelerimin ürettikleri resim böyle söylüyordu.

Tamam, durum bundan daha ümitsiz olamazdı, onun için de şimdi seçeceğim yol hiç fark etmezdi. Ya burada, kendi hapishanemde çürüyüp sakat pireleri avlamakla keyiflenecektim, ya da yine bu hapishaneden İnternet yoluyla başka kafayı yemiş varlıklarla çene çalacaktım. Ben terapi için ikinci seçeneği seçmiştim. "Seninle nereden tanışıyoruz Neptün?" diye klavyeyi adeta yumrukluyordum. Sohbet kullanımını başarmıştım.

"Bunu sen mi soruyorsun?" diye ekranda benim yazdığım satırın altında Neptün'ün cevabı belirdi.

"Savaşta!"

"Ben savaşta değildim, hiçbir savaşta değildim."

"Francis, ben kafadaki savaşta bahsediyorum. Çünkü korkarım geçen süre içinde bu konuyla o kadar yoğun bir şekilde uğraştın ki, sen de savaşı en az benim kadar iyi tanıyorsun."

"Dostluk kurmak için ilginç bir yol. Ama bu benim sorumun cevabı değil henüz. Beni nereden tanıyorsun, özellikle de adımı nereden biliyorsun?"

"'Who is who' dan tanıyorum seni. Hahaha."

"Benim hangi türden olduğumu biliyor musun?"

"Konserve kutusundan beslenenlerden desem kızar mısın?"

"Sen de mi bir hayvansın?"

"Hayvanın karşıtı nedir ki?"

"Neptün senin gerçek adın mı?"

"Nasıl istersen! Ama bir Roma tanrısınınkinden daha çirkin bir ad düşünebilirdim kesinlikle."

Kısa bir ara vermiştim. Kişisel bilgileri konusunda en fazla çivi yazısıyla yazılmış bir taş levha kadar bilgi veriyordu. Bu yüzden de kişisel bilgileri bir kenara bırakıp, asıl konuya konsantre olarak, sorguya 'boş alanları' doldurmak için devam etmeye karar verdim. Aslında bu yöntem de çok başarılı olacağı benzemiyordu, çünkü Neptün sohbetimizi komik ve eğlenceli bir bilgi yarışması gibi gördüğünü açıkça belli ediyordu. Ama yine de benimle bu konular hakkında tartışmak için ilgi gösteriyordu, biraz tuhaf bir ilgi olsa da bu. Ne de olsa İnternet'e makaleyi vermekle ilk adımı o atmıştı ve benimle bağlantı kurmaya çalışmıştı.

"Kişisel konularda bu denli kapalı olduğuna göre Neptün, ikimizin de en sevdiği konu hakkında konuşmayı tercih edeceğini tahmin ediyorum." diye tekrar bilgisayara sarıldım.

"A, evet!" diye hemen cevap geldi.

"'Cave-Canem-makalesini gerçekten sen mi yazdın?"

"Elbette! Savaş olgusu ve çok yönlü nedenleri, yan etkenler ve sonuçlar benim tutkumdur. Bu konuya çok derinden ve ayrıntılı bir biçimde eğildim."

"Bunu UNO adına mı yaptın?"

"..."

"Anlıyorum. Araştırmalarını yerinde yaptığını ve Balkan savaşına da katıldığını, özellikle de General August Horches'in muharebe alanında etkin olduğunu varsayarsak, o bölgede tuhaf bir şeyin senin dikkatini çekip çekmediği konusunda bana bilgi verebilir misin lütfen?"

"Tabii ki, insanlar durmadan birbirlerini gebertiyorlardı. Bu normal bir şey değil ki!"

"Hayır, medeni dünyayla hiçbir ilgisi olamayan vahşetten, savaşın olağan halinden ve barbarlıktan söz etmiyorum. Ben, nasıl söylesem, gerçekten olağan dışı bir şeyi kastediyorum. Katılan herkesin hissettiği ve onları ele geçiren, adı konulmayan bir şey. Ele geçirdiği insanlar üzerinden bizlere, barışın ülkesine ulaşan bir şey."

"Söylemek istemiyor musun, Francis?"

Bir an nefesim kesilmişti.

"Ne demek istiyorsun sen?"

"Haydi, söyle!"

Klavyenin üzerindeki sağ patim şiddetle titremeye başladı, burnumun önünde parlayan ekran birden, arkasına bütün kötülüğün gizlendiği demirden bir maske gibi göründü bana. Sonunda gülünç duruma düşmemek için kendimi aştım ve korkuyu üzerimden attım.

"Savaş canavarı" diye yazdım. "Bir kez çağrılan ve bir virüs gibi barışsever insanların içine giren ve onları sukzessive birer savaş canavarına dönüştüren savaşın hayaleti. Nefretsiz ve şiddetsiz güzel bir yaşam, aile, çocuklar, arkadaşlar ve uyum içindeki birlikteliğin verdiği huzur ve sevinç unutulur o zaman. Bu hayalet, günahsız meleklerin bile rüyalarına kan akıtmayı sokar. Onu gördün mü Neptün?"

"Evet."

"Nasıl bir varlık?"

"O tıpkı senin tarif ettiğin gibi ve o bir gezgin. Tatmin edilemeyen gerçeklik hırsıyla -ki bu gerçeklik savaştan dolayı tam bir kâbusa dönüşmüştür- soğukkanlı bir kötülük gezginine benziyor, bir voyeur du mal. O, mutluluktan bıkmış usanmış olanları arar sürekli. Er ya da geç onların üzerine tıpkı kara bulutların güneşli tarlaların üzerine çöktüğü gibi çöker ve onları ancak herkesi biçtikten vereni bir savaş alanının kokusunu aldıktan sonra terk eder. Bu sana göre fazla mı soyut, Francis? Ama hiç de öyle değil. Savaş canavarı gerçekten de var, senin benim gibi.

"Sen yoksun ki!"

"Nasıl yani?"

"Zırvalayıp duruyorsun, ama aslında hiçbir şey söylemiyorsun. Daha da kötüsü, tıpkı çokbilmiş bir papağan gibi benim söylediklerimi birkaç benzetmeyle ve kelime oyunuyla değiştirip sansasyonel bir yenilikmiş gibi tekrarlıyorsun. Ama gerçekte bulmaca gibi konuşuyorsun ve kendin de bir bulmaca kalmak istiyorsun. Bu kaçık enflasyonunda senin de, eskiden olduğu gibi deli hücrelerindeki lastik duvarlara karşı konuşmak yerine, İnternet'i şizofren kişiliklerine alet eden kaçıklardan olmadığımı ben nereden bileyim?"

"Çok iyi kükredin cüce aslan! Yanılıyorsam söyle, başın bayağı belada ve sinirlerin tıpkı dilek ağacındaki renkli kumaş kurdeleler gibi ateşli bir biçimde titriyor, öyle değil mi? Dürüstlüğümün bir göstergesi olarak sana yardım elimi uzatsam nasıl olur acaba? Savaş canavarının buradaki ikametgahını sana söylesem nasıl olur acaba? Çünkü onun bu sıralar senin bölgede huzuru bozduğu tahmininde yanılmıyorsun. Ya böyledir işte, bugün burada yarın başka bir yerde."

"Bunu gerçekten yapar mısın?"

"Evet, ama sen de karşılığında benim için bir şey yaparsan: Ona rastladığın yerde onu. öldür, yok et buralara daha fazla zarar vermeden. Çünkü bir grubu diğerine karşı kıskırtmaktan, beyinleri iğrenç kanla zehirlemekten ve nefreti resmi din ilan etmekten asla vazgeçmeyecek."

"Bunu nasıl becereceğim? Ben sadece küçük bir hayvanım."

"Bilmiyorum, bir şeyler düşün, uyanık ol. Ve cesur ol!"

Ekranda, Neptün'ün yazısının altında bir adres belirdi. Adresi okuduğumda ve o yerin aşağı yukarı nerede olduğunu zihnimde canlandırıp belli belirsiz bir tahmine ulaştığımda, bu lanetli günde bilmem kaçınıcı kez tüylerim diken diken olmuştu. Zihnim beni yanıltmadıysa, daha birkaç saat önce oradaydım. Ama endişeden çok yeni yeni sorular kaplamıştı beynimi. Savaş canavarı neden bir bölgeyi 'kendi bölgesi' diye adlandırıyordu? Hayaletler de mi işlerini bitirdikten sonra evlerine gidip televizyon izlerlerdi? Ona orada rastladığımda ne yapmam gerekiyordu? Polisi mi alarına geçirmeliydim, yoksa hayalet avcılarını mı? Peki nasıl oluyordu da bu hayalet arkadaşımız, hem görünmeden bölgede yaşayanları ırkçılıkla zehirleyebiliyordu, hem de kurbanlarının enselerine klinik açıdan tertemiz ısırık izleri bırakabiliyordu? Ve neden Neptün kusacak derecede her şeyi biliyordu? Bu bölgedeki evcil hayvanların ruh halinin tıpkı savaş başlamadan önceki şafak vakti havasını andırdığını bile biliyordu. Bütün bunları hemen bilmek istiyordum ondan. Ama ne yazık ki sadece tek bir soru sorabilecek fırsatım olmuştu.

Adresin şokunu üzerimden attıktan sonra.

"Ölü görmeye bu kadar meraklıysan, neden kendin bitilmiyorsun o canavarın işini?" diye tekrar tuşları yumrukladım.

"Benim gücüm buna yetmez," cevabını verdikten sonra hayalet bağlantı çıkışını tıkladı. Kırmızı bir kutucuk belirdi gözlerimin önünde ve hattın diğer ucundaki kişinin artık ulaşılmaz olduğu sinyalinin verdi.

Ben bir süre daha hipnotize olmuşçasına şüphe uyandıran yardımcımın bana bıraktığı son satıra bakakaldım ve bundan sonra neler yapılması gerektiği konusunda tam bir ümitsizliğe kapıldım.

İlk hedef, evi terk etmekten oluşuyordu. Ama nasıl; bir tarafta sonsuz dolambaçlı yollar, daha baştan bütün işi boşa çıkarabilirdi, öte yandan aziz Francis'in yüzlerce bekçisi de aynı şekilde büyük engel oluşturabilirdi. Oysa ki... Ben kendimi biraz erken 'dahi' ilan etmişim -her fikir osuruğunda hissettiğim gibi. Çünkü aniden ortaya çıkan planımın gerçekleşmesi sadece bana bağlı değildi. Hatta bu plana dahil etmeye çalıştığım kişiye de bağlı değildi. Sadece ve sadece kararsız tanrıça Fortuna'ya bağlıydı, benim gibi hava atmasını seven birinde başka ne olabilirdi ki?

Zaman kaybetmeden harekete geçmek için bilgisayarın başından tam kalkacakken, yeni bir sürprizle daha karşılaştım. Daha doğrusu, o kadar da yeni ve şaşırtıcı değildi olay, çünkü aynı şeyi kısa bir süre önce de yaşadığımı anımsıyordum. Klavyeden çıkan tuş sesleri anlaşılan Archie'nin uykusunu bölmüştü, çünkü yaşlı delikanlı yatakta oturmuş, tıp öğrencileri için hazırlanmış ve alkol kullanımından kaynaklanan algılama

sorununu ele alan bir video filmi görmüşçesine, bana cam gibi bir bakışla bakıyordu. Büyük ihtimalle deminki bilgisayar konferansını bir süre izlemişti. Bu süre içinde İnternet'in özellikle benim türüm için mi icat edilip edilmediğini ve tek küçük kusurunun da insanlar tarafından hazırda tutulması gerektiği olduğunu düşünmüş müdür acaba? Herhalde çılgın bir şeyin rüyasını gördüğünü düşünmüştür sadece, öğlen gördüğü o çılgın şeyin. Bu ona bir ders olsun! Neden bu kadar içmişti ki? Haydi diyelim ki içti, o zaman neden biraz daha fazla içmedi? O zaman uykusu böyle bölünmezdi.

Ağzı açık bir şekilde travma geçiren Archie'yle balıklama bir atlayışla vedalaştım. Sonra hemen bu keşmekeş sarayından kaçtım, kaçtım, kaçtım, ta ki merdivenlere gelene kadar. Çıkardığım gürültüye burada son verdim ve adeta bir mayın tarlasından geçercesine yavaş ve dikkatli bir şekilde merdivenlerden indim. Alt katta basit bir sıçrayış yaparak ağırlığımla eğilen kapı kolunu açtım ve Gustav'ın imparatorluğuna ulaştım. Bir yandan planım için seçtiğim ortağımın da orada olmasını umarak ve bunun için dua ederek karanlıktan hızla geçip doğrudan yatak odasına gittim.

Tanrıya bin şükür, o oradaydı! Gustav'ın balon gibi karnının üzerinde kıvrılmış yatıyordu. Suratının ortasında, birkaç saat önce benim attığım çizik izi görünüyordu. O kadar derin bir uykuya dalmıştı ki, şişkonun horlama terörü bile onu uyandıramazdı. Bir anda, Junior'un buraya gelme ve ayağımın altında dolaşma yasağına uymamasına ve burada olmasına çok sevinmişim. Zaten başka nereye gidebilirdi ki? Uzun süreden beri savunduğum tezim de böylece kanıtlanmıştı: Gençlerin % 87,5'inin kaygısızlığı kira ödememelerinden kaynaklanıyor.

Onu uyandırmak beni çok üzse de buna mecburdum. Burnumla usulca onu dürtükledim. Yıldızların hafif ışığında kül renginde parıltıyan kaplan desenli post yığını uykulu uykulu gerinip esnedi. Junior sonra yanındaki sureti gördü ve kendisine yukarıdan bakanın kim olduğunu anladığında, beni neredeyse gözyaşlarına boğacak bir şey söyledi.

"Babacığım, senin hakkında anlatılan şeylere inanmıyorum. Haydi, gerçekten onları kazıkladığını söyle."

Buna ihtiyacım vardı! Bana inanan, beni, olduğumu iddia ettiğim cani olarak görmeyen biri. Üstelik de, bana bu kadar güvenen benim kendi oğlumdu. Bundan daha iyi bir teselli olabilir miydi? Eski bir söz, ama doğru: Kan, sudan daha kalındır. Tabii ki öğlen ona ve arkadaşlarına -hak etmiş olsalar bile- öyle sert davrandığıma şimdi üzülüyordum. Ama yine de, gençlerin yaşlılardan istedikleri bir şey varsa, o da öğüttür, dayak değil. Ve tabii ki sevgi, nesiller arasındaki en güçlü bağ.

"Haklısın, Junior," diye cevap verdim ve gülümsedim. "Ben onları, senin deyimimle, birazcık kazıkladım. İyi bir şey için yaptım bunu, senin bunu anlamam biraz zaman alacak. Ama sana anlatacak zamanım yok şimdi. Daha sonra anlatırım. Şimdi acilen senin yardımına ihtiyacım var. Bunun için de birbirimize tıpa tıp benzememiz çok işimize yarayacak..

Junior'dan istediğim yardımın, onun için tehlikesiz olmayacağını pekala biliyordum. Ama birincisi, bu derecede bir riske girebilirdik, ikincisi de evin arka bölümünde nöbet tutan hayvanların koku alma yetilerine sonsuz bir güvenim vardı. Junior'a gerekli bilgileri o şartlar altında mümkün olduğunca ayrıntılı biçimde verdim. Planım onu da heyecanlandırmıştı ve bir an önce bu planı gerçekleştirmek için sabırsızlanıyordu; böylece olayları ele alıp harekete geçtik.

Açık duran tuvalet penceresinin altında, emin olmak için fısıldayarak her şeyi bir kez daha tekrar ettim; aslında buna hiç gerek yoktu, çünkü keskin zekâlı Junior, bir iki cümleden sonra amacımı 'çakmıştı' -aynı babası işte. Tam çıkarken Junior suçlu olduğunun bilinci içinde gözlerime baktı. O an için çok komik bir hal alsa da, cennetten gelen hiçbir varlığı ondan daha güzel bulamazdım. Renkleri tıpkı sonbahardaki bir hayal ormanını andıran o kadife tüyleri, yüzündeki o zeki ifade, safir yeşili, göz kamaştıran parlaklıktaki o gözleri, konsantrasyonun bir göstergesi olan ve sürekli titreşen o bıyıkları -o tıpkı benim gibiydi, o benden bir parçaydı, o benim genç halimdi, o ve ben, biz birdik, biz bizdik, baba ve oğul!

"Beni affedecek misin, baba?" diyebildi nihayet ve üzgün üzgün yere baktı. "Canımız o kadar sıkılmıştı ki, arkadaşlarımız ve ben sıkıntımızı Andromeda'da giderdik. Ama şimdi kötülük sınırını aştığımızı biliyoruz, yani biliyorum. Affedecek misin beni?"

"Unut gitsin, Junior," diye cevapladım sorusunu. "Gençliğe bir şans vermemek, geleceğe bir şans vermemek demektir. Bunu da ben yapamam, yapmak istemiyorum. Bundan sonra geleceğinizi, bir zamanlar bizim yapmaya çalıştığımız gibi, barış ve huzur içinde kurmaya çalışın. Bunu yaparken de eğlenin!"

"Tamam. Andromeda'ya benden selam söyle, baba!" dedi ve tıpkı trampetlinden zıplayan bir sanatçı gibi tek harekette dinamik bir şekilde camdan zıpladı. Bense hemen arka bacaklarımın üzerinde yükselerek pencerenin pervazından dışarıya baktım. Planıma uygun olarak dışarıda anında kıyamet kopmuştu. Sabırsızca Francis-benzer birini bekleyen peşimdeki bütün hafiyeler; terastakiler, bahçedekiler ve çevredeki duvarların üzerindeki kilerler, kulakları sağır edercesine miyavlayıp havlamaya başlamışlardı. Duyan da, AB, sigara reklamlarından sonra bağımlılık yaratan konserve mamalarını da yasakladı zannedirdi. Anlaşılan beklemekten konsantrasyonları biraz bozulmuştu, çünkü gördüğüm kadarıyla Junior bu bağırان maymunların arasından zorlanmadan geçerek, bölgenin karanlık yerine doğru kaçabildi. Büyük bir hevesle bekledikleri, Francis'i evden çıkarken enseleme hayali tümüyle suya düşmüştü. Bu başarısızlığın verdiği kızgınlıkla daha da büyük bir kargaşa çıkmıştı ve bazılarının kendilerine gelerek Junior'un peşine düşmeleri zaman almıştı. Sürünün geri kalan kısmı da onların peşinden koşmaya başlamıştı.

Herkes gidene kadar bekledikten sonra saklandığım yerden çıktım. Pervazın üzerinde durmuş, koşuşan sürünün arkasından bakarken planımın tutması için dua ediyordum. Eninde sonunda çılgına dönmüş bu salaklar küçük Junior'uma yetişeceklerdi, onu çembere alıp dişlerini göstereceklerdi ve pençelerini savuracaklardı -ve nihayet şaşkın bir şekilde, aradıkları caniyi değil de sadece ona tıpatıp benzeyen birini yakaladıklarını anlayacaklardı. Junior da üstüne basa basa kaçış nedeninin, tümüyle panikten kaynaklandığını söyleyecek. Nasıl numara ama!

Ortalık sakinleşince yola koyuldum. Neptün'ün bana verdiği adrese daha önceden gitmiş olmam aklıma geldiğinde ürperdim. Hem de bilmeden -iyi de, neyi bilmeden? İnternet hayaleti bu konuda kapalı kutuydu, sadece nam-ı diğer savaş canavarının ikametgahı hakkında bir şeyler gevelemişti; ama bu doğa üstü yaratığın neden bir eve ihtiyacı olduğunu söylememişti. Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de zaten evi doğru dürüst şereflelendirmemişim, sadece evin yakınlarında bulunmuştum. Kısacası söz konusu yer, bahçesinde Andromeda'nın, zavallı varlığını sürdürdüğü şu şatoya benzer yapıydı. Rahatsız edilmeden, ama yine de şiddetli paranoya atakları eşliğinde muhbir korkusu yaşayarak duvarın üzerinde yavaşça ilerlerken, uzak ufuklarda siyah bir bulut sürüsü gördüm. Üzerimde yıldızlar henüz aydınlık ve berrak bir şekilde ışık saçıyordu ve ay da hâlâ yoğun bir şekilde parlıyordu, bu haliyle güneşin küçük kardeşini andırıyordu. Ama birazdan bu lanetli karanlık büyük bir perde gibi güzelim manzarayı derin bir siyaha boğacaktı. Hiç şüphe yok ki, birazdan muhteşem bir mayıs yağmuru bastıracaktı, bu durumda elimi çabuk tutmam gerekiyordu, çünkü daha gidip o uğursuz yeri kolağan etmek istiyordum.

Dikkat çekme pahasına da olsa hızımı amirdim ve bir süre sonra bakımsızlıktan ormana dönmüş bahçeye ulaştım. Yan duvardaki delikten içeri giriverdim ve çalılarla mücadele ederek Andromeda'nın küçük tahta bölmesine vardım. Daha öğlen vakti ölüm kalım savaşının melankolik çekiciliğini yansıtan bu yer, karanlıkta en fazla, sahiplerinin gece dansına katıldığı lanetlenmiş bir mezarlık kadar davetkâr görünüyordu. Çoğunluğu sarmaşıkla kaplı kanatlı çocuk heykelleri, topraktan yapılmış çanak çömlek, korkuluklar, kafasını kaybetmiş fiskiye ve solmuş yapraklarla örtülü havuz, hepsi de onlarla aynı kaderi paylaşmak istemiyorsam bir an önce buradan tüymemi fısıldıyorlardı bana sanki. Her çalılığın ardından, sahibini tanımak istemeyeceğiniz bir gölge görünüyordu. Ve yaprakların hışırtısı, dalların çatırdaması, bir kemirgenin çabucak geçişi, bir böceğin sessiz tırmanışı, en küçük ve en zararsız ses bile dehşetle bulanmış hayal gücümde, canavarın sürpriz saldırısının fon müziğine dönüşüyordu.

Acaba aşırı tepki mi gösteriyordum? Ne de olsa Neptün -o da en güvenilir dostum değil bu arada- beni doğrudan aslanın inine göndermişti. Canavarlarla ve hayaletlerle ilgili bu saçmalıkları ciddiye alacak olursak, tanrı biliyor ya, korkmak için birçok nedenim vardı. Böyle varlıkların hiç de şakaya gelmediklerini bilmek için şamanizm hakkında bir kurs görmek gerekmiyordu. Tüm bu tesadüflerin, gizemli mesajların ve esrarengiz efsanelerin ardında gerçek katilin varlığını tahmin eden aklımdan sesine kulak vermek ile doğaüstü bir varlığın gerçekliğine inanmak arasında gidip geliyordum.

Tahta bölme boştu. Birkaç saat önce Andromeda'nın iki büklüm oturup katliamla ilgili vizyonlar gördüğü yerde, şimdi sadece paçavraya dönmüş, lekelerle bezenmiş bir yastık vardı. Delik deşik olmuş sandığın üzerine hastalığın ve çürümüşlüğün kokusu yapışmıştı. Korku dolu ruh halime rağmen bu zavallı mahluk için yeniden güçlü bir acıma duygusuna kapılmışım. Kafamdan da "Nasıl böyle yaşanır?" sorusu yerine "Nasıl böyle perişan ölünür?" sorusu geçiyordu.

Acıma duygumun kaynağı ise adeta yok olmuştu, çevrede yaptığım kısa keşif de sonuçsuz kalmıştı. Bu süre içinde, Andromeda'nın bana yardım edemeyeceğini bile bile onu neden yana yakıla aradığımı sorgulayacak kadar zekâm vardı elbette. Bu arazi hakkında olağanüstü anlatacak bir şeyi olsaydı, bunu zaten öğlen bana söylerdi. Hayır, kaniş bayanı deliler gibi aramamın gerçek nedeni açıkça ortadaydı: Tıpkı şeytana tapanların şeytanın etrafını sardıkları gibi bu hayalet bahçenin de etrafını sardı eve girmeye cesaret edemiyordum. Yapacak bir şey yoktu, ben de kaçınılmaz olana kendimi teslim ettim ve kalbimden çıkan tekno-ritim sesleri eşliğinde kötülüğün kaynaklandığı yere doğru yaklaştım.

Şatonun gün ışığında erguvan renginde parlayan arka cephesi, şimdi karanlığa gömülmüştü. Kutuyu andıran, yerlere kadar uzanan ve titizce sıralanmış panjurlu pencereleriyle, geniş balkonlarıyla ve her ayrıntısındaki Akdeniz stili sadeliğindeki yapı, bu çevrede az bulunan bir eserd. Şimdiye kadar hiçbir emlakçının bu mücevhere talip olmaması çok hayret vericiydi doğrusu.

Elbette aynı zamanda burası bir yıkıntıydı. Buna karar vermek için bilirkışı olmak gerekmiyordu. Ön cepheyi yaracakmışçasına donmuş, siyah yıldırımlar gibi duran dış duvarlardaki derin çatlaklar, eve yaklaştığımda hemen gözüme çarpmıştı. Pencereler gerçekten de muhteşem görünüyordu, ama hepsinin de camları kırılmıştı. Bazılarının da pervazlarının gevşemiş ve aşağı doğru sarkmış olduğundan hiç bahsetmiyorum bile. Yaban sarmaşıkla büyük bir alanı ele geçirmişti ve yakında bütün yapıyı ilhak edeceğe benziyordu. "Usher Evinin Yok Oluşu": İyi kalpli eski ustam E.A. Poe'nin mükemmel hikâyesi geldi aklıma, midemdeki tuhaf hisle bana tek gözlü canavar gibi bakan, tek kanadı düşmüş pencereye yaklaştığımda. Gerçekten de bütün ev yas tülüne bürünmüştü; adeta geçmişteki mutluluğunu ve güzelliğini inkar etmiyordu, ama ona hastalıklı bir gülünüm vermek için de elinden geleni yapıyordu.

Esnirmiş gibi duran pencere deliğinden içeriye doğru daldım ve kendimi, tavanları en az dört metre yüksekliğinde olan, zifiri karanlık bir odada buldum. Gözümde ilk çarpan ve beni bu keşif gezisi boyunca takip

edecek olan şey, her şeyin üzerini örten kalın toz tabakasıydı. Toz, sanki her santimetreyi arlıksız kaplayan bir koruma aracı olarak kullanılmıştı. Koruma, çünkü her şey ev sahibinin bir daha dönmek üzere ve valizinde sadece bir diş fırçasıyla burayı terk ettiğine işaret ediyordu. Son derece antika, son derece pahalı ve "ezelden beri evladiyelik" her türlü döşeme malzemesi sanki az önce kullanılmış ve hemen ardında mummylanmış gibi duruyordu. Antika sever biri bu hazine için sadece hırsızlığı göze almazdı, seve seve cinayet bile işlerdi. Burada her kim yaşıyorsa, apar topar ve geride bıraktığı servet konusunda hiç sıkıntı ve üzüntü çekmeden, kelimenin tam anlamıyla tüymüştü adeta.

Yavaşça ve titreyerek yoluma devam ettim. Karanlık koridorlar ve holler çıktı karşıma. Odalara İngiliz kraliyet sarayının havasını veren pahalı halılar, kilimler ve işlemeli, ipekli brokar kumaşından perdeler güvelerin ve sıçanların saldırısına uğramış gibiydi. Delik deşik ve saçak saçak olmuşlardı. Halı dövücüsünü kullanan biri kesinlikle boğulurdu. Her şey küf kokuyordu ve ölümün varlığını hatırlatıyordu. umudun ve özlemlerin de ölümünü.

Ben her ne kadar da her köşeden ve her kapının arkasından her an çıkmasını beklesem ve hiçbir Parkinson hastasının bana yetişemeyeceği derecede korkudan titresem de, hortlak bir hayaletin varlığından ise hiçbir eser yoktu. Burada ne işim vardı benim? Ve her şeyden önce: Canavar birden karşıma çıksa ne yapacaktım? Onu azarlayacak mıydım yani?

Onunla boğuşup sonunda, tıpkı Siegfried'in ejderhaya yaptığı gibi, yaralı bir yerine pençe mi atacaktım? Öyle yaralı bir yeri var mıydı ki? Gerçekçi bir bakışla, bu düşüncelerim tek kelimeyle gülünçtü. İçinde bulunduğum durum hiç de öyle değildi ama. Bu karmaşadan sağ salım çıkacak olursam, yemin ettim kendime, bıçak altına yatıp, bu lanet olası frenlenemez merakıma neden olan beyin bölgesini tümüyle aldırırdım.

Birden bir değişiklik olmaya başladı. Önceleri hafif bir değişiklikti bu. Bazıları el yazısıyla, bazıları daktiloyla yazılmış tek tek yapraklar, yere dağılmıştı ve tıpkı masaldaki ekmek kırıntıları gibi evin ortasına doğru bana yolu gösteriyordu. Sararmış yapraklar ve soluk el yazısıyla bazen yukarı, bazen de alta denk gelen daktilo vuruşları, sayfaların oldukça eski olduklarını gösteriyordu. Kâğıttan izleri takip ederken, neredeyse tüm yaprakların üzerine sonradan bir şeyler çizilmiş olduğunu fark ettim. Daha doğrusu bunlar bir çocuğun karalamalarına benziyordu ve bazılarında, alay edilmişçesine yazıların tam üzerine yapılmıştı bu karamalar. Zaman zaman komik resimler de yer alıyordu bunların arasında, örneğin darağacına asılmış motifler veya sırtından bıçaklanmış çöp adam resimleri gibi.

Tek tek kâğıtların dağınıklığı önce not defteri karmaşıklığına dönüştü ve nihayet kule yüksekliğine varan bir defter yığınının dönüştü, ta ki kendimi bütün bu gelişmenin doruğunu oluşturan bir salonda bulana kadar. Burası kocaman bir çalışma odasına benziyordu, ama yine bugünkü haliyle bunu söyleyebilmek için, epeyce gelişmiş bir hayal gücü gerekiyordu. Sanki birisi kitap-nefreti-krizine tutulmuştu ve neredeyse bütün kitapları karşılıklı iki duvara gömülü, tavana kadar uzanan raflardan tutup çektiği gibi, parkenin üzerine, diğer belge ve dosyaların yayına fırlatmıştı. Antika değeri taşıyan kütüphane merdiveni paramparça bir halde arka tarafta duruyordu ve Mike Tyson'un boks çalışmasında kullandığı çalışma arkadaşına benziyordu. Bütün masaların ve sandalyelerin üzeri el yazısı ve daktiloyla yazılmış kâğıtlarla doluydu, her sandıktan ve her dolaptan, tıpkı yazma delisi birinin kusmuğu gibi, bu kâğıtlardan fışkırıyordu ve karanlığa rağmen zemine soluk bir aydınlık veriyordu.

Bulduğum diğer şeyler de oldukça ilginçti, daha doğrusu tüyler ürperticiydi. Bunların arasında milattan kalma bir Olivetti de vardı; büyük olasılıkla yazıların birçoğu bununla yazılmıştı, şimdi de kâğıtların arasında bir yerde duruyordu -tabii ki tamamen tahrip olmuş bir halde. Bir anıya benziyordu, daha doğrusu bir savaş anısına. Bir bakıma Universal Soldier'in pasaportu sayılabilecek iyice eskimiş bir Kalaşnikov, hâlâ gıcı gıcı olan bir Nazi miğferi, hayret derecede uzun ve siyah saçları olan bir kafa derisi, yine Universal Soldier'in başlıca teçhizatı sayılan bir havan topu, yerli kabilelere ait değişik mızraklar, oklar ve yaylar, üzerinde kuruyan kanlardan kaskatı kesilmiş bir Irak bayrağı, aşırı kullanmakta körelmiş olan bir pala, kime ait olduğu bilinmeyen, ama büyük olasılıkla Kamboçya'daki "Killing Fields"den kalma bir kuru kafa ve buna benzer birçok şey işte. Bütün bu müzelik eşyalar, vitrinlerdeki ve sehpalardaki özel yerlerini terk edip büyük bir karmaşa içinde kâğıt yığınlarının arasına karışmışlardı.

Hiç kuşku yok ki, bu kutsal mekânda savaşçı dostumuz en güzel anlarını yaşamıştır. Yerdeki kâğıt yığınının gelince, tek bir satırını bile okumadan kâğıtlarda ne yazdığını tahmin edebiliyordum: Savaş hakkında bilimsel araştırmalar.

Bu kaosa bir hortumun neden olmadığını başka bir çılgınlık kanıtlıyordu. Tavandan aşağıya doğru ipliklere tutturulmuş yüzlerce siyah beyaz fotoğraf sarkıyordu. Çoğu pek net olmayan bu fotoğraflar büyük olasılıkla amatör makineyle çekilmişti. Fotoğraflar tıpkı beklendiği gibi, bu hayalet evde kutsanan varlığın neden olduğu akıl almaz acıları gösteriyordu: Bir top mermisi tarafından karnının tümü yarılmış olan bir eşek. Zavallı hayvan ayakta durmayı başarmıştı, ama iç organları yerdeydi. Eşyalarını arabaya yüklemiş bir göçmen kafilesi ve korku dolu yüzler, çocukların yüzleri de var.

Mayından bacağı kopmuş bir GI. Ona destek olan arkadaşlarının kolları arasında kan kaybederken. Çıplak bir kadın, öldüresiye dövülmüş ve dudakları ısırılarak koparılmış... Bu korkunç resimlerin arasında Andromeda'nın vizyonunda gördüğü görüntüler de vardı: Bataklik ormanda birbirlerini boğazlayan yerliler,

pirinç tarlasının kenarında yanan Vietnamlı küçük çocuklar ve çiftlikteki toplu tecavüzde sıra bekleyen askerler.

Demek bizim zavallı kanış bayan, aslında sahtekardan başka bir şey değilmiş! Kendi de tahta bölmesinden çıkıp yamuk bacaklarıyla buraya gelmeyi başarmış ve bu korkunç resimleri görmüş. Bölgemizde son zamanlarda meydana gelen esrarengiz olayları etraftaki yürüyen gazetelerden öğrendikten sonra da Hektor'a ve bana bu "vizyon" hikâyelerini yutturdu. Bu muydu kanışın gerçek yüzü? Bu karmaşık cinayet oyununda da parmağı var mıydı? Ve o üçkâğıtçı şimdi neredeydi?

Bir yandan kendi kendime cevaplar ararken, bir yandan da aklını yitirmişçesine odanın içinde dolanıyordum. Kırık pencereden, bu tüyler ürpertici savaş müzesini aydınlatan ve böylece ürkütücü etkisini bir kat daha arttıran bir şimşegin çıktığını gördüm. Saniyeler sonra, her tarafımı titreten korkunç bir gök gürültüsü patladı. Siyah bulut sürüsü nihayet olağan kara koyunların diyarına ulaşmıştı. Birazdan yağmur yağmaya başladılar.

Yanılmıştım, yağmur başlamıştı bile! Önce tek tek kalın yağmur damlalarının yere çarpan sesleri, kısa bir süre sonra da damlaların giderek yoğunlaşan şırıltısı duyuldu; çok geçmeden de bütün semtin üzerine büyük bir gürlemeyle yayılan şiddetli bir yağmur boşaldı.

Bu karmaşanın tam ortasında durmuş düşünüyordum. Kesin olan bir şey vardı, o da biri burada cinnet geçirmişti ve bu çöplüğe sebep olmuştu. Savaş canavarı diye bir şey yoktu, savaşın kendisiydi canavar. Basit, ama her zaman etkili bir mesaj. Bu durumda, oğlumun deyimiyle, Neptün beni kazıklamıştı. Andromeda da bunu yapmış sayılırdı biraz. Ama o zaman neden buraya gönderildim? Herhalde gerçeği burada öğrenmek için değil! Bir rahibe kendini genelevde ne kadar evinde gibi hissederse, gerçek de kendini burada ancak o kadar evinde gibi hisseder. Ama yine de Neptün gizemli davranışlarıyla bana bir şey söylemek, beni - doğrudan gerçeğe olmasa da- bir şeye yöneltmek istemişti. Görünüşe bakılırsa, çözümünü biraz dolambaçlı yollardan kendim bulmam gerekiyordu. Demek bulmacayı soran her kimse, oyun oynamayı ve kendisiyle oyun oynanmasını seviyordu.

Tamam, bu sarayda birinin savaş hakkında araştırmalar yaptığının biliyordum artık. Bu biri de muhtemelen Neptün'dü. Bu gerçek bir ad değildi, sadece bir takma addı ve diğer taşların yanına eklenmesi gereken önemli bir mozaik taşıydı. Deniz tanrısı, türdeşlerimle havlayanlar arasında çıkması muhtemel bir savaş yüzünden sıkıntı, yaşadığını ve olay yüzünden başının belada olduğunu açıkça biliyordu. 1. Bunu nereden biliyordu? 2. Hangi delice sebepten dolayı benim bu tahribatı görmem gerekiyordu? İnsanların, ırklarının türediği ilk günden beri durmadan savaşlıklarından ve bu bulaşıcı hastalığın artık hayvanlara da sıçradığından başka nasıl bir ders çıkarmalıydım bundan? Ve 3. (bu soru artık güncelliğini yitirmişti) Bütün bunların bölgemizde işlenen vahşi cinayetlerle ne ilgisi vardı?

Başım uğuldamaya başlamıştı artık. Neptün beni abartmıştı, bulmaca çözmede oldukça zayıf kalmıştım. Açıkçası, hiçbir ipucunu, olayı aydınlatacak sonuçlara bağlayamıyordum -ne kadar kurnazca olsalar bile. Kendi utancımın içine gömülmüşken, dışarıda çakan şimşek ve patlayan gök gürültüsüyle bir kez daha korkuyla irkildim ve yenilgimin gerçekleştiği bu savaş alanının acı verircesine aydınlandığını gördüm. Güçlü bir rüzgârla birlikte birkaç yağmur damlası kırık camda içeri, aktı, bunun üzerine tavandan sarkan fotoğraflar delicesine dans eder gibi uçmaya başladılar.

Bu büyüleyici gösteriyi daha iyi görebilmek için başımı tavana çevirdim. Ansızın bir şey keşfettim: Tam üzerimde, normal şartlarda avizenin asılı olması gereken kartonpiyer kabartmanın altındaki büyük çengele başka bir şey asılıydı veya sıkıca tutunmuştu. O da tıpkı komik bir şekilde dans eden fotoğraflar gibi kendi etrafında dönüp duruyordu, ama bu zayıf ışıkta, orada asılan şeyin ne olduğuna dair bir fikir edinmek zordu. Delirmişçesine dönüyordu, sallanıyordu ve Tarzan'ın gibi oradan oraya savruluyordu, derken bir anda üzerime düşüverdi.

Bu uçan gölge o kadar hızlı bir şekilde inmişti ki, son anda bir hamle yaparak kenara kaçmam mümkün olmamıştı. Gözlerim, korkudan kaskatı kesilen diğer vücut organlarıma göre daha hızlı tepki vermişti, böylece çakan şimşegin her tarafı bir kez daha bir spot lambası gibi aydınlatmasıyla, üzerime düşenin kim olduğunu çok iyi görebilmiştim. Sanki güve kemirmişçesine delik deşik ve kenarları saçaklanmış, uzun kulaklar uçuşuyordu havada. Birbirine girmiş, dağınık ama seyrek tüylerin arasından her tarafı yara kaplı bir vücut görünüyordu. Beyazımsı, kör gözler bana dik dik bakıyordu; içinde az sayıda ama yine de tehlikeli sayılabilecek sarı dişleri bulunan ağız açıktı. Kafamı bir kerede yutmak için sabırsızlanıyordu adeta. Gerçekten de hiçbir korku tüneli buradaki gösterinin eline su dökemezdi!

Andromeda, uzun süredir beklenen göktaşı gibi üzerime düşmüştü ve bana çarptığı esnada çıkardığım "Ahh" sesi, hissettiğim acının ancak binde birini ifade etmek için yeterliydi. Canavarı nihayet bulduğumu sanmıştım, her ne kadar o anın elverişsiz şartları, cinayetlerin nedenini sorgulamam için uygun olmasa da. Anında boğuşmaya başladık. Aslında bu eşit şartlarda bir boğuşma değildi, çünkü rakibim benden daha büyük ve daha ağırdı. Pençemi tüyelerine, dişlerimi de boğazına geçirmiş halde birbirimize kenetlenmiş, kâğıt yığınlarının üzerinden yuvarlanırken, vücudundan yayılan ağır hastalık kokusu burnuma çarptı. Sadece bu kadar değil. Öyle bir kokuydu ki bu, adete mideyi ayağa kaldırıyordu ve doğanın o karanlık yüzünü, iğrenç ayrışma sürecini, sadece mikroskopta görülebilen ve "konakçılarının" bu hayattan veda edip ölümden sonra başlayan hayatlarına geçtiklerinde hayat bulan tiksindirici, küçük varlıkları hatırlatıyordu...

Biranda, aslında Andromeda'yla değil de sadece kendimle boğuştuğumun ayırımına vardım. Çünkü rakibim hiçbir şekilde bana karşı koymuyordu. Kaniş bayanı daha çok, palyaçonun dans turnuvalarındaki yarışmacılarla dalga geçmek için, süngerden ayaklarını kendininkilere tutturup dans ettirdiği komik bir dans kuklası gibi kullanıyordum. Tahminimde yanılıp yanılmadığımı henüz bilmiyordum, ama "boğuşma" esnasında hiç yara almadığım kesindi. Korkunun yol açtığı ilk tepkiyle kendimi sözde saldırgana karşı savunmuştum. Acaba saldırı sadece benim kuruntum muydu? Kuşkularım arttığında, riskli olsa da, boğuşmaya ara verdim.

Andromeda'nın cesedi yolunmuş bir kukla gibi üzerime çöktü. Kötü kokulu yığın beni neredeyse boğacaktı ve altından en azından bedenimin bir bölümünü kurtarana kadar bayağı bir süre geçmişti. Biraz doğrulduğumda ensesindeki, çengele asılırken meydana gelmiş olan büyük deliği fark ettim. Katil, bunu yaparken pek de özenmemişti ve cesedin düşeceğini göze almıştı. Bu da demek oluyordu ki, beni böyle tüyler ürpertici bir şekilde gafil avlamak istemişti. Neptün! Bana bu bulmaca oyununun üzerindeki kallesçe gücünü kanıtlamak için benim buraya gelmemi sağlamıştı. Bu bölgede yaşayanlar, beni cinayetlerden sorumlu tutmaya devam edeceklerdi, çünkü bu kâbus bir türlü son bulmuyordu.

Andromeda'nın, bu vahşice cinayet olmadan da günlerinin sayılı olmasına rağmen, iç parçalayıcı görüntüsüyle beni derin bir üzüntüye boğmuştu. Gençliğinde, astrolojiyle uğraşan sahibinin yanında mutluken acaba nasıl görünüyordu? Son derece güzel bir kaniş bayan olduğu kesindi; şimdi tıpkı tüylenmiş bir yıkıntıya benzese de, kalan birkaç izden zarafeti gözümün önünde canlanıyordu. Sevimli ağzı, adaleli bedeni, pek fazla eser kalmayan pembeyle yavru ağzı karışımı rengindeki tüyleri ve ölümden bile sevecenliğini yitirmemiş yüz ifadesi. Tıpkı Roxy'nin cesedine bakarken olduğu gibi, bir süre sonra gözyaşlarına boğulduğumu fark ettim. Gözyaşlarını bu zavallı mahlukun üzerine son bir kutsama gibi damlıyordu. Ama bu kez sadece acıdığım için ağlamıyordum, daha az önce Andromeda'dan kuşkulandı onu alçakça şeylerle suçladığım için, beni bir utanma duygusu kemiriyordu aynı zamanda. Roxy'nin ölümüne benzeyen bir şey daha vardı: Şiddetli bir kızgınlıkla yeniden intikam yemini ettim ve katilin, bu iki bayandan çok daha vahim bir şekilde öbür tarafı boylaması için elimden geleni yapacağıma söz verdim.

Andromeda ruhunu huzur içinde sallanan sandalyesinde teslim etmediyse de, son nefesini çengelin ucunda da vermemişti. Bu bir teselliydi. Çünkü ense bölgesine daha yakından baktığımda, onun da tıpkı diğer kurbanlar gibi enseden aldığı şu esrarengiz ısırlıklarla öldürülmüş olduğunu gördüm -burada bulunan yara, klinik açıdan tertemiz ve ısırlıkların bir Felidae'ye mi yoksa bir Canidea'ye mi ait olduğunu kurnaz bir adli tıpcının bile ayırt edemeyeceği kadar şaşılacak derecede kusursuzdu. Birden aklımdan, bu ısırlıkların belki de bir hayvana ait olmadığı ve yaraların herhangi bir aletten kaynaklandığı düşüncesi geçti. Aslında bu düşünce, böyle bir aletin benim türümün veya diğer tümün parçalama dişlerini kusursuz biçimde taklit etmesi koşuluyla ilginç olabilirdi.

Kendimi tümüyle kurtardıktan sonra, cesedi daha ayrıntılı bir biçimde inceleyebilmek için onu büyük güçlüklerle sırtüstü yatırdım. Ve gözlerime inanmadım. Andromeda'nın karnına siyah beyaz bir fotoğraf iliştilmişti. Son derece buruşmuş ve sararmış olan bu şipşak fotoğraf, tıpkı bir reklam ilanı gibi karnına bantlarla tutturulmuştu. Resim gerçekten de reklamcıların tercih ettiği o güneşli ve egzotik ambiyansı görselleştirse de, burada kesinlikle reklam söz konusu değildi. Bu daha çok, ülkece aranan çokbilmiş ukalaya ithaf edilen bir mesaj gibi görünüyordu. Hem de ne mesaj!

Fotoğrafi patilerimle bir derece düzelttikten sonra, herhangi bir ipucu yakalayabilmek için ayrıntılı bir şekilde inceledim. Aranacak çok şey de yoktu aslında. Görünen şey, fotoğrafın büyük bir bölümünde yer alan su kadar berraktı. Bu su, herhangi isimsiz bir okyanusa aitti ama bu okyanusta demir atmış tek direkli gemiyi, provasında altın harflerle Gloria yazısı bulunmasaydı da tanırdım.

General Horche'nin lüks barakasında bu geminin çanına takılarak, beni şu sevimli pirana halkıyla tanıştıran zincirleme reaksiyona sebep olmuşum. Bu beyaz gemi, denizde macerayı sevenler için tam biçilmiş kaftandı. Ne çok küçüktü, ne de çok büyük; ortasında gösterişli bir yelkeni, önde üç tane daha küçük yelkeni vardı. Ancak birkaç kişiyi alabilen orta büyüklükteki kamara, fotoğrafta gri cila çizgileri gibi görünen, özel tahtayla kaplıydı.

Fotoğrafta, komik bir denizci seremonisini kutlayan adamlar da görünüyordu. Ekvator vaftizi denilen ve ilk kez ekvatoru geçen yolcuların veya mürettebatın, yer kürenin güney kısmına geçişleri şerefyle, amiyane şakalarla suya daldırılarak "arındırıldıkları" bu geleneği kutluyorlardı. Üzerine pislik, yemek artıkları ve tıraş köpüğü sürülmüş ve bazı kısımları tuvalet kâğıdına sarılmış çıplak vaftiz çocuğunu tanıyordum zaten.

Horche'nin foto galerisindeki şu hippie kılıklı, uzun saçlı, tüm resimlerde sinsice sırtan dalış arkadaşıydı. Bu genç adam, eğer bugün hâlâ yaşıyorsa bayağı yaşlanmış olmalıydı, bana o zamanlar da tanıdık gelmişti. Ama yine de onu zihnimdeki insan arşivine yerleştirememiştim tam olarak. Ve şimdi de hayal gücümde onu 35 yıl yaşlandırmayı ve tanıdığım her hangi bir konserve açacağına benzetmeyi beceremiyordum.

İp merdivenin üzerindeki diğer iki adam, her an suya atacaklarmış gibi eziyet gören adamın bacaklarından tutmuşlardı. Bu arada diğer ellerindeki yarı boş votka şişelerini tokuşturuyorlardı. Fotoğrafta sözüm ona şakayı güvertede durarak keyifle izleyen adama daha yakından baktığımda, bu sapık mesajı gönderenin, bende bomba etkisi büyüklüğünde bir şok yaratma niyeti gerçekleşti. Onun özel bir rolü vardı. Her seremonide olduğu gibi, ekvator vaftizinde de bir seremoni başı vardı. Başında alüminyumdan yapılmış -

muhtemelen tükettikleri sigara paketlerinin bir yan ürünü- uyduruk bir taç vardı, ayrıca balık ağı, kılçık, yosun ve midyeden oluşan yine el yapımı bir pelerin taşıyordu. Elinde tuttuğu ve topuzunu bir deniz kestanesi kabuğunun oluşturduğu asası, bir süpürge sapıydı. Resmi dairece belgelenmiş bir ahmak bile, burada canlandırılan figürü bir çırpıda tanırdı: Deniz tanrısı Neptün! Ama işin en can alıcı noktası, benim bu Neptün'ü daha önce bir kez görmüş olmamdı: Tasasız gençlik yıllarındaki tasasız bakışlı general August Horche. O yıllarda genç gözleri birçok kez deniz mavisini görmüştü, ama kesinlikle gelecek yıllarda dünyadaki savaş alanlarında göreceği tarif edilemez dehşeti ve katliamları görmemişti henüz.

Yaşadığım şok, tuhaf bir şekilde neredeyse meditasyona varan bir sakinliğe yol açmıştı bende ve ben. artık taşlan yerine oturtuyordum. Yüreklere titretecek derecede yardımsever İnternet arkadaşım Horche'ydi, şu an eski ikametgahında bulunduğum Horche. Burada sapıkça bir tutkunun esiri olmuştu; savaşın olağanüstü halinden aldığı, mastürbasyona varan göz zevkini tatmin etme duygusu ve durmaksızın savaş canavarıyla meşgul olma iç güdüsüydü bu tutku. Bunu o kadar aralıksız ve ölçsüz yapmıştı ki, sonunda aklını yitirdi ve oldukça garip ama ruh sağlığını koruyucu bir hayat tarzına, bahçıvanlık cennetine kaçtı. Buraya kadar her şey tamam. Bu noktadan sonra, bölgemizdeki hayvan cinayetlerine, daha doğrusu cinayetlerin asıl nedenlerine bir köprü kurmak oldukça zordu, hatta imkânsızdı. Bu ayrıntıyı bir kenara bırakırsak, bu karışık yumağın düğümleri birbiri ardına çözülüyordu. Horche, kaptan Neptün olduğu o güzel denizcilik ve dalgıçlık günlerinin anısına, bu takma adını kullandı ve böylece bana yem attı. Oltaya takıldığımı anlayınca da, gerçekleri öğrenmem için beni bu tımarhaneye getirdi. Benim gibi sevimli bir fare avcısından korkacak neyi vardı ki? Bu alaycı düşüncenin bir göstergesi olarak da Andromeda'yı öldürmüştü, çünkü eski çukurlukta cinayetlerin suçunu üstlendiğime gizlice tanık olmuştu ve bundan sonra işlenen tüm cinayetlerin bana mal edileceğini, öyle ya da böyle iki türün arasında savaş çıkacağını biliyordu. Oyunun efendisi oydu, başka kimse değil; acımasız mesaj buydu.

Bütün bunlar korkunç derecede mantıklıydı, öyle değil mi? Biraz öyle. Ama bu kanlı oyunun asıl sebebi neydi? Ve neden Horche ya da Neptün benden, kendisinin temsil ettiği savaş canavarını öldürmemi istedi? Üstelik benim bir insani öldürebilecek durumda olmadığımı bildiği halde.

Belki de bulmaca çözmeye gerek kalmayacaktı, çünkü son derece duyarlı duyularım uzun süredir bu korku hücrelerinde nefes alıp veren tek varlığın ben olmadığımı söylüyordu. İçeriye çatırdama sesleri şeklinde yansıyan dışarıdaki meteoroloji harikasının ürettiği şiddetli gürültüye rağmen, beni sinir krizine bir adım daha yaklaştıran başka bir ses duyduğumdan emindim. Açık kapı kanadının ve koridor duvarlarının üzerinde dolaşan gölgenin sahibi, evin içinde yaptığı gezinti esnasında, ayak parmaklarının üzerinde vuruyormuş gibi kaçamak ve neredeyse duyulmayan sesler çıkarıyordu. Neden acaba? Son günlerde yaşadığı heyecanlardan dolayı yakında bir metal pompayla değiştirilmesi gereken kalbim, bir an için durmuştu.

Foyasını ortaya çıkardığım kişi, aleniyeti sevmiyor olabilir miydi?

Bir bakıma yanlış kişilere "Merhaba!" veya "İyi geceler!" demenin insanın başına neler getirebileceği konusunda ibret olsun diye, gözlerimi Andromeda'nın cesedinin üzerinden ayırmadan, yavaşça karanlık bir köşeye tünedim. Davetsiz misafir açıkça sistematik bir şekilde her odayı tarıyordu, ama ısrarla göze aldığına göre aradığı kişiyle karşılaşmaktan da tırsmadığı kesindi. Sinsice adımları, saklandığım yere doğru yaklaşıyordu -kitap raflarının arasında bulunduğum kuytu yerin pek de saklı olduğu söylenemezdi aslında. Zamanla bu geri çekilme stratejisi zaten işe yaramayacaktı, çünkü ürkütücü kaşif eninde sonunda bu odaya da teşrif edecekti ve korkudan en az on kat büyümüş gözlerimi keşfedene kadar etrafı koklayacaktı.

Korkulan senaryo düşündüğümünden daha çabuk gerçekleşti. Benim içeri girdiğim açık kapı kanadının arkasındaki duvarda beliren gölge adım adım bir deve dönüşüyordu ve nihayet bir Tyrannosaurus Rex büyüklüğüne ulaştıktan sonra bir anda yok oldu, çünkü gölgenin sahibi kapının eşiğinde görünmüştü. Aksi gibi o an şimşek çakmamıştı ve ben orada duran yabancıyı ayrıntılı olarak görme olanağı bulamamıştı. Ama hatlarından anlaşıldığı kadarıyla, onun bir cüce olduğu söylenemezdi. Tam tersi, bu herif bir öküzün cüssesine sahipti!

Ne yapmak gerekiyordu şimdi? Tek yolu varmış gibi görünüyordu: Fiziksel üstünlüğüne rağmen onu bir anlığına zayıf pozisyona düşürmek için, ona saldırarak, suratına atlayarak veya bir şekilde kafasını karıştırarak onu şaşırtmalıydım. İşte o anda kafasının üzerinden atlayarak kelimenin tam anlamıyla tüyebilirdim.

Yapsam mı yapmasam mı diye kafa karıştırıp zaman kaybetmeden önce, teşebbüse geçtim. Bir anda rafların arasından kokain krizine girmişçesine düşmanımın üzerine fırladım ve var gücümle bedeninin kafası olduğunu tahmin ettiğim bölgesine atıldım. Aksi gibi tam o sırada düşmanım bana doğru döndü ve kocaman ağzını açtı.

Bütün kafamla, tıpkı çalkalanıp fırlatılan bir şarap mantarı gibi o koca ağzın içinde sıkışıp kalmıştım. Ama çenesini birbirine kenetleyeceği ve bu kahraman detektifi üstün başarısından dolayı şehitlik mertebesiyle ödüllendireceği yerde, kötü adam kusacakmış gibi öksürmeye başladı. O öksürürken birden, hem itici hem de aynı zamanda yüreğimi ısıtan ve en az Gustav'ın koca ayaklarının aromatik kokusu kadar tanıdık bir koku algıladım.

Nihayet beni ağzından çıkarmayı, daha doğrusu kusmayı başarmıştı. O hızla kâğıt yığının üzerine fırlamıştım, o da öksürerek üzerime eğildi.

"Francis, oğlun bana seri katil numarasını diğer ahmakları kandırmak için oynadığından bahsetti. Neler oluyor?"

Hektor'un azarlayıcı bakışı, tıpkı yaramazlık yapan öğrencisini tehdit eden öğretmeninin elindeki değnek etkisi yaratmıştı üzerimde. Hâlâ birazcık öksürüp tıksırıyordu. Kocaman bir su birikintisinin içinde oturan yaşlı oğlan, gerçekten de benim Guinness rekorlar kitabındaki psikiyatri kategorisi için antrenman yaptığımı düşünmüştür herhalde. Gri tüyleri yağmurdan tamamen ıslanmıştı ve bedenine tıpkı yosunun bir kayaya yapıştığı gibi yapışmıştı.

"Beni nasıl buldun?" Biraz kendime geldikten ve titrememi kontrol altına aldıktan sonra bilmek istediğim ilk şey buydu.

"Bil bakalım." Güçlü bir şekilde silkelendi ve bir an için araba yıkama tesislerindeki kendi ekseni üzerinde dönen fırçalara benzedi. Herhalde beni dışarı gidip iliklerime kadar ıslanma zahmetinden kurtarmak istemişti.

"Cinayetleri üstlenip sonra da beni bayırdan aşağıya ittiğinde, ciddi ciddi o anın gerçekliğinden şüphe etmiştim. Özellikle de ortaklığımız konusundaki içten sözlerinden şüphe etmiştim. Ama yaralı bir şekilde aşağıya vardığım andan itibaren gizli stratejini ve bu blöfle zaman kazanmaya çalıştığını anlamıştım. Kim bilir, bunu belki de düşüş anında kafamdan aldığım bir darbeye borçluyum. Ne olursa olsun, diğer çılgına dönmüş sürü gibi arkandan konuşacak hevesim ve gücüm yoktu. Bu bana ne getirecekti ki zaten? Bunun yerine yaşadığın eve gitmeyi tercih ettim. Ama ne yazık ki bu fikir başkalarının da aklına gelmişti. Böylece seni Veya bir mucize beklemekten başka bir çarem kalmamıştı."

"Junior'u yakaladıktan sonra cendereden geçirdiniz mi?"

"Hadi canım! Öfkeden salya saçan hafiyeleri tarafından çembere alındıktan sonra hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davrandı. Yanlış kişinin peşinden koştuğumuzu o zaman anladık. Elbette olaylar farklı gelişseydi de senin tek bir kılına bile dokunmalarına izin vermezdim. Diğerleri hayal kırıklığı içinde oradan ayrıldıktan sonra onun güvenini kazandım ve senin tarafında olduğuma inandırabildim nihayet. Böylece bana gideceği yeri..."

Gözü Andromeda'nın cesedine takılmıştı. Parmak şaklatmasıyla hipnoz olmuşçasına, bir şey söylemeden ağır ağır ve buz kesmiş bir suratla onun yanına gitti. Ben de üzgün bir şekilde arkasından gittim ve cesedin korkunç görüntüsü karşısında bir kez daha yıkıldım.

Hektor uzun bir süre, ifadesiz bakışlarla cesedi seyretti, daha sonra zaten ıslak olan burnuna doğru dere gibi akan inci tanesi büyüklüğündeki yaşlan gördüm

"Bunu hangi domuz yaptı?" diye bağırdı hıçkırarak. "Hangi lanet olası domuz zavallıyı bu hale getirdi!"

Gökyüzüne karşı birçok kez ümitsizce uludu ve ben hayatımda ilk kez bu sesi sayıklayan bir müezzinin çığlıklarına değil de, yürekleri sızlatan ve benim de eşlik etmek istediğim bir matem şarkısına benzettim.

"Hektor, sevgili dostum," dedim yavaşça ulumaları artınca ve bunu söylerken de ciddi bir ifade takınmaya çalıştım. "Umarım, bu gece ikinci bir duygusal darbeye dayanabilirsin; çünkü korkarım sana şimdi söyleyeceğim şeyin senin özel hayatınla ilgili ağır sonuçları olacak. Özellikle de insanlara olan güveninle ilgili. Kısacası, ben olayı çözdüm."

Göz civarında donuk kahverengi tonlarına bürünen ve gözyaşından sırlıslık olan siyah yüzü bir anda bana çevrilmişti.

"Katilin kim olduğunu biliyorsun, değil mi Francis?"

"Evet. Bu bilgin de Andromeda'nın karnının üzerinde gördüğün şu fotoğrafa dayanıyor..."

Böylece her şeyi anlatmaya başladım. İnternetle ilgili sırları ve ukalar için aslında yem olarak kullanılan bilgi çeşitlerini. Savaşı, çılgın beyinlerinin yakıtı olarak kullanan karanlık savaş filozoflarını. Gloria adında bir tek yelkenliyle yapılan mazide kalmış tasasız gezileri ve çoktan unutulmuş dostları. Kendini tanrı gibi görüp ölümcül bir oyun oynayan ve kendini gizlemesini iyi bilen Neptün'ü. Ve nihayet, savaşa olan eğilimi yüzünden önce ona olan yakınlığını, sonra da kendini kaybeden generali.

Anlattıklarım bittiğinde, Hektor şiddetle kafasını sallamaya başladı; sanki gizli bir güç onun, anlattıklarımın doğruluğunu onaylamasına engel oluyordu. Gözlerini benden kaçırıyordu ve uçuşan fotoğraflara yöneltiyordu kontrolsüzce.

"Hayır, hayır, hayır Francis!" diye inledi basık bir sesle. "Buna inanmam ben, bu imkânsız. General Horche rastladığım en iyi kalpli ve en hayvan sever insandır. O zamanlar, ruhsal bunalıma giren birliğimize karşı sergilediği anlayışlı davranışları bile onun ne kadar temiz kalpli olduğunu göstermeye yeterlidir. Neden o kadar hayvanı kurtarmıştı o zaman, başka bir yerde katletmek için mi?"

"Tam bu nokta, benim teorimde de henüz bir boş alan. Ama bir baksana etrafına. Ev sahibinin uzmanlık alanı sence neye benziyor? Sana anlattıklarımı zihninde tekrar adım adım canlandır. İp uçlarını sıraladığında herhangi bir mantık hatası dikkatini çekiyor mu?"

"Aslında hayır. Ama Horche'nin hiçbir zaman bir bilgisayarı olmadı. İnternet gibi teknik yeniliklerle de hiç arası yoktu."

"Ama onun bir telefon bağlantısı var ve böylece her an ağa ulaşabilir. Neptün'ün hileleri ve gizlenme taktikleri hakkında anlattıklarımı hatırlasana. O bir yalan ustası."

"Ama yine de... Horche cinayetleri ne zaman ve nasıl işledi peki? Ben gece gündüz onunla beraberdim."

Hektor bir türlü ikna olmak istemiyordu, bunu çabuk anlamıştım.

Onun, kendinin tekrar gözden geçireceği ve anlattıklarında en ufak şüphe bile uyandırmayacak gerçek bir kanıtı ihtiyacı vardı. O sürekli, apaçık ortada olana karşı yeni ve bana göre yetersiz gerekçeler üretirken, ben düşünüyordum. Onu neredeyse doğru dürüst dinlemiyordum bile. Sonradan anlaşılacağı üzere, haklı olarak. Dışarıda çakan heybetli şimşekle birlikte, benim de zihnimde şimşekler çakmıştı ve dahice bir ilham gelmişti bana. Kendim de, bu fikrin neden daha önce aklıma gelmediğine şaşırıyordum.

"Tamam. İstedğin kanıtı sana vereceğim, Hektor!" diye zafer edasıyla doğruldum ve kısık sesle ekledim: "Biraz da şansın yardımıyla."

Amacımı kısaca anlattıktan sonra, sarayı terk ettik ve muson iklimini andıran yağmura çıktık. Hedef yine evimdi, daha doğrusu: Archie'ninki. Ne Hektor, ne de ben binanın hâlâ, beni azı dişleriyle okşamak isteyenler tarafından ablukaya alınmış olduğuna inanmıyorduk. Kardeşlerimizi tanıdığımız kadarıyla, hepsi de böyle bir tufan benzeri havada kuyruklarını bacalarının arasına kıştırıp, uçarcasına sahiplerini yanına tükümüşlerdir. Ne de olsa intikam hırsının da bir sınırı vardı, özellikle kader birinin rütbesini süngere çevirmek isterse.

Duvarların üzerinden ve küçük göletlere dönmüş bahçelerdeki rüzgârın devirdiği mangalların ve sandalyelerin arasından koştururken, şimşekler ve gök gürültüsü bize eşlik ediyordu. Sırlıslık olan postumuz, vücut ısınısı dengeleyici işlevini yitirmişti ve biz titremeye başlamıştık. Birçok kez çakan şimşegin sağladığı ışığın altında bölgemizin eskimiş görkemini ve mazide kalan barışçılığını görebiliyorduk. Ve eminim Hektor da o an tıpkı benim gibi eski güzel günlerin bir an önce geri gelmesini her şeyden çok istemiştir.

Nihayet eve ulaştığımızda, sudan çıkmış cesetlerden farkımız kalmamıştı, sadece kalbimiz şiddetle atıyordu. Arka kapıdan geçerek, merdivenlerden hızla Archie'nin dairesine çıktık. Giriş katında Hektor'la vedalaşıp Gustav'a, minik oğluma ve harika küf kokan yatağıma kavuşmayı ne kadar çok isterdim. Ama ben kendime itiraf ettiğimden daha çok sorumluluk sahibiydim -belki de sadece daha dar kafalı ve kendini beğenmişim. Her tarafta hatırı sayılır su birikintileri bırakarak yatak odasına daldığımızda, Archie'nin Ölü-Adam-Pozisyonunu hiç değiştirmemiş olduğunu fark ettim. Herhalde bir fare avcısının bilgi işlem konusundaki becerileri ile ilgili bilimsel sansasyon, sarhoşluk derecesindeki uykusundan ayılmasına yetmemişti. Bilgisayar masasına atladım, ortağım arka bacalarının üzerinde yükselerek sadece ön ayaklarıyla masaya yaslanabildi.

"Şimdi iyi seyret ortak," dedim, kenarda duran el kitabına bir göz atıp bilgilerimi tazeledikten sonra. "Şimdi ağ ile bağlantı kuracağım ve sonra da 'parmak' kullanımını devreye sokacağım..."

Tuşlara vurduğum birkaç darbeyle söylediklerimi gerçekleştirdim ve (kendim de yaptığım şeye şaşırıyordum) ekranda, doldurulması gereken ve değişik alanları olan bir display yarattım.

"Anlaşılan, bu komutla katılımcıya ait e-posta adresi üzerinden bağlantının gerçekleştiği yeri bulmak mümkün, tabii ki bunun için önceden kayıt esnasında onay verilmişse. Büyük olasılıkla Neptün bunu yaptı, çünkü içimden bir ses, onun yakalanmayı göze aldığını söylüyor. Nereye varmak istediğimi yaklaşık olarak anladın mı?"

Hektor yeniden tüylerindeki sudan kurtulmak için bir hamle yapmıştı ki, benim ona nasıl baktığımı fark etti ve bu niyetinden vazgeçti.

"Eee olmaz! Ben Fransız kaldım."

"Ama bu çok basit, Hektor. Biz sadece bu göndereni tanıyoruz 'www.neptun.org' ama biz, Neptün'ün esrarengiz mesajlarını bana nereden gönderdiğini bilmiyoruz. Eminim, Neptün'ün İnternet bağlantısı Horche'nin barakasından çok farklı bir yerde. Ve bu program, bize bu adresin nerede olduğunu söyleyecek."

"Eee, sanırım ben bunu bilmek istemiyorum."

Kafasını ekrandan çevirdi ve üzgün bir şekilde başını yere eğdi. Haklı olduğum taktirde onun içine düşeceği ruhsal çöküntüyü ben de biliyordum. Sahibinin bir seri katil olduğu ortaya çıktığında, bu miadını doldurmuş ve göze hitap etmeyen köpek nereye gidecekti? Hayvan barınağına, diğer zombi arkadaşlarının yanına mı? Diğer seçenek neydi? Gözlerini sıkıca kapatıp kötüyü görmemek ve alçakça cinayetlerini sürdürmesine aldırış etmemek mi?

Benim için zor da olsa, diğer bilgilerle birlikte www.neptun.org arama hedefini de verdikten sonra, parmak programını başlattım. Menü tablosu ekrandan kayboldu ve onun yerine şehri ve yakın çevreyi gösteren bir harita belirdi. Arama komutunun verildiği yerde, yani bizim daire numaramızda, kırmızı bir ışık yandı ve Archie'nin adresi görüldü ekranda. Bu noktadan çıkan siyah bir ok hızla şehirdeki bir İnternet istasyonuna, oradan şehir dışındaki bir telsiz istasyonuna, oradan da ülkedeki bir telsiz istasyonuna, sonra geri şehirdeki bir dağıtıcıya ve nihayet tekrar bizim bölgemize ulaştı. Ok aniden durdu, arama başarıyla tamamlandığında hedef nokta, yanıp sönen yeşil bir ışıkla belirlendi ve www.neptun.org'nin altında esrarengiz göndericinin adresi görüldü.

Ama -her yanımda buz kesilmiş, dehşet içindeydim- bu adres, general Horche'nin cennet bahçesinin veya barakasının adresi değildi. Bizim evin adresiydi!

Yedinci Bölüm

"Sevgili düşmanım... Sevgili düşmanım... Sevgili düşmanım..." Alaca karanlıkta, günün ilk ışıkları henüz uyku sersemliğiyle gökyüzünü aydınlatmaya başlarken ve bütün kötülüklerin geçici bir süre için küçük dünyamdan yok olacağını müjdelerken ben, yaşadığım korkunç gecenin sonunda durmadan dua edercesine bu sözleri sayıklıyordum. Savaşı kazandığım halde, bende zafer sarhoşluğundan hiç eser yoktu. Tam tersine yaralanmıştım, yılmıştım ve ölmek istercesine hüznlenmişim.

Archie'nin özel çöplüğünde Hektor'la birlikte, İnternet gezintimizin bize hazırlamış olduğu sürpriz bombanın etkisinden kurtulmaya çalışırken, kurtuluşuma birkaç saat uzaklıktaydım. Bir hatanın olması mümkün değildi, bu da endişelerimizi iyice içinden çıkılmaz hale getiriyordu. Ekranda neşeyle yanıp sönen yeşil noktaya, donmuş heykeller gibi bakakalmıştık. Bu yeşil ışık evimizin bulunduğu sokağı gösteren beyaz çizginin tam da ortasında yanıp söniyordu. Hiçbir şüpheye yer bırakmamak için de www.neptun.org yazısının altında bizim sokağın adı ve apartmanın numarası görünmüştü.

Cave-Canem-olayının çözümü, tıpkı güneşin altında eriyen margarine benziyordu. Adeta çekinerek kaderine razı olmaya başlayıp, katı şeklini tümüyle yitirene kadar oradan oraya yüzerek sıvı yağa dönüştükten sonra, sıcaktan yanıp cızdırdıyordu. Bu karmaşık yalan dolan oyununu anlayıp, gerçeğin resmine ait yap bozun bütün parçalarını birleştirdiğimizde, Hektor ve ben de benzer bir metamorfozun benzer aşmalarından geçmiştik. .

"Umarım şimdi sen duygusal bir çöküntü yaşamaya hazırlamışsındır kendini, Francis." Hektor bunu söylerken, sesinde biraz da hoşnutluk vardı sanki. Ama ona kızamazdım, çünkü o da benim gibi şaşkınlığın verdiği bir alaycılıkla konuşuyordu, bunu da kendini hislerindeki hızlı değişimlere karşı korumak için yapıyordu.

"Bu İnternet-salatasından fazla bir şey anladığımı söyleyemem, ama buradaki adresi generalimin adresi olarak görmem için gözlerimin epeyce bir bozuk olması gerekirdi."

"Ne demezsin, dahi sen de!"

Mantıklı bağlantı kurma çalışmalarım artık, erimeye mahkûm edilen margarinin kendi suyunun içinde yüzdüğü evreye ulaşmıştı.

"Biraz da kendi sahibinin bilgisayar bilgilerinden bahsetsen nasıl olur acaba?" diye devam etti Hektor.

"Bahsedecek bir şey yok. Bilgi işlem konusunda Gustav tam bir palyaçodur. İnternet'i büyük ihtimalle trenlerdeki indirimli tarife sanıyordur. Doğrusu bilgisayarın başlatma düğmesini bulması bile mucize sayılır."

"Ama onun bir telefon bağlantısı var ve har an ağa ulaşabilir -bu sözler sana tanıdık geliyor mu?"

Aslında hiç de Gustav'ı savunacak havamda değildim, ama buna rağmen Neptün'ün gerçek kimliğini yavaş yavaş tahmin ediyordum. Margarin, sıcaklığın altında tümüyle sıvıya dönüşmüştü nihayet.

"Unut gitsin Hektor. O adam bir güveyi bile öldüremez."

"Nedenmiş?"

"Çünkü o bir tahıl filosu kadar şişman da ondan!"

"Peki ya şu?"

Hektor burnunun ucuyla, yatak örtüsüne deliler gibi âşık olmuşçasına sarılmış, yarı ölü halde karın üstü yatan Archie'yi işaret etti. Tam o anda gürleyen horlama sesi, en yüksek seviyesine ulaştığı anda kesildi. İnce ve hiç bitmeyecekmiş gibi uzunlukta bir osuruk sesi duyulduktan sonra horlama sesleri tekrar başladı. Hektor ve ben, bu iğrenç ara müziğinden olsa gerek aynı anda başımızı salladık ve tekrar yeşil ışığın neşeyle yanıp söndüğü ekrana döndük.

" Birinin aynı anda hem uyuyup, hem horlayıp, hem de osururken İnternet üzerinden -hem de konuşma arkadaşı kendi bilgisayarını ve İnternet bağlantısını kullanırken- sohbet edebildiği teknolojiyi bir geliştirsinler bakalım," diye görüş bildirdim.

"Haklısın Francis." Hektor'un suratında, benim korku olarak yorumladığım, karanlık bir ifade vardı. "Yani..."

"Yani?"

"Yani sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?"

Boyun kemiği sanki kırılğan camdan oluşuyormuş gibi dikkatlice ve beklentiyle bakan gözelerle başını tavana doğru çevirerek öylece bakakaldı. Ben de aynı şekilde başımı kaldırdım ve yüce bilgiye ulaştıran büyümlü bir ritüelmiş gibi yaptığım bu hareketle, bir anda bütün ipuçları, tahminler ve gözden kaçan ayrıntılar bir bütün haline gelerek bana korkunç gerçeği açıkladılar. Roxy'nin cesedini izlerken beynimin kıvrımlarına yerleşen kalın sis tabakası, sağlıklı düşünmenin güneşi altında bir anda kalktı ve kötülüğün mantığını en ufak ayrıntısına kadar görmemi sağladı.

"...Ezelden beri aramızda var olan nefret duygusunu, birbirimizin kökünü kurutana kadar, körüklemek istiyor... O tamamen aklını kaçırmış, çılgına dönmüş, rast gele öldüren ve bizim mantık yürütmelerimizi hiç umursamayan bir psikopat... O, ne size, ne de bize ait; sadece bu katliamla nelere neden olduğunu bilmeyen başka bir hayvan..."

Pire torbalarının konferansında en başta anlattığım bu üç seçenekten her bir de kendine göre doğruydı. Bir seçeneğin diğerini dışlayacağını sanarak hata etmişim. 1. Katil gerçekten de ne bizim türümüze, ne de

diğerlerinin türüne aitti; başka bir hayvandı -insan! 2. Katil, bir psikopattı bizim mantık yürütmelerimizi hiç mi hiç umursamıyordu. 3- Fare avcılarıyla pire torbalarının arasındaki nefret duygularını çıkacak etnik savaşta birbirlerini katledene kadar, körüklemek istiyordu. Bu üç düşünceden hiçbirini dışlamıyordu, hatta her biri diğerini en iyi şekilde tamamlıyordu.

Ama bunlar yine de "neden" sorusunu cevaplamıyordu. Zihnimde art arda çakan fikir şimşekleri sayesinde yap boz oyununu bütün parçaları yerli yerine oturmıştı ve bulmacanın cevabı, tıpkı kaynağından fıskıran berrak su gibi gün ışığına çıkmıştı. Bütün bunların nedenini de yine kendi sözlerimden hatırlayarak çıkardım:

"Bütün bunlar bir deneydi... Bir savaşın nasıl çıktığını araştırmak istiyordum. Uzmanların fikrine göre, bir savaşın çıkmasına yol açan şartlar neyse, o şartları hazırladım. Ama sizin karşılıklı güvensizliğiniz, aptallığınız-ve ırkçılığa olan eğiliminiz olmasaydı, bu açık hava deneyi asla başarılı olmazdı. Ben ateşlemeyi başlattım, siz de tıpkı bir sayın barış araştırmacısının doktora çalışmasındaki iradesiz kuklalar gibi davrandınız..."

Bu yalanı barışı sağlamak adına, eski çökük arazide birbirlerini parçalamak üzere olan kavgacılar uydurmuştum ve böylece kendimi feda edip onların avı olmuştum. Ama aslında söylediklerim yalan değildi, seri cinayetlerin gerçek nedeniydi; sadece söylediklerimi gerçekleştiren kişi ben değildim. Gerçekten de bir "açık hava deneyi" söz konusuydu, bizlere dört duvar arasındaki laboratuvarlarda uygulanan ve bundan daha az iğrenç olmayan nice deneylerden sadece biri. Biz ve pire torbaları, laboratuvar şartları altında (Neptün'den alıntı:) "savaş olgusunun çok yönlü nedenlerini, yan etmenlerinin ve sonuçlarını" araştırmayı amaçlayan ve bu arada akacak kana aldırış etmeyen bir davranış bilimci için birer denekten başka bir şey değildik.

Bir savaşın nasıl meydana geldiği, ezelden beri birbirlerine karşı nefret besleyen iki türün üzerinde bilimsel açıdan kesin bir şekilde araştırılacaktı.

Bazı şeylerin arasında bağlantı kuramamanın nedeni ise, farkında olmadan katilin düşüncelerini içselleştirerek bir bakıma onun ağzından konuşurken, aynı zamanda da bu korkunç düşünceleri zihnimde bastırmak istememden kaynaklanıyordu Kulağa ne kadar inanılmaz gelse de, bir süre önce bilinçaltımda bu olayı çözmüştüm bile.

Demek konumuz, savaş araştırmasıydı, Neptün'ün uzmanlık alanı ve aynı zamanda düşkünlüğü. Bu ürkütücü projenin yönetildiği yeri ayrıntılı bir biçimde mercek altına almıştım bile. Sararmış kâğıt ve fotoğraf sarayı eski bir enstitüydü. Neptün'ün İnternet adresindeki "org." kısaltmasının nedeni de buydu. Bu üç harf, İnternet'te belirli grupları sınıflandırmak için kullanılırdı ve "organizasyon" anlamını taşıyordu.

"Hayır, ben onu görmüyorum, Onun gözlerinin içinden görüyorum, onun gördüklerini görüyorum" diye düzeltmişti Andromeda beni, heyecanla onun sözde savaş canavarını gördüğünü duymak istediğimde.

Öyleyse gördüğü vizyonlar basit üçkağıtçılık oyunları değildi, bu bilim adamının günlük meslek yaşantısından bölümleri gösteren gerçekten de doğa üstü algılamalardı. Andromeda, onun savaş araştırmacısı olarak yaşadığı onlarca yıl içinde gördüğü iğrençliklerin sadece çok küçük bir parçasını görmüştü. Savaşın hayaleti, savaş canavarı, hiçbir kötülüğün yabancı olmayan şu varlık, aslında keskin zekâlı bir akademisyenin kafasındaki arşivden başka bir şey değildi.

Sahi, bu tarz evrensel ve insana özgü davranışları inceleyen bilim adamlarına ne denirdi? Etnolog denirdi onlara! Etnologlar aslında değişik halkların kültürel özelliklerini incelerlerdi ve bunları birbirleriyle karşılaştırırlardı. Ama her yerde olduğu gibi onlar da bilim dallarının belirli bir alanında uzmanlaşırlardı. Ve bazen, araştırmacının ilginç bir ayrıntıya rastlayarak, bütün benliğini kaptırana kadar incelemelerini onun üzerinde yoğunlaştırdığı oluyordu.

Rüyamda bana elini sallayarak savaşın toplu mezarlarını gösteren kişiye, gölge yüzlü bahçıvandı:

"Görüyorsun sevgili Francis, yaşamın tersine ölüm, niceliğini sayısal büyüklüğünden kazanıyor. Ve bize hangi ölüm bunu kazandırabilir, savaşın ölümü kadar? Bu yüzden sen de bir avuç cesetle zaman kaybetme, esas olana konsantre ol -mega ölüme!"

General August Horche bir bahçıvandı, hem de nasıl bir bahçıvan! O tam olarak, sona eren mesleki yaşantısının zorluklarını doğayla baş başa gerçekleştirdiği sınırları yatıştırıcı meşgalelerle yok etmeye çalışan insan tipine uyuyordu. Üstelik bir general olarak savaşa olan yakınlığı, bir itfaiyecinin ateşe olan yakınlığı kadar benzerdi. Burada aranan katil profiline mükemmel bir şekilde uyuyordu. Katil her zaman bahçıvandır -bundan daha iyi bir faili ve bu klişenin daha mükemmel bir canlandırmasını rüyamda bile göremezdim.

Ama yine de...

Bir bahçıvan daha vardı. Bu bahçıvanın bir XVI. Louis bahçesi yoktu, onun yerine evimizin arkasında bunun bir maket şekli vardı ve bahçıvan büyük bir inatla bahçesindeki botanik meydan okumaya . karşı direniyordu. Kocaman tarlalarını ekip biçiyormuş gibi, iki sivri ucu olan el kazmasıyla yorulmaksızın minik metrekairelerine eziyet, ediyordu. Bir dakika! İki uçlu bir el kazması mı? Böyle bir şey var mıydı ki? Bütün bıyıklarına bahse girerdim ki, bu dünyadaki bütün el kazmaları en az üç uçluydu, kanca gibi ve yırtıcı hayvanların ağız dişleri kadar...

Sır perdesi kalkmıştı, bütün şüpheler uçup gitmişti ve birçoğumuzun hayatına mal olan bu adam, spot ışıklarının altında duruyormuşçasına açık bir şekilde karşımda duruyordu. General Horche'nın eski dalgıç

dostuydu bu; Ekvator sularında vaftiz edilen ve bütün fotoğraflarda sinsice sırttan, donuk bakışlı hippie, tıpkı eski asker dostu gibi savaş alanını yaşam tarzı edinen ve sonradan diğerinin aksine bilimin habercisi olarak yeniden sahneye çıkan şu herif. Henüz belli olmayan nedenlerle araştırma konusunun üzerinden tökezledi ve aklını yitirdi. Bir süre, büyük olasılıkla arkadaşları tarafından kaderine terk edilmiş bir halde, tımarhanede hezeyanlar geçirip kudurdu ve nihayet oradan kaçtı. Orayı kundaklamamış olması hayret verici bir şey doğrusu. Yakınlarda bir yerde izini kaybettirdi ve bir bakıma tekrar normale döndü, ama onu esir alan o şeytanca olgu kısa sürede onu tekrar ele geçirdi ve oyun baştan başladı. Yeniden bilimsel alanda uğraşlar vermek istiyordu, ama bu kez izleyici olarak veya savaşın hadım ettiği ve renksiz teorilerle çevrelenmiş bir halde katliamı yorumlayan bir bilgi işlem manyağı olarak değil.

Hayır, o da tezi için gereken kanıtları elde etmek için, hemen hemen her bilim adamının yaptığı gibi, hayvanlar üzerinde deney yapmaya karar verdi. Hayvanlar üzerinde, çünkü insanlar üzerinde deney yapmak yasal değildi. Bunun için de dahice bir hünerle el kazmasının üç ucundan birini testereyle kesti. Böylece hem mükemmel iş gören, hem de deney için düşünülen her iki hayvan türünün azı dişlerini taklit ettiği için katilin kimliğini gizleyen bir cinayet aletine sahip olmuştu.

Bütün gerçeği kavradığımda, o zamanlar genç bir hippie olan katili hayalimde yaklaşık 35 yıl kadar yaşlandırmakta hiç zorlanmadım. Uzun siyah saçları kayboldu ve yerine bembeyaz saçlardan bir halkayla çevrili bir kel kafa geldi. Kırıksıklarla çevrili gözleri altın çerçeveli ve köşeli bir gözlükle süslenmişti. İyi yemeklerden ve kaliteli şaraplardan biraz süngerleşmiş olan bedeni, bir zamanlar atletik olana hiç benzemiyordu. Aynı bedeni şimdi, rengi akmış bir kot pantolon ve batık bir tişörtün yerine, ketenden yapılmış açık renkte bir yaz giysisi sarıyordu. Beni defalarca yanıltan, yaşlanmış dostum Neptün'ün bu görüntüsü hoşuma gitmişti.

Buna rağmen ulu bulmacacı bir şekilde adaletli davranmıştı ve bulmacanın en ufak ayrıntısına bile bir ipucu yerleştirmişti. Kullandığı takma adla ve Ekvator vaftizinin fotoğrafıyla şüpheleri General Horche'ye yöneltmek istese de -hastalıklı şakayı uzatmak için muzipçe bir oyun doğrusu- "Neptün senin gerçek adın mı?" diye sorduğumda tam olarak yalan söylemiş sayılmazdı.

"Nasıl istersen! Ama bir Roma tanrısınınkinden daha çirkin bir ad düşünebilirdim kesinlikle," diye cevap vermişti, bu da bir bakıma doğrudu. Çünkü gerçek hayatta Romalı deniz tanrısının adını taşııyordu, ama onun yerine Romalı savaş tanrısının adını taşıyordu: Mars!

Hektor'la beni, sevimli Profesör Amöbius Mars'tan ayıran tek şey, odanın tavanıydı. Aslında bu kış üst kata taşındığında nereden geldiğini araştırmam gerekirdi. Tam olarak cinayetlerin başladığı zamanlar! Bana göre o, en dikkate alınmayacak insandı. Ama aynı zamanda, şeytani aklı karşısında ona biraz saygı duymaktan kendimi alamıyordum. Canavarlıklarını nasıl da ustaca birer bulmaca oyununa dönüştürmesi ve hepimizi ahmak yerine koyması, sapık bir şekilde hayranlık uyandırıcıydı. Ancak foyasının ortaya çıkmasıyla bu olayın nihayet sonunun geldiğinden pek emin değildim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sabırsızca bilmek istiyordu Hektor, onunla çıkardığım sonuçları paylaştıktan sonra.

Gözümü ekrana dikmiş, bir yandan da düşüncelere dalmışken, artık bir karar vermenin zamanının geldiğini hissediyordum.

"Eh, öyle görünüyor ki, yüz yüze bir karşılaşma arzuluyor. Her nedense."

"Alsın o zaman karşılaşmasını! O adi herifi yakalayalım! Bizzat kendisi senden, savaş canavarıyla karşılaştığında onu gebertmeni rica etmemiş miydi? Hadi, ricasını kırmayalım."

Hektor dönüp kapıya doğru koşmaya başladı.

"Yavaş," diye bağırdım. Bunun üzerine durdu ve kafasını bana çevirdi. İtfaiye hortumu uzunluğundaki dili, neredeyse yerleri silecekmiş gibi ağzından sarkıyordu. Tufandan önceki siyah-kahverengi dumana bürünmüş bir buharlı lokomotif benzeyen görüntüsüne rağmen, haklı kızgınlığının neden olduğu gözlerindeki ateş, onu genç bir delikanlıya çevirmişti.

"Belki önce diğerlerine haber vermeliyiz. Özellikle de Hinz ve Kunz gibi yırtıcı olanları üzerine salarsanız, profesörümüz yanlış şeyler yapmasın diye."

"Tabii ve böylece bir sürü kuduz hayvan yüzünden kendini tehlikede hissettiği için, polisi, itfaiyeyi ve bölgede ne kadar hayvan avcısı varsa hepsini alarına geçirmesi için ona haklı bir koz verelim, öyle mi?"

"Ama..."

"Aması yok! Beni takip et ve bana güven!"

Archie'nin, bir bakıma başarıyla çözümlenen olayın merkezi haline gelen özel çöplüğünü terk ettik ve bizi, Amöbius Mars'ın evine götüren basamakları sessizce çıktık. Kapının sonuna kadar açık durmasına, çelişkili bir karşılama olsa da, hiç şaşırmamıştık. Dairede ışık yoktu ve her taraf donmuş bir çığlığı hatırlatan karanlıktaydı. Önden giden Hektor, yeni cilalanmış parkelerin üzerinden soğukkanlılıkla ve elinde bir tutuklama emri, arkasında da ordunun özel komando ekibi varmış gibi yürüyordu.

Gündüz gözüyle, ama özellikle de gerçekler su yüzüne çıkmadan önce, ilginç ve huzur verici görünen şeyler, şimdi tehlikeli ve soğuk duruyordu. Hiper modern bir mezarlıktan fırlamışa benzeyen granit mutfağıyla, belgesellere layık dizayn mobilyalarıyla, egzotik heykelleriyle, işlevselliği önde tutan yerleşim tarzı, bu kadar küçük yerde bu kadar boşluk ve bu kadar düzen, eski vampir filmlerindeki karanlık ve dağınık sandık

odalarından daha ürkütücüydü. Sonsuz uzunluktaki koridorlardan ve zaman zaman bomboş odalardan geçerken, katile burada rastlamayacağımız doğuyordu içime. Çünkü olayları nasıl kurguladığına bakılırsa onu, borsayla ilgili gelişmeleri izlerken veya piposunu doldururken yakalamamız, biraz basit bir son olurdu ona göre. Büyük bir tiyatro oyununu tercih ettiğinden emindim.

Öyleydi de zaten. Hektor ve ben, terasa açılan son odaya ulaştığımızda odanın ortasında bir şeyin mat bir şekilde parladığını gördük. Parlaklık yerde duran bir nesneden yükseliyordu ve duvarlardan soluk mavi renklerle yansıyor. Parlak tarafı diğer yöne dönük olan nesneye dikkatlice yaklaştık ve neredeyse dokunabilecek mesafeye ulaştığımızda, nesnenin ne olduğunu anladık. Kapkara, çalışır vaziyette bir laptop, kitap gibi katlanan ve meraklı bakışlardan saklamak için bir anda raftaki diğer kitapların yayına konulabilen portatif bir mini bilgisayar. Hani profesörün evi, herhangi bir teknolojik iletişim aracının olmayışıyla övünüyordu? Tabii, tabii, onun bir telefon bağlantısı vardı ve har an ağa ulaşabiliyordu.

Hektor ve ben küçük kutunun etrafından dolandık ve şu solgun parlaklığın ekrandan kaynaklandığının farkına vardık. Ama ekranda ne karmaşık bir menü tablosu, ne de herhangi bir mesaj vardı. Yalnızca bütün ekranı kaplayan ve arkadaşımız tarafından gizlice çekilmiş olması gereken iki günlük bir fotoğraf görüyorduk. Bu fotoğrafta, neredeyse temeline kadar yanmış devasa bir yıkıntı, içinde de kömürleşmiş tavan iskeletine kadar uzanan bir döner merdiven ve bunların üzerinde ilkbaharın ilk günlerine ait masmavi bir gökyüzü görüntüsü vardı. Merdivenler, türdeşlerim tarafından istila edilmişti, onların sol çaprazındaki duvar kalıntılarına da bir o kadar pire torbası tünemişti. Ünlü çok bilmiş Francis, bu arenanın tam ortasında yer alıyordu ve detektiflik dersi veriyordu. Moses, Mäxchen, Titus, Hinz, Kunz, Sissi, Mavi Sakal ve Hektor en ön sırada duruyorlardı ve şüpheli bakışlarla onu dinliyorlardı. Kısacası, Amöbius Mars, çalışanların arasına gizlenen safari başlığı araştırmacısı, düzenlediğimiz kriz konferansından, koleksiyonu için güzel bir fotoğraf çekmişti.

Bu fotoğrafın laptopun ekranında ne işi olduğunu Hektor da ben de anlamıştık. Bize açıkça bir şey ima ediyordu; canavarın bize gönderdiği son ipucu ve bu kanlı olayın son perdesinin başlangıcı.

"Hektor, sana yalvarıyorum," diye söze başladım, "Hedefe bu kadar yaklaşırsan, artık daha fazla riske girmeyelim. Yeniden bir konferans düzenleyip, birlikte bir misilleme planı kurabiliriz. Hayvanlardan nefret eden ve sadece kıcımdan ısırp aklını başına getirebileceğin herhangi biri değil o, bunu unutma."

"Ve sen de unutma ki Francis, kendini bize göstermek istediği gibi yenilmez bir canavar da değil karışımızdaki," diye karşı geldi Hektor'dan. Huzursuzca gidip geliyordu. Mars'a hak ettiği cezayı vermek için sabırsızlandığını ve daha da önemlisi vereceği cezanın son derece ağır olmasını hayal ettiğini yüzünden okuyabiliyordum. Ama yüzünden, hiçbir şeyin onu bu cezayı ertelemeye ikna edemeyeceği de okunuyordu - özellikle de şimdi, avcılık içgüdüğü harekete geçmişken.

"O sadece bir insan, zavallı bir insan, Francis," diye devam etti. "Ve ayrıca ben sana özgeçmişimdeki küçük bir ayrıntıdan bahsetmedim. Biz sadece mayın ve ceset bulmak için eğitilmedik, bize başka şeyler de eğitildi. Tıpkı tahmin ettiğin gibi: Eğitim alanındaki, birçok kez kapitoneyle korunmuş koluna saldırmam gereken hayvan terbiyecisi bana çok şey öğretti!"

"Karşılaşmayı mutlaka bu gece mi gerçekleştirmek istiyorsun?"

"Henüz hava aydınlanmadan."

"Hektor..."

"Üzgünüm Francis, hayatta bazı şeylerin hemen halledilmesi gerekir ve beklemeye gelmezler."

Görevdeyken yorgun gözlerinin tanık olduğu şeyler, ruhunda o kadar derin izler bırakmış olmalıydı ki, benzer şeylerin kokusunu dahi aldığında, onları mümkün olduğunca çabuk yer yüzünden silmek istiyordu. Bu tarz kararlar vermeden önce, onları üstün bir ciddiyetle tekrar ayrıntılı bir şekilde gözden geçirmemek, onun karakterine son derece aykırı düşerdi. Aslında o benim doğama göre davranıyordu; ben de onun gibi davranıyordum. İkimiz de birbirimizden bir şeyler mi öğrenmiştik sonunda?

Hektor ve ben, bahçelerden geçerek yıkıntıya doğru giderken, yağmur, şimşekler ve gök gürültüsü el ele tutuşmuş, ürkütücü danslarına birlikte devam ediyorlardı. Simsiyah gökyüzünü yırtan şimşekler, yüzeydeki iç organları röntgen ışınları gibi aydınlatan sondalan hatırlatıyordu; hemen ardından patlayan gök gürültüsü de bu organları parçalıyordu adeta. Yağmur o kadar yoğun yağıyordu ki, önümüzü iki metreden fazla göremiyorduk. Hızla düşen yağmur damlaları, çoktan sırsıklam olmuş postumuza minik kurşunlar gibi batıyordu. İlkbaharın huzurlu kır manzarası, kocaman bir çamur tarlasına dönüşmüştü. İtinayla korunan bitki örtüsü de, duvarların üzerinde ve çamurlu yollarda bizi binlerce koluyla boğmak isteyen bir canavara benzemişti.

Nihayet hedefimize vardığımızda, parçalan kalmış yıkıntı, uzaktan bize tıpkı devasa bir kuru kafa gibi bakıyordu. Şiddetli bir şimşek gökyüzünü parçalayarak geceyi gündüze çevirdi. Taş yığınlarındaki ışık ve gölge oyunları geçici bir süre için kurukafaya can vermişti adeta ve. onun bir anda bize sırttığını görmek, bizi dehşete düşürmüştü. Ama bu olay bizi yıldırma amaçlıydı ve biz yıkıntının bulunduğu tepeye uzanan duvardan atlayarak tırmanmaya başladık. Sonunda yapının içerisine ulaşmıştık ve duvar kalıntıları arasında, kısa bir süre önce gösteri sahnemizi oluşturan ürkütücü yerde duruyorduk. Ve 1. yağmurun bizi burada da affetmeyeceğini, 2. fırtına ve şimşek cehenneminin neden olduğu ürkütücü etkilerin dışında hayalet benzer bir şeyin olmadığını anlamıştık.

Başlarımızı aynı anda yukarı doğru kaldırarak burnumuzu yağmura uzattık. Yanıp kül olmuş bu yıkıntı, denizin en derin yerinde gizlenmiş yüz yaşında bir gemi enkazına benziyordu ve tükenmek bilmeyen yağmur damlaları da, içinde toplanan balık-sürülerini andırıyordu. Geminin gövdesinden geriye sadece istenimsiyah olmuş duvarların sembolleştirdiği birkaç tane kaburga kalmıştı. Geminin bazı yerlerinde de, kömürleşmiş pencere pervazlarının canlandığı ambar deliği vardı. Doğrudan gökyüzüne yükselen korkuluksuz, taştan döner merdiven, geminin en yüksek direğini temsil ediyordu. Ama ne yazık ki ucunda, deniz yolculuğunun eski zafer dolu günlerini yeniden gözlerde canlandıran açık renkte, uçuşan bayrağı yoktu. Bu yüzden de gölgenin içinden aniden açık renkte bir bayrağın çıkıp bize. "Bakın şu işe, Starsy&Hutch ikilisi nihayet Dr. No'yu yakaladı!" diye bağırdığında, kelimenin tam anlamıyla ödümüz patladı. Bej rengine, yelekli yazlık bir takım giyinmiş olan Amöbius Mars, merdivenin en üst basamaklarından birinde durmuş, halimize gülüyordu. Anlaşılan onda yükseklik korkusundan eser yoktu. Bizim gibi o da yağmurdan sırlıslık olmuştu ve gözlüğünün üzerinde parlayan damlacıklar, gözlerini görmemizi engelliyordu. Yeniden görebilme sevinciyle bastonuna ebediyen veda eden, kafayı yemiş şişmanca bir köre benziyordu. Uygunsuz olduğunu bildiğim halde, bu adamın her an boşluğa basarak vurulmuş yaban ördek gibi yere çakılacağından endişe ediyordum.

Ama hiç de öyle olmadı. Yavaşça, hatta bir ip cambazının hafifliğiyle, bize doğru inmeye başladı. "Eee? Olayın şaşırtıcı sonu hakkında ne düşünüyorsunuz? Konumuzu değiştirmeden -öldüresiye muhteşem, değil mi? Ah, bir an unutmıştu: Siz bana cevap veremezsiniz ki. Sizin diliniz farklı. Yazık, çok yazık, günlerce cinayet sebepleri hakkında tartışabilirdik, yani biz uzmanlar. Ya, ya savaş... Giderek her şey daha da kötüye gidiyor, sizce de öyle değil mi? Televizyon izleyip, gösterilenleri anlayabiliyor musunuz bilmiyorum ama her kanalda yeşil rengin ağırlıkta olduğu hiç dikkatinizi çekti mi? Denir ki, yeşil umudun rengidir. Ama televizyonda yeşil rengin hâkim olması, bu medya aracının mümkün olduğunca fazla umut dağıtmak istemesinden veya yeni hedef kitlesi olarak biz bahçıvanları seçmesinden kaynaklanmıyor. Hayır, ekranlar yeşil çünkü içinde bir sürü üniformalı insan geziniyor. Filmlerde kahramanlıklar sergiliyorlar ve video oyunlarında gezegenleri tümüyle yok ediyorlar. Ama üniformalılardan oluşan görüntü yığınları hep gerçek. Gerçeğin ta kendisi onlar. Dünyanın her köşesinde askerler gerçekten değerli görevlerinin peşinden gidiyorlar. Mide bulandırıcı bir şey, bu yeşil adamcıkların barış işareti yapan parmaklarının veya kameraya doğru uzattıkları, boka panzerlerinin erkek cinsel organına benzeyen top namlularının olmadığı kanal yok. Onları görmek bile istemiyorum artık! Anlaşılan yeşil renk, özellikle de zeytuni yeşil, konjonktür yaratıyor. Bu hep böyle miydi, sevgili çocuklar ve evcil hayvanlar? Hiçbir fikrim yok!"

Basamak basamak, tıpkı ödün vermeksizin kıvrıla kıvrıla yok oluşunu karşılayan bir kurt gibi, bilge profesör döner merdivenin üçte birini geride bırakmıştı. Bunu yaparken de, itirafta bulunmaktan daha çok kendi kendine felsefe yapıyormuş gibi bir hali vardı. Durmadan yukarı bakmaktan neredeyse benim gibi boynu tutulan Hektor, arka ayaklarını sürümeye ve öfkeli hırlama sesleri çıkarmaya başladı.

"Savaşın olumlu bir yönü de var, sayın dinleyiciler," diye sürdürdü Amöbius Mars, ağır ağır merdivenlerden inmeye devam ederek. "İnsanın en iyi özelliğini öne çıkarıyor: Tutku -seksin veya evlat sevgisinin bile yanında sönük kaldığı o müthiş tutku. Savaş, insanları kendilerinden geçirir, yüreklerinin en siyah köşelerini dışa vurur, akıllarını başlarından alır, nefretlerini kutsar. Öyle şeyler gördüm ki- aman tanrım!.. Enselerinde bir silahla babalarını öldürene kadar dövmek zorunda kalan oğullar, çocuklarının parçalanmış bedenlerini, sonra gömebilmek için, saklamak zorunda kalan analar. Bir parça kuru toprak uğruna verilen sonsuz kavganın neden olduğu şehirler, ülkeler dolusu kötürüm insan. Alt çenelerini kaybetmiş bir halde evlerine dönmek için marşlar söyleyerek savaşa giden genç erkekler. Ben kötülüğü gördüm, arkadaşlar! Röntgen gözlerle günahsız insanların içini gördüm, onlar saydamdı ve kötülüğü gördüm orada. Tıpkı bir parazit gibi içlerinde uyuyordu, uykusunda gülen sessiz ve zararlı bir böcek gibi. Günahsız insanların, kendilerine vuran piyangodan haberleri yoktu. Onlar kendilerini iyi sanıyordu..."

Tabanı delinmiş gibi akan karanlık gökyüzüne karşı çığlık atarcasına güldü.

"Ama kurtuluş yaklaşıyor, sevgili arkadaşlar. Nihayet şu akıllı silahlar çıktı, bir bakıma üniversite diplomalı bombalar yani. Artık namuslular evde kalıp günlük yaşantılarına devam edebilirler, nasılsa bilgisayarlar onların adına savaş sürdürüyorlar. Kim bilir, belki teknoloji bir gün, bu tarif edilmez acıları bize düşmüş gibi sunacak kadar gelişir ve bizi bu şekilde gebertir. Ben buna hazırım..."

İlk kez durakladı ve başını ani bir hareketle yana çevirdi; yüzünün ve gözlüğünün üzerinden sel gibi akan yağmurun ıslaklığına artık gözyaşlarının da karıştığından emindim.

"Bildiğiniz gibi, bu lanet olası konudan kurtulma çabalarım başarısızlığa uğramıştı. Ortam değişikliği işe yaramamıştı. Parazit işte, anlıyorsunuz değil mi? Beni bir türlü rahat bırakmadı. Kafam, benim zavallı, zavallı kafam yanan bedenlerle ve kesilmiş uzuvlarla dolup taşıyor. Ne diyebilirim, şu boka savaşı yaşamıyorum artık! Ben savaş canavarıyım! Eğer savaş yoksa, o zaman ben de bir savaş yaratırım. İtiraf etmelisiniz ki, bu işi iyi becerdim, öyle değil mi? Siz hayvanlar da sadece insanlarsınız ve parazite karşı hiçbir şekilde dirençli değilsiniz -hey, senin ne söylemek istediğini biliyorum, Francis, hem de çok iyi biliyorum bunu. Sizleri etnik bir savaşın içine sürüklenme deneyinin henüz başarılı sayılamayacağını ve "CAVE CANEM" ibaresinin "Cave hominem" olarak değiştirilmesi gerektiğini düşünüyorsun. Senin ne kadar kurnaz olduğunu

biliyorum Francis. Bu yüzden de başından beri seni bu şekilde zorladım. Henüz gerçekleşmeyen savaşa gelince, sadece şunu söyleyebilirim ki: henüz gerçekleşmeyen şey, bundan sonra gerçekleşebilir!.."

"Bu kadar zırvalık yeter!" diye burnundan soludu ve döner merdivene doğru koşmaya başladı.

"Hektor, bunu yapma!" diye arkasında bağırdım. Ama o çoktan, matadora arenanın efendisinin kim olduğunu göstermek isteyen, sırtına mızrak batırılmış bir boğa gibi döner merdivenlerden yukarı koşuyordu bile. O, kulakları sağır eden havlama sesleriyle hızla basamakları çıkarken, merdivenlerin yarısından çoğunu geride bırakmış olan Mars, hiç etkilenmemiş bir şekilde, eğildi ve kendine doğru geleni izledi.. Anlaşılan köpeklerden, hem de böyle büyük çaptakilerden, korkmuyordu.

Canavara ulaşmasına üç basamak kala Hektor, tükenmiş bedeninin izin verdiği en güçlü atlayışını yaptı. Sanki bir Grizzly, bir turiste saldırmıştı. Ama Mars birden, sanki alışık olduğu bir sihirbazlık numarası gösterircesine, küçük bir hareket yaptı. Bir el kazmasının parlayarak yarım daire, çizdiğini gördüm. Ve Hektor'un açık ağzının, fırlatılmış bahçıvan makası gibi Mars'ın suratına doğru uçtuğunu gördüm. Ama sonra, el kazmasının iki sivri ucunun Hektor'un gırtlığını deldiğini gördüm (ve aynı anda görmemiş olmayı diledim) ve delinmiş gırtlaktan yükselen acı ulumayı duydum.

Profesör kolunu uzatmış kazmada asılı kalan ve korkunç sesler çıkaran Hektor'u, ağırlığını ölçmek istercesine, yukarıya ve aşağıya sallıyordu.

"Bak, bak, bak kim varmış burada? Bir asker kaçığı! Senin çoktan bir savaş alanında olup, toprağın altındaki kopmuş başlan koklayıp bulman gerekmiyor muydu? Boş ver, köpek sıcsın üzerine -sizin dediğiniz gibi. Nasılsa bugünlerde soykırım olayları da en az pembe diziler kadar seviliyor."

Mars, kazmayı bıraktı ve Hektor en az sekiz metre yükseklikten tam ayaklarının önüne yığıldı ve böylece hareketiz kaldı. Düşüş esnasında gevşeyen kazma, şangırdayarak yere düştü. Bir süre kazmada asılı kalmaktan, delikler kocaman yarıklara dönüşmüştü. Yarıklardan, bu dev hayvanın içinde bir baraj taşmışçasına kanlar akıyordu.

"Hektor," diye ağlayıp bağırmaya başladım ve güven veren ayıcık suratının üzerine eğildim. "Ortak, dayan, tanrı aşkına dayan! Ben General Horche'yi getireceğim. Bir şekilde onun anlamasını sağlarım.

Belki de seni arıyordur zaten. Şimdi vazgeçemezsin, bu yaşlı halimle ve senin yardımın olmadan bundan sonraki olayları nasıl çözerim ben? Görüyorsun ortak, hayatta kalman için yeterince bencil sebeplerim..."

Bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Kulağımı iyice ağzına yaklaştırdım.

"Burdan toz ol, Francis," diyebildi eziyet çekerek. "O yenilmez biri. Hiçbir zayıf noktası yok. O savaşın ta kendisi..."

Ağzından dalga dalga kan fışkırmaya başladı ve akan kan başının etrafında karanlıkta simsiyah görünen bir gülümseme oluşturdu. Sonra son nefesini verdi. İlkbahardaki hafif bir esinti gibi, bir meleğin cennete kaybolmadan önceki son kanat çırpışı gibi bir sestir bu.

Ağlama krizine girmiştim. Gözlerim sel gibi yaşların aktığı bir çeşmeye dönerken bedenim, ortağımın bedeninin üzerinde sarsılıyordu ve bir anda yaşlı ortağımın kokusunu, bu lanet olası kokuyu sevdiğimi, dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimi anladım. Ne zaman bu kokuyu duysam, güven içinde olduğumu ve ölüme nanik işareti yapabileceğimi biliyordum. Hektor benim koruyucumdu ve benim dostumdu -ve bir köpekti. Meğer onu tanımadan önce türüne karşı beslediğim nefret ne kadar aptalca, ön yargılarım da ne kadar iğrençmiş. Ama şimdi biliyordum: Diğeri, benim gibiydi ve benim gözümde onu böylesine farklı, böylesine itici ve böylesine nefret uyandırıcı kılan şey, tıpkı katilin de anlattığı gibi içimdeki parazitin beni zehriyle aşılmasından kaynaklanıyordu. Dünyadaki diğer bilinçsiz bir anlayışsızlık içindeki dar görüşlü insanlardan zerre kadar farkım yoktu ve bunu fark etmek benim için çok korkunç ve acı verici bir şeydi. Ama, Hektor'u kollarımın arasında tutmuş, sıcak gözyaşlarımla yıkarken ve yalayıp öperken, diğer savaş manyaklarından beni ayıran bir teselli kapladı ruhumu: Ben iyileşmiştim!

Ama içimde başka bir duygu daha vardı, ortağım için yas tutarken. Bu durumu yaratan ve sadece bir kaçımızı değil, sonunda hepimizi kalben öldüren bu adama karşı tarif edilmez bir kızgınlık duyuyordum. Birden gözüm karardı ve davranışlarımın üzerinde aklın veya korkunun söz hakkı doğmadan önce yerimden fırlayıp döner merdivene doğru koştum. En küçük bir şansımın bile olmadığını bile bile hızla basamakları tırmanmaya başladım. Ama son derece kararlıydım, ya da doğrusunu söylemek gerekirse, hiçbir şey umurumda değildi.

"Vay, vay, vay bir saldırı dalgası daha geliyor!" diye gülmeye başladı profesör, aralıklardan ayakkabısının tabanını ayırt edebilecek kadar yakınına ulaştığımda. "Bu savaş hiç bitmeyecek mi?"

Tam Amöbius Mars'ın durduğu dönemece gelmişim ki, kurbağa perspektifinden gözlüklerinin arkasından gülen gözlerini ve hemen ardından da bana doğru uçan bir tekme gördüm. Tekme bütün şiddetiyle bana isabet etti ve sol böğrümü balyoz gibi parçaladı! Cehennem azabı gibi bir acı hissettim ve o anda, en az üç tane kaburgamın kırıldığından adım gibi emindim. Sonra da büyük bir kavis çizerek döner merdivenden aşağıya düştüm. (7)

Düşme sırasında başımı yere doğru çevirmeyi, gövdemi döndürmeyi ve ön ayaklarımı uzatarak, son anda dört-ayak-üstüne-düşme-numarasını gerçekleştirmeyi becerdim. Beni tekrar gördüğüne sevinmiş gibi, mekanik bir inleme sesi çıkaran Hektor'un cesedinin üzerine düşmeme rağmen yere inişim pek başarılı sayılmazdı. Kırık kaburgalarım çarpmanın etkisiyle içimde dayanılmaz patlamalara neden olmuştu ve

bilincimi bulandırarak beni kısa süreli bir felç durumuna sokmuştu. Tek bir tırnağımı bile oynatamaz halde, öylece atılmış bir çöp yığını gibi ölü dostumun üzerinde kalakaldım önce. Göz ucuyla, Amöbius Mars'ın yerçekiminden kurtulmuşçasına merdivenleri süzülerek indiğini, ağır ağır bana doğru ilerlediğini ve başucumda dikildiğini gördüm. Donuk bir şekilde bana bakıyordu ve ben, kelinin karanlıkta bile cıllanmış gibi durduğunu fark ettim.

"Gördün mü, hiç kimse savaşı durduramaz, Francis," bunu mide bulandıracak derecede kendinden emin bir şekilde söylemişti. "Sen durduramazsın, ben durduramam, hiç kimse durduramaz. O bizim bir parçamız, bizim onun bir parçası olduğumuz gibi. Korkma küçük arkadaş, sana bir şey yapmayacağım. Bundan daha kötüsünü yaşamam gerekecek. Tıpkı bu hasta gezegendeki milyonlarca, milyarlarca insan gibi sen de evinin, sevgili yurdunun nefret ve şiddet yoluyla nasıl lanetlenmiş bir yere ve sevdiğin herkesin de nasıl birer şeytana dönüştüğüne seyrinci kalacaksın. Deney başarıya ulaşmıştır. Tanrım, ne kadar iyiyim!"

Memnun bir şekilde gökyüzüne baktı ve bakışını takip ettiğimde fırtınanın bitmiş olduğunu ve yıldızların bütün parlaklıklarına gökyüzünü tekrar ele geçirdiklerini gördüm. Profesör Amöbius Mars, kocaman bir gül ağacının kokusunu içine çekercesine derin bir soluk aldı burnundan.

"Yağmur dindi. Çok güzel, güneşli bir gün olacak. Sanırım biraz küçük bahçemle ilgilenmem gerekecek -tabii ki bölgedeki namusluyu oynayan küçük şeytanlarla da. Ama ondan önce adam akıllı bir uyku çekmek en iyisi olacak. Bu savaş oyunu beni umduğumdan daha çok yordu. Hoşça kal, Francis!"

Tatilde yürüyüşe çıkmışçasına rahat adımlarla uzaklaştı. Bu arada şehvetli aşk gecelerini anımsatan dalgın bir melodi çalıyordu ıslıkla. Aynı tavırlarla tepeden inip aynı yürüyüşle yağmur suyundan doyuma ulaşmış ağaçların ve bitkilerin gölgesinde kaybolana kadar arkasından baktım.

Bu adam kendini tanrı sanıyordu, gerçi kötü ama, tanrı işte. "O, yenilmez biri. Hiçbir zayıf noktası yok..."

demmişti Hektor, daha iyi bir dünyaya göç etmeden önce. Hâlâ acı içinde titrememe rağmen aklımı biraz olsun toparlarken, sadık dostuma karşı gelmek istedim. Ama artık çok geçti. Hektor, ona öğütlediğim gibi, biraz daha sabırlı olmayı öğrenmesi gerekirdi. Çünkü böylesine tehlikeli ve düzenbaz bir canavar, sadece kaba güçle eşek cennetine gönderilemezdi. Bunun için biraz da kurnazlık gerekliydi. Ağır hasarlı durumuma rağmen aklaşmış beyin hücrelerimin tanıdık tik-tak sesleri yeniden iyi sayılabilir derecede çalışmaya başlamıştı ve Tanrı Mars'ın o güzel, güneşli günü görmenin aksine, daha bu gece nalları dikeceği konusunda tıpkı utangaç ama müjdeli bir mesaj gibi, kesin bir kanaat yerleşmişti beynime.

Önümüzdeki bir saat içinde gerçekleşecek olan olaylar, büyük bir beyaz perdede oynuyormuş gibi gözümün önüne geldi. Hayatımda duymadığım kadar büyük acılar içinde kıvranarak ayağa kalkıp Moses'in yanına gidecektim. Ona bütün gerçeği anlatacak ve bundan sonraki adımlarımız konusunda bilgi verecektim. Bunun üzerine Moses bölgede hazır bulunan bütün fare avcılarını, belki yüz belki iki yüz tane, bir araya toplayıp onların başına geçecekti. İnsanlar evlerinde mışıl mışıl uyurken, ürkütücü ve korkunç uzunlukta bir kervan, bahçelerden ve duvarların üzerinden geçecekti. Bir süre sonra bu kabile ikametgahıma ulaşp arka kapıdan yavaşça apartmanın içine süzülecekti ve merdivenlerden ikinci kata çıkarak profesörün dairesine girip, yatak odasında duracaktı.

Kedi ve köpeklerden oluşan bu güruh, Amöbius Mars'ı yatakta derin bir uykuya dalmış bir halde bulacaktı. Belki ciğerlerinden gelen bir hırıltı sesi duyulacaktı, nefes boruları daralacaktı biraz ve burnu akacaktı belki; yüzlerce Felidae-tüylerinden yükselen maddelere bu şekilde reaksiyon gösterecekti. Aşırı derecede gelişmiş bir alerjisi olan bu adam öncelikle uyumaya devam edecekti, gerçi biraz hırlayıp öksürecekti ama geçen gecenin ona yüklemiş olduğu yorgunluğu ve zahmeti, derin ve ağır bir uykuyla telafi etmeyi sürdürecekti. Moses ve türdeşleri sessizce odanın her tarafına dağılacaklardı ve bütün oda dik kulaklardan oluşan bir döşemeye benzeyene kadar her metrekaresine el koyacaklardı. İkinci ekip ise, diğerlerinin kafalarının üzerinden geçerek yatağa saldıracaktı. Bu görüntü bir anda arapsaçına dönmüş bir yumağa, içinden sadece bir insan kafasının görüldüğü bir kürk yığınınına benzeyecekti.

En geç o zaman Amöbius Mars uyanacaktı. Ama bu uyanış, daha öncekilere hiç benzemeyecekti, onla gibi huzurlu, güç ve umut dolu olmayacaktı. Hayır bu, ölüm paniğinde bir uyanış olacaktı! Korkudan sonuna kadar açılmış, alerjik reaksiyondan dolayı da kan çanağına dönmüş gözler; akan bir burun; bağırmaktan aciz, hırıldayan bir ağız ve bu ağızdan sarkan, müstehcen kalınlıkta bir sosise benzeyen, kabarmış bir dil; endişe uyandırıcı kabarıklıkları ve morlukları olan bir cilt; ve küçük şişliklerin ve yumruların çıktığı kel bir kafa: Böyle uyanacaktı Bay Profesör!

Bir yandan kendi boğulmalarıyla meşgul olurken, bir yandan da dehşetle ölüm meleklerinin sonsuz sayısını fark edecekti. Herhalde birilerinin odasını kısa bir süre için barbarlık boyutlarına varan darlıkta bir hayvan barınağına çevirdiğini düşünecekti; aksi gibi tam da -tek zayıf noktası olan- şu yaratıklarla doldurulmuştu oda, bir de kendisiyle. Yüzlerce nefes kesen renkteki harika gözlerin içine bakacaktı, ama dostumuz onları hiç de harika bulmayacaktı, tam tersine ölümün yüzlerce kat soğuk bakışı gibi gelecekti ona. Sonra kollarıyla etrafa yumruklar savurup, doğrulmaya çalışacaktı. Ama bunu yapacak yeterli gücü olmadığını çok çabuk fark edecekti, çünkü ciğerlerindeki oksijen her saniye daha da azalacaktı. Sonunda bütün bedeni sarsılacaktı, en azından çılglık atabilmek için merhamet dilenecekti, öğütüp yutkunacaktı, giderek rengi atacaktı, başını sallayacaktı ve belki nihayet, insanların çoğunun savaşta değil, gayet normal bir şekilde yataklarında öldüklerini anlayacaktı.

Ben mi? Ben de bu arada zedelenmiş kaburgalarımın evime, çoktandır ihmal ettiğim sevgili Gustav'ımın yanına taşıyacaktım kendimi: Portakal rengindeki güneş, çekingen bir tavırla karanlığın içinden çıkmaya cesaret edecekti ve altın tozlarını bölgemizin üzerine yayacaktı. Kendimin ve cennetteki Hektor'un üzerine, bundan sonra da nerede rastlarsam rastlayayım kötüye karşı savaşağıma yemin edecektim -artık ardı ardına kan görmeye dayanamasam da..! Ve ortağımlı hatırlayacaktım, yorgun gözlerini, ak düşmüş burnunu, itfaiye hortumuna benzeyen dilini, siyah- kahverengi-bej tonlarındaki cin gibi bakan gözlerini ve güzel, o çok güzel kalbini. Yeniden ağlamaya başlayacaktım, içine düştüğümüz absürt olayları hatırlayarak ve aynı anda gülecektim. Ve birden şöyle mırıldanmaya başlayacaktım: "Sevgili Düşmanım... Sevgili Düşmanım... Sevgili Düşmanım..."

Ekler

(1) Kedi besleyen her on kişiden birinin, kediciğıne karşı duyduğu sevginin bedelini ağır alerjik reaksiyonlarla ödemek zorunda kalması gerçekten de trajik bir durum. Yaşaran gözler, akan bir burun, nefes darlığı ve kaşıntı -bunlar bağışıklık sisteminin kediciğıne alerjik bir şekilde karşı koyduğunun en iyi belirtileridir.

Eskiden bu hezimet için tüyleri, kepeğı ve salyası sorumlu tutulurdu. Ama bugün biliyoruz ki vücut, kedinin yağ bezlerinden gelen bir salgıya (Sebum) tepki gösteriyor. Bu salgı, en berbat kedi alerjisi olan ve en düşük dozda olsa da, hassas solunum yollarının başına bela olan " Fel d 1 " adlı alerjinin ana kaynağıdır (Felis Domesticus, yani ev kedisi için geçerli). Sebum kuruyarak küçük partiküller haline dönüşüyor ve bu partiküller kediden düştüklerinde bile yere inmiyorlar. Çiçek tozundan on kat daha küçük olan bu uçuşan baş belası, kedinin uzaklaştırılmasından yıllar sonra bile toz olup gitmiyor.

Asla kedi bulunmayan bir yerde de bu hayalet alerjen ortaya çıkabilir. Araştırmalar, kedi alerjisine yakalanmış hastaların yarısının, bir fare avcısına sahip olmadıklarını gösterdi. Okullarda, hayvan beslenmeyen evlere göre daha yoğun olarak Fel d 1 alerjisine rastlanmaktadır. Anlaşılan öğrenciler ve öğretmenler taşıyıcı rolündeler. Kısa süre önce araştırmacılar, bazı kedilerin türdeşlerine göre bu alerjiden daha fazla nasiplerini almış olduklarını ortaya çıkardılar. Ne yazık ki böyle "hiperalerjenik" hayvanları önceden ayırt etmenin güvenilir bir yöntemi bulunmuyor. Bu yolun sonunda yeni bir cinsin yetiştirilmesi görünüyordu!

Araştırmalardan elde edilen yeni sonuçlara göre, hayvanı haftada bir kez yıkamak, Fel d 1 alerjisinin bulaşma oranını % 91 azaltıyor. Bazen alerjiyi tedavi yoluyla etkisiz hale getirmek de, zorunlu bir ayrılığı önleyebiliyor. Ancak daha ağır vakalarda varlığını sürdürme iç güdüsü, kedisiz bir hayatı gerektiriyor: Kedi alerjileri zamanla astıma dönüşebilir ve astım hastalarında ölümcül krizlere yol açabilir. Olumsuz şartlar altında bir insanın kedi alerjisi veya aşırı dozda Fel d 1 nedeniyle ölmesi, gerçekçi bir olasılık. Gerçekten de bilim programları sunucusu Jean Pütz kısa bir süre önce televizyonda, arkadaşlarından birinin bu trajik kadere karşı yenik düştüğünü bildirdi.

(2) Kedi ve köpeklerin çoğunlukla ilk andan itibaren birbirlerinin "midelerini bulandıklarının" arkasında ince bir alay yatıyor. Birbirlerine karşı hissettikleri dürtüsel antipatiye rağmen, bu düşman kardeşleri sevimsiz bir aile sırrı birleştiriyor: Soy oluş açısından aynı kumaştan biçilmişler. Felidae ile Canidae'ler, 60 milyon yıl önce jeolojik kronolojide fosil devri olarak bilinen çağda evrimin oyun sahnesinde görünen aynı atanın soyundan geliyorlar. Dinozorlar, hâlâ tam olarak bilinmeyen nedenlerle sahneyi henüz terk etmişlerdi ki, yırtıcı memeli türü ile küçük, gelinciğı andıran Miacis'in ilk tanışması gerçekleşti birden.

Böcekle beslenenlerin ailesinden gelen Miacis, nispeten büyük beyniyle de öne çıkıyordu. Ayrıca düztaban oluşu da, yaşamını ağaçların üzerinde sürdürmüş olduğu sonucunu doğuruyor. Belki de bu yüzden, yerde yaşayan kuzenleri, Creodont'lar, cenneti boylarken, o bu dino parkında hayatta kalmayı başarmıştı. Ama en önemlisi, kedi ve köpeklerin bu büyük babası köpek dişlerine sahip olan ilk canlıydı; gerçek bir yırtıcı memeliyi diğer et oburlardan ayıran özellik de bu köpek dişleridir. Bu olağanüstü kazanımı sayesinde ölüm kalım savaşında diğer avcılarının kökünü kuruttu.

"Başarı modeli" Miacis rakiplerini kısa sürede ekarte ettiği halde, zaferi pek uzun sürmedi. Art arda ortaya çıkan ve aralarında köpeklerin, kedilerin ve ayıların bulunduğu günümüz yırtıcı hayvanının (Carnivora) türediğı çeşitli "Miacis" türleri bu prototipin nöbetini devraldı. Anlaşılan o dönemlerde, yiyecek elde etmenin farklı şekillerinde uzmanlaşma konusunda yoğun bir baskı vardı. Kedi türündekiler, tekler karşılaşmasında avlarının üzerine arkadan atlayan gece avcıları olarak yollarını buldular. Ganimetlerini sürü halinde avlayıp yakalayan köpek türündekiler ise, farklı bir ekolojik köşeyi kapmışlardı.

Ancak evrim, modern Carnivora'yı yaratmak konusunda her zaman çabuk başarıya ulaşamıyordu. Ayılar ve köpek türündekiler, bir süre "Ayıköpekleri" adı verilen bir ara tür olarak yaşadılar. Belki de evrimin bereket boynuzundan bir de "Köpekkedisi" türünün fırlamasına sadece bir dizi küçük mutasyon ve seleksiyon kalmıştı.

(3) Klasik önyargıya bakılırsa, kedinin tek başına dolaşan bir hayvan olarak adı çıkmıştır ve kendine tapındığı tahtından sadece birkaç saat kestirmek için iner. Elbette dişi kediler, çocuk bakımı sırasında kendi türlerinden birileriyle de ilgilenmiş sayılırlar. Ama genelde diğeri, fazlalıktır ve yemekleri hazmetme meditasyonunda sadece rahatsız eder. Ancak yıllar önce "Kedilerin Papası" Paul Leyhausen ilk kez, bu sözde snobların aslında sosyal bir damarlarının da olduğunu keşfetmiştir. Kedi türünün beyleri sıkça bir "kedi kardeşliği" kurarlar. Bu esnek birlik, amaçsız bir şekilde belirli yerlerde bir araya gelen erkek kedilerden oluşuyor. Genç kediler, hiyerarşiyle ilgili sayısız dövüşlerden sonra bu birliğe dahil edilir. Son 15 yıl içinde neredeyse dünyanın bütün bölgelerinde yarı -ve tam vahşileşmiş kedi birlikleri araştırıldı. Konserve açacaklarının büyük miktarlarda yiyecek yardımıyla bulundukları mekânlarda örneğin fabrika, hastane veya çöplük yakınlarında- bu ev kaplanları gerçekten de "mafya" birlikleri kuruyorlar. Çoğunlukla bu gruplar bir avuç üyeden oluşuyor, ama sayıları ellilere ulaşan organizasyonlara rastlamak da mümkün. Bazı tek tük hayvanlar da uzun süreli arkadaşlıklar kurarak birlikte yaşıyorlar. Büyük olasılıkla evcilleşmeyle birlikte kedi, kendini aşmasına izin veren bir esneklik kazandı.

(4) Amerikan ordusunun bir buluşu olan İnternet, bilindiği gibi kısa süre içinde çıplak kadın resimlerinin bütün dünyadaki sivilceli genç erkeklere ulaştırılmasında kullanılan son derece etkili bir medya aracına dönüştürüldü. Sade bir deyimle "Savaşma, seviş!" Geçen süre içinde kedi severler de Online-evreninin cazibesine kapıldılar. Felis Domesticus'a ait resimlerin teşhiri, röntgencilik duygularını neredeyse dergilerdeki çıplak kadın görüntüleri kadar tatmin ediyor adeta. Bunun yanı sıra kedi hikâyelerinden tutun da kedi resimlerinden oluşan koleksiyonlara, kedi bakımıyla ilgili bilgilere, kedi severlerle (yani konserve açacaklarının) kedilerinin gerekli gereksiz bütün ihtiyaçlarını giderebilecek ticari amaçlı kuruluşlara rastlamak mümkün. Bunlara ayrıca, tutkulu kedi severlerin nevrozlar, sofr kuralları ve tuvalet temizliği hakkında gevezelik ettikleri sayısız "News" grupları da ekleniyor. "Kediler" başlığı altında Almanya'nın en büyük arama motoru "Fireball," bu kitabın basıldığı sıralarda 18 093 belge kaydediyordu. Amerikan arama motoru "Altavista" ise "Cats" başlığı altında 1835 040 adet, yani yüz katı oranda kayıt sunuyor. Olayları kaydeden ve İnternet'e aktaran "Web-CAM" ilkesi bile seksten kedilere uyarlandı: <http://www.catcam.com/> adresi altında bir kedinin mama tası üzerinde nasıl çalıştığı canlı yayında izlenebilir. "http://members.acesus.net/dejay/" adresi altında ise kedi tuvaletinin canlı görüntülerini bile izlemek mümkün.

(5) İnsanoğlu, savaş sırasında bütün kirli işleri yerine getirecek köleler ararken kendine, Nuh'un gemisindeki mürettebatın neredeyse tümünü seferber etti. Ama özellikle de; zekâsıyla, öğrenme yeteneğiyle ve keskin duyularıyla oldukça iyi izlenimler bırakan kedi, bugüne kadar bu orduya katılmadı. Felis Domesticus'u orduya katma girişimleri kısa sürede tam bir fiyaskoyla sonuçlandı. Amerikan ordusu, Vietnam savaşı sırasında kedilere tasma takıp onları geceleri ormanın içinde askerlere kılavuzluk ettirmeye kalkıştığında, bu deneyimi yaşamak zorunda kaldı. Bu akıl almaz proje rafa kaldırıldı, çünkü gözleri gece dürbünü andıran bu hayvanlar, hiçbir şekilde "körlere yol gösteren kedileri" olarak görev yapmak istemediler. Yürüyüşe geçmez dört bir yana dağılıp yok oldular. Oyun güdülerini de onların sık sık durup heyecanla, önden giden askerin sarkıttığı ipe oynamalarına neden oldu.

İkinci Dünya Savaşı'nda İngiliz hava kuvvetleri, her bir kraliyet uçağı pilotunun yanına bir fare avcısı verme fikrini ortaya attı. Pilotlar karanlıkta düşman uçaklarını görmekte zorluk çekiyorlardı. Üstün örme yetisine sahip kedinin, düşman uçağını ta uzaktan göreceği düşünülmüştü. Geriye sadece, topla kedinin baktığı yöne doğru nişan almak kalıyordu. Veriler yanıltmıyorsa, kraliyet hava kuvvetleri akıllıca bir öngörüyle, bu kaçıkça fikri denemedi bile.

Genel olarak bakıldığında, ordunun kendi başına buyruk, asi ev kedisini savaş hizmetinde yararlı bir şekilde kullanabileceği olasılığı oldukça düşük görünüyor; böyle bir şeyin olabilmesi için kedinin yumuşak bedeninin içinde, bir köpeğin kalbini taşıması gerekirdi. Kendini bir liderin boyunduruğu altına sokma eğilimi, sosyal bir yaşam tarzı olan köpeğin kanında var. Buna karşın "solo" yaşayan kedi ise doğası gereği, kendi isteklerinin ve işlerinin peşinden gider. Kedi türünden en fazla, gruplar halinde yaşayan ve "köpekçe" bir sürü-zihniyetine sahip olan aslanlar, acemi erlik için gerekli nitelikleri taşımaktadır. İncil'deki efsanelere göre, çaresiz insanlar kurtarıcı gemiye hücum ettiklerinde Nuh'un gemisini aslanlar korumuş. Grek-Roma imparatorları, gerekse bazı üst düzey Nazi askerleri, statülerinin bir sembolü olarak, ama aynı zamanda da korunmak amacıyla, evcil aslanlar beslemişler.

Kedigiller, sadece ölümleriyle korkunç bir değer kazanıyorlar. Örneğin Afrika'da kabile reislerine güç, saygı ve itibar sunmak için Leoparlar öldürülür.

(6) Kadife patililerin, dekoratif tüyleriyle ilgili tehlike sezdiklerinde nasıl çabucak toz oldukları, gerçekten de şaşılacak bir şey: Korkudan kaçan kedilerde, saatte 50 kilometreye varan yüksek bir hız oranı belirlenmiştir. Üstelik de koşmaya başladıktan bir iki saniye sonra ulaştıkları bu hızla, neredeyse bütün köpek türlerinden kaçmayı başarabilirler. Örneğin bir Eskimo köpeği, kedi hızının ancak yarısına ulaşabiliyor. Bir kurt, koşan bir kedinin hızına yetişebilir ve sadece Greyhound'lar gibi yarış için özel olarak yetiştirilen köpekler saatte 70

kilometreyle kediyi geçebilirler. Genel olarak kediler, dünyanın en hızlı küçük memeli hayvanları arasında yer alıyor. Fareler, daha doğrusu sincaplar kısa mesafelerde sadece üçüncü kademeye ve en yüksek de yirminci kademeye kadar ulaşırlar. Hızıyla ünlü tavşan bile kediyi en iyi olasılıkla saatte 10 kilometre farkla geçer. Gerçi bir yarış atı saatte 70 kilometreye ulaşabilir. Ancak, vücut ölçüleri kedilerden kat kat fazla olmasına karşın beygirler, onların hızının yalnızca bir buçuk katına ulaşırlar anlamına gelir. Bu büyüklük-hız oranlamasıyla kedi, elbette her yarış arabasını gölgede bırakır.

(7) Kediler o kadar güçlü ve dayanıklı bir yapıya sahiptirler ki, onlara yüklenen 'dokuz canlı' deyimini gerçeklik kazanıyor. Gerçekten de bu akrobatik kabadayılar en kötü yaralanmaları bile atlatabiliyorlar. Yaralar olağanüstü bir hızla iyileşir ve bu hayvanlar kızıl derilerinin efsanelere konu olan acıya duyarsızlığına sahiptirler adeta. Dayanıklılıklarının nedeni, Alfred E. Brehm'in muhteşem eseri Brehm's'in Hayvan Yaşamı'nda övdüğü gibi, kedi bedeninin bir "doğa harikası" olmasıyla da ilgilidir. Örneğin bir kedinin 500 tane serbest hareket eden kası vardır ve bu kaslar Amerikalı hayvan doktoru Dr. Howard Schulberg'e göre onlara en zor durumlarda bile eşsiz bir esneklik kazandırır. "Sayısız örneklerle kedilerin, yanan binalardan atlayarak, nehirleri yüzüp aşarak ve benzer ustalıkları gerçekleştirerek, başka hiçbir canlının yapamayacağı şekilde hayatta kalmayı nasıl başardıkları kanıtlanmıştır." Atlama sırasında bir araya topladıkları ve sonra ok gibi uzattıkları esnek omurgaları da onlara büyük faydalar sağlıyor. Ayrıca ön bacakları iskeletlerine sabit bir şekilde bağlı değildir. Bu yüzden de kediler yüksek yerlerden atlarken bedenlerini hafif bir şekilde yaylandırır ve önemli derecede ezik, burkulma veya kırılma tehlikesi yaşamazlar.

Akif Pirinççi _ Cave Canem

Kitaplar, uygarlığa yol gösteren ışıklardır.

UYARI:

www.kitapsevenler.com

Kitap sevenlerin yeni buluşma noktasından herkese merhabalar...

Cehaletin yenildiği, sevginin, iyiliğin ve bilginin paylaşıldığı yer olarak gördüğümüz sitemizdeki

tüm e-kitaplar, 5846 Sayılı Kanun'un ilgili maddesine

istinaden, engellilerin faydalanabilmeleri amacıyla

ekran okuyucu, ses sentezleyici program, konuşan "Braille Not Speak", kabartma ekran

vebenzeri yardımcı araçlara, uyumlu olacak şekilde, "TXT", "DOC" ve "HTML" gibi formatlarda, tarayıcı ve OCR (optik

karakter tanıma) yazılımı kullanılarak, sadece görme engelliler için, hazırlanmaktadır. Tümüyle ücretsiz olan sitemizdeki

e-kitaplar, "Engelli-engelsiz elele"düşüncesiyle, hiçbir ticari amaç gözetilmeksizin, tamamen gönüllülük esasına dayalı olarak, engelli-engelsiz Yardımsever arkadaşlarımızın yoğun emeği sayesinde, görme engelli kitap sevenlerin

istifadesine sunulmaktadır. Bu e-kitaplar hiçbir şekilde ticari amaçla veya kanuna aykırı olarak kullanılamaz, kullandırılmaz.

Aksi kullanımdan doğabilecek tümyasalsorumluluklar kullanana aittir. Sitemizin amacı asla eser sahiplerine zarar vermek değildir.

www.kitapsevenler.com

web sitesinin amacı görme engellilerin kitap okuma hak ve özgürlüğünü yüceltmek

ve kitap okuma alışkanlığını pekiştirmektir.

Ben de bir görme engelli olarak kitap okumayı seviyorum. Sevginin olduğu gibi, bilginin de paylaşıldıkça pekişeceğine inanıyorum. Tüm kitap dostlarına, görme engellilerin kitap okuyabilmeleri için gösterdikleri çabalardan ve

yaptıkları katkılardan ötürü teşekkür ediyorum.

Bilgi paylaşmakla çoğalır.

Yaşar MUTLU

İLGİLİ KANUN:

5846 Sayılı Kanun'un "altıncı Bölüm-Çeşitli Hükümler" bölümünde yeralan "EK MADDE 11" : "ders kitapları dahil, alenileşmiş veya yayımlanmış yazılı ilim ve edebiyat eserlerinin engelliler için üretilmiş bir nüshası yoksa

hiçbir ticari amaç güdülmeksizin bir engellinin kullanımı için kendisi veya üçüncü bir kişi tek nüsha olarak ya da engellilere yönelik hizmet veren eğitim kurumu, vakıf veya dernek gibi

kuruluşlar tarafından ihtiyaç kadar kaset, CD, braille alfabesi ve benzeri formatlarda çoğaltılması veya ödünç verilmesi

bu Kanunda öngörülen izinler alınmadan gerçekleştirilebilir."Bu nüshalar hiçbir

şekilde satılamaz, ticarete konu edilemez ve amacı dışında kullanılamaz ve kullandırılmaz.
Ayrıca bu nüshalar üzerinde hak sahipleri ile ilgili bilgilerin
bulundurulması ve çoğaltım amacının belirtilmesi zorunludur."

bu e-kitap Görme engelliler için düzenlenmiştir. Kitabı Tarayan ve Düzenleyen Arkadaşa
çok çok teşekkür ederiz. Kitap taramak gerçekten incelik ve beceri isteyen, zahmet verici bir iştir. Ne mutlu
ki, bir görme
engellinin, düzgün taranmış ve hazırlanmış bir e-kitabı okuyabilmesinden duyduğu sevinci paylaşabilmek
tüm zahmete değer. Sizler de bu mutluluğu paylaşabilmek için bir kitabınızı tarayıp,
kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeyi ve bu isimsiz kahramanlara katılmayı düşünebilirsiniz.
Bu Kitaplar size gelene kadar verilen emeğe ve kanunlara saygı göstererek lütfen bu açıklamaları silmeyiniz.
Siz de bir görme engelliye, okuyabileceği formatlarda, bir kitap armağan ediniz...

Teşekkürler.

Ne Mutlu Bilgi için, Bilgece yaşayanlara.

Not sitemizin birde haber gurubu vardır.

Bu Bir mail Haber Gurubudur. Grupta yayınlanmasını istediğiniz yazılarınızı
kitapsevenler@gmail.com

Adresine göndermeniz gerekmektedir.

Grubumuza üye olmak için

kitapsevenler-subscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail atın size geri gelen maili aynen yanıtlamanız yeterli olacaktır.

Grubumuzdan memnun kalmazsanız,

kitapsevenler-unsubscribe@googlegroups.com

adresine boş bir mail gönderip, gelen maili aynen yanıtlayarak üyeliğinizi sonlandırabilirsiniz.

Daha Fazla Seçenek İçin, grubumuzun ana sayfasını

<http://groups.google.com.tr/group/kitapsevenler?hl=tr>

Burada ziyaret edebilirsiniz.

saygılarımla.

Akif Piriñçi _ Cave Canem